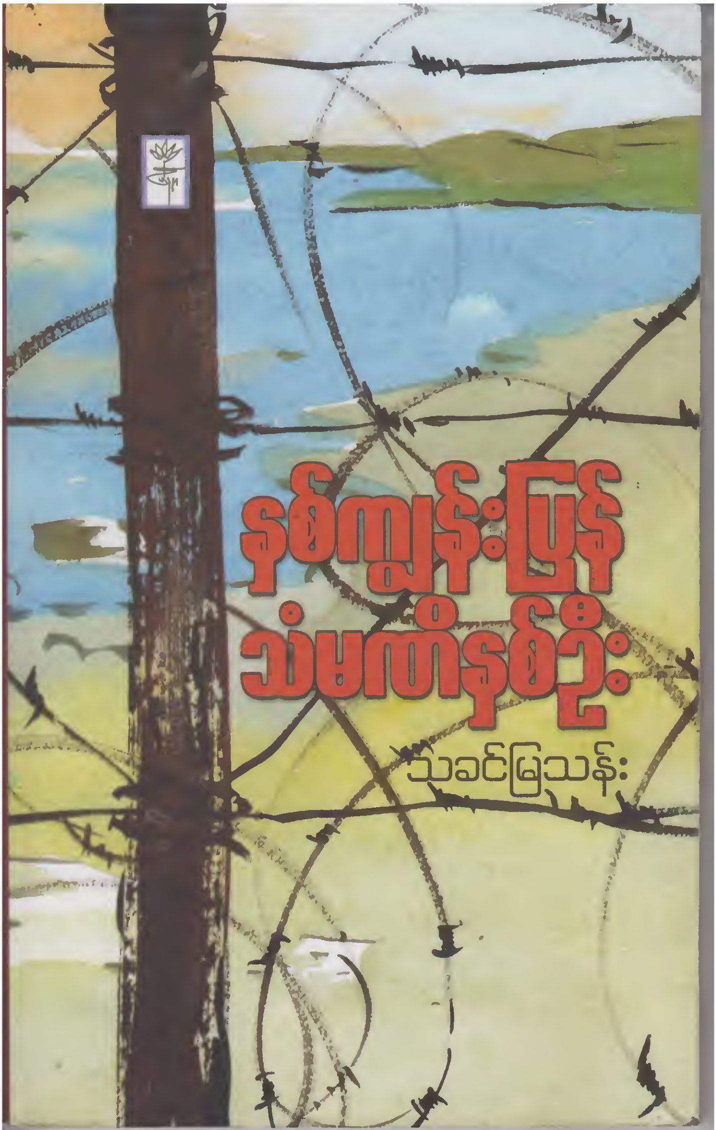
နှစ်ကျွန်းပြန်
သံမဏိနှစ်ဦး
သခင်မြသန်း

သခင်မြသန်း (၁၉၂၁–၁၉၇၆)

သခင်မြသန်း၏ ကိုယ်ရေးဖြစ်စဉ်အကျ

သခင်မြသန်းကို ၁၉၂၁ ခုနှစ်
မွေးဖွားခဲ့သည်။ ၁၃၀၀ ပြည့်နှစ် အရေး
ပုံမှစ၍ တို့ဗမာအစည်းအရုံးသို့ဝင်ခဲ့သ
၁၉၃၉ ခုနှစ်တွင် ပုဒ်မ–၁၀၇ အရ ထော
ဒဏ် တစ်နှစ်ကျခံခဲ့ရသည်။ ၁၉၄၀ ခုနှ
ဇွန်လတွင် ကာကွယ်ရေးဥပဒေ ပုဒ်မ ၃
အရ ထောင်ဒဏ်တစ်နှစ်ခွဲကျခဲ့ပြီး၊ ဟသ်ာတ
ထောင်တွင် ၅၄ ရက် အစာငတ်ခံသဖြ
လွှတ်တော်အမတ် သခင်မြက လွှတ်တော်
ရွှေ့ဆိုင်းရန် အဆိုတင်သွင်းခဲ့ရသည်။
ထို့နောက် အင်းစိန်ထောင်သို့ ပြောင်းရွှေ့
နေထိုင်ခဲ့သည်။ စစ်ဖြစ်လာသောအခါ ပုဒ်မ
၂၆ ဖြင့်ဆက်လက်အဖမ်းခံရပြီး ဂျပန်ဝင်ချိန်တွင် မန္တလေးထောင်မှလွတ်ခဲ့သည်။

ဖဆပလ ခေတ်တွင် ပုဒ်မ–၅ဖြင့် အဖမ်းခံရပြီး ၂–နှစ်အကြာ ၁၉၄၉ ခုနှစ်၌ မန္တလေးထောင်မှလွတ်၍ ပြည်သူ့တပ်ဦးဂျာနယ်၊ ရောင်နီဂျာနယ်၊ ပြည်သူ့ဂျာနယ်များတွင် အယ်ဒီတာအဖြစ် ဆောင်ရွက်ခဲ့သည်။ သဘောတရားရေးစာအုပ်များနှင့် တရုတ်၊ ဆိုဗီယက်ဝတ္ထုစာအုပ်ပေါင်းများစွာကို ဘာသာပြန်ခဲ့ပြီးလျှင် ပင်ကိုယ်ဝတ္ထုပေါင်းများစွာကိုရေးသားခဲ့သည်။ ၁၉၅၉–ခုနှစ်တွင် ပြည်သူ့ဂျာနယ် အယ်ဒီတာအဖြစ် ဆောင်ရွက်နေစဉ် ပုဒ်မ–၅ နှင့် အဖမ်းခံရပြီးလျှင် ကိုကိုးကျွန်းသို့ အပို့ခံခဲ့ရသည်။ ၁၉၆၀–ခုနှစ်တွင် ပြန်လည်လွတ်မြောက်ခဲ့သည်။ ထို့နောက် ပြည်သူ့တိုးတက်ရေးပါတီ၏ ပေါ်လစ်ဗျူရို(P.B) တာဝန်ကိုယူခဲ့ပြီး ပြည်သူ့တိုးတက်ရေးပါတီပေါ်လစ်ဗျူရို (P.B)တွင် မြန်မာ့ဆိုရှယ်လစ်လမ်းစဉ်ပါတီကို မထောက်ခံသည့်ဘက်မှ သခင်ခင်အောင်၊ ဦးခင်မောင်မြင့်တို့နှင့်အတူ ရပ်တည်ခဲ့သူဖြစ်သည်။

၁၉၆၃–ခုနှစ် ပြည်တွင်းငြိမ်းချမ်းရေးလှုပ်ရှားမှုများတွင်ပါဝင်ခဲ့ပြီး ထိန်းသိမ်းခံခဲ့ရကာ ၁၉၆၄–ခုနှစ်တွင် ထောင်မှပြန်လည်လွတ်မြောက်ခဲ့သည်။ ယင်းနောက် ဗမာပြည်ကွန်မြူနစ်ပါတီသို့ တောခိုသွားခဲ့ပြီး ၁၉၆၈–ခုနှစ်တွင် ဖမ်းဆီးခံခဲ့ရကာ ၁၉၇၂–ခုနှစ်တွင် ပြန်လည်လွတ်မြောက်ခဲ့သည်။

သခင်မြသန်းသည် အူလမ်းကြောင်းတီဘီရောဂါကို အပြင်းအထန်ခံစားခဲ့ရပြီး ၁၉၇၆–ခုနှစ် မေလ(၃၁)ရက်နေ့တွင် ရန်ကုန်မြို့၌ ကွယ်လွန်သွားခဲ့သည်။

သခင်မြသန်းသည် နယ်ချဲ့ဆန့်ကျင်ရေး၊ ဖက်ဆစ်ဆန့်ကျင်ရေးနှင့် အမျိုးသားလွတ်မြောက်ရေးကိုက်ပွဲစဉ် တစ်လျှောက်လုံးတွင် ရှေ့တန်းကပါဝင်ခဲ့သူဖြစ်သည်။ ပြည်သူ့ စာရေးဆရာ၊ အယ်ဒီတာဘဝဖြင့် အဖိနှိပ်ခံ အမျိုးသားပြည်သူများဘက်မှ အမြဲတမ်း ရပ်တည်ခဲ့သူလည်းဖြစ်ပြီး သူ၏နိုင်ငံရေးယုံကြည်ချက်၊ စာပေယုံကြည်ချက်အတိုင်း လက်တွေ့လူမှုဘဝတွင် နေထိုင်သွားခဲ့သူလည်းဖြစ်သည်။

မာတိကာ

	အကြောင်းအရာ	စာမျက်နှာ
	ဒုတိယအကြိမ်ထုတ်ဝေခြင်းအတွက် စာအုပ်တိုက်၏အမှာစာ	
	နိဒါန်း	
	သခင်ဖေငြေး	
၁။	ပြန်လည်ဆုံတွေ့ခြင်း	၁
၂။	အတိတ်ကဆုံတွေ့ခဲ့ခြင်း	၅
၃။	သက်တမ်းတစ်လျှောက်ဝယ်	၁၅
၄။	စစ်မှန်တိုင်းကြီးကျရောက်ချိန်	၁၉
၅။	ဂျပန့်အကျဉ်းသမား	၂၂
၆။	စစ်ပြီးခတ်	၂၅
၇။	တိုက်ပွဲထဲက သခင်ဖေငြေး	၃၀
၈။	ဆက်ရန်ရှိသေးခြင်း	၃၇
၉။	(၁၂)နှစ်မျှသော ကာလ	၄၃
၁၀။	သမုဒ္ဒရာခြားသည့် တစ်ကျွန်းတစ်မြေမှာ	၄၉
၁၁။	ပြည်တော်ပြန်	၅၈
၁၂။	အချိန်ကာလ၏ မှတ်တိုင်များ	၆၃
၁၃။	ထောင်ဖောက်မည့် သခင်ဖေငြေး	၆၇
	ဗိုလ်အုန်းမောင်	
၁။	လွတ်လပ်ရေး	၇၅
၂။	သခင်အုန်းမောင်	၈၀
၃။	အိန္ဒိယပြည်သို့	၈၃
၄။	တော်လှန်ရေး ပညာသင်	၈၇
၅။	လက်တွေ့ကျင့်ခန်း	၉၀
၆။	မျိုးချစ်စိတ်ဓာတ်၏ သတ္တိ	၉၆
၇။	စစ်ပြီးခေတ်	၁၀၁
၈။	မြို့မှ တောသို့	၁၀၆
၉။	သေနတ်မှန်ပြီ	၁၀၉
၁၀။	ဟီရိုရှီးမားနေ့အပြစ်ဒဏ်	၁၁၄
၁၁။	တစ်ကျွန်းပြီး နောက်တစ်ကျွန်း	၁၂၂

ဒုတိယအကြိမ်ထုတ်ဝေခြင်းအတွက် စာအုပ်တိုက်၏အမှာစာ

(၁)

လွတ်လပ်ရေးရပြီးနောက် ပါလီမန်ဒီမိုကရေစီခေတ် နိုင်ငံရေးအကြောင်းကို ပြန်၍ပြောရလျှင် ကိုကိုးကျွန်းအကျဉ်းစခန်းအကြောင်းကို မလွဲမသွေထည့် သွင်းပြောကြရပေလိမ့်မည်။ ၁၉၅၈ ခုနှစ် အိမ်စောင့်အစိုးရလက်ထက် (ပထမအကြိမ်) စစ်တပ်အာဏာသိမ်းသည့် ကာလအတွင်းက တိုးတက်သည့် နိုင်ငံရေးသမားများ၊ သတင်းစာဆရာ စာရေးဆရာများ၊ ကျောင်းသားခေါင်းဆောင်နှင့် အတိုက်အခံနိုင်ငံရေးသမား အများအပြားကို ပုဒ်(၅)ဖြင့် ဖမ်းဆီးထိန်းသိမ်းခဲ့ပြီး ကိုကိုးကျွန်းသို့ ပို့ဆောင်ခဲ့ခြင်းကြောင့် ဖြစ်၏။ ကိုကိုးကျွန်းအကျဉ်းစခန်းသည် ဆိုရှယ်လစ်စစ်ဗိုလ် ဗိုလ်မှူးချုပ်ဟောင်း မောင်မောင်၏ အစီအစဉ်ဖြင့် တည်ဆောက်ခဲ့ခြင်းဖြစ်၏။ (၂)လအတွင်းအပြီးတည် ဆောက်ရန် ညွှန်ကြားချက်ဖြင့် ဆောက်လုပ်ခဲ့ခြင်းလည်းဖြစ်၏။ တည်ဆောက်ရခြင်း၏ ရည်ရွယ်ချက်က မြေပေါ်တွင်ရှိနေသည့် လက်ဝဲနိုင်ငံရေးအင်အားစုများ၊ ကွန်မြူနစ်ပါတီကို ထောက်ခံကြသူများနှင့် အားပေးကူညီကြသူများကိုထားရန်အတွက် ရည်ရွယ်၍ ဆောက်ခြင်းလည်းဖြစ်သည်ဟု မှတ်တမ်းတစ်ခုအရ သိရ၏။

ကိုကိုးကျွန်းအကျဉ်းစခန်းကို ကာလနှစ်ပိုင်းခွဲပြောလို့ ရမည်ထင်၏။ ပထမ ကိုကိုးကျွန်းကာလကို ၁၉၅၉ ခုနှစ်အဖြစ် သတ်မှတ်ပြီး ဒုတိယ ကိုကိုးကျွန်းကို ၁၉၆၉ ခုနှစ်အဖြစ်သတ်မှတ်ထားချင်၏။ ထို ၁၉၅၉ ကာလက ကိုကိုးကျွန်းတွင် လေထီး ဗိုလ်အုန်းမောင်နှင့် သခင်ဖေငွေးတို့ ပါဝင်ခဲ့ကြသည်။ သူတို့က ကိုကိုးကျွန်းအကျဉ်း စခန်းတွင်သာမက လိပ်ကျွန်းတို့ပါ ထပ်မံပို့ဆောင်ခြင်းလည်းခံခဲ့ရသည်။ ထိုကိုကိုး ကျွန်းအကျဉ်းစံဘဝ၊ ထိုဖြတ်သန်းမှုတို့ကို သခင်မြသန်းက နှစ်ကျွန်းပြန်သံမဏိနှစ်ဦး စာအုပ်ဖြင့် မှတ်တမ်းတင်ခဲ့ခြင်းလည်းဖြစ်သည်။ ထိုစာအုပ်ရေးသူ ပြည်သူ့စာရေးဆရာ သခင်မြသန်းသည်ပင်လျှင် လေထီးဗိုလ်အုန်းမောင်၊ သခင်ဖေငွေးတို့နှင့်အတူ ကိုကိုး ကျွန်းသို့ ပို့ဆောင်ခြင်း ခံခဲ့ရသူလည်းဖြစ်ခဲ့၏။

(၂)

လေထီးဗိုလ်အုန်းမောင်က ဗမာပြည် ကွန်မြူနစ်ပါတီ၏ ဗဟိုကော်မတီဝင် တစ်ဦးဖြစ်သလို သခင်ဖေငွေးက အလံနီကွန်မြူနစ်ပါတီမှ ဗဟိုကော်မတီဝင် တစ်ဦးဖြစ် သည်။ သူတို့သည် နယ်ချဲ့ဆန့်ကျင်ရေး၊ ဖက်ဆစ်ဆန့်ကျင်ရေး၊ အမျိုးသားလွတ် မြောက်ရေးတိုက်ပွဲအတွင်းမှ ပေါ်ထွက်လာသော ခေါင်းဆောင်များလည်း ဖြစ်ကြသည်။ အမျိုးသားလွတ်မြောက်ရေးတိုက်ပွဲများနှင့် အဖိနှိပ်ခံပြည်သူတို့ဘဝ လွတ်မြောက်ရေး အတွက် တိုက်ခဲ့ကြသူများလည်းဖြစ်ကြသည်။ သူတို့ (၂)ဦး၏ နိုင်ငံရေးယုံကြည်မှုနှင့် နိုင်ငံရေးပါတီ အဖွဲ့အစည်းတို့ကား ကွဲပြားကောင်း ကွဲပြားနိုင်၏။ ခြားနား ကောင်းလည်း ခြားနားနိုင်၏။ ထို့အတူ လုပ်နည်းလုပ်ဟန်နှင့် အမြင်တို့လည်း ကွဲပြားခြားနားနိုင်၏။ သို့သော် သူတို့နှစ်ဦး တူညီမှုတွေတော့ ရှိကြသည်။ (၂)ဦးစလုံးက ဒုက္ခိတတွေဖြစ်တာ

တူကြသည်။ ပြည်တွင်းငြိမ်းချမ်းရေးနှင့် ဒီမိုကရေစီရေးပေါ်တွင်လည်း တူညီကြသည်။ သူတို့၏ ယုံကြည်မှုပေါ်တွင် ခိုင်မာကြပုံလည်း တူညီကြသည်။ သူတို့၏ ရန်သူပေါ်တွင်လည်း ပြတ်သားကြ ပုံပေါ်မှာလည်း တူညီကြသည်။ ဒါကြောင့်လည်း သူတို့(၂)ဦးကို ဖ.ဆ.ပ.လ အစိုးရက အငြိုးထား မုန်းတီးခဲ့ပြီး (၂)ကျွန်းသို့ ပို့ဆောင်ခဲ့ခြင်းလည်းဖြစ်၏။ ဤကား ပထမကိုကိုးကျွန်းကာလဖြစ်သည်။

(၃)

၁၉၆၉ ခုနှစ်၊ လေထီးဗိုလ်အုန်းမောင် ဒုတိယအကြိမ်အဖြစ် ကိုကိုးကျွန်းသို့ ထပ်မံရောက်ရှိခဲ့သေးသည်။ ၁၉၆၃ ပြည်တွင်းငြိမ်းချမ်းရေး ဆွေးနွေးပွဲပျက်ပြီးနောက်ပိုင်းတွင် ကျောင်းသားများနှင့် လက်ဝဲအင်အားစု အများအပြားကို ဖမ်းဆီးထိန်းသိမ်းခဲ့သည်။ ထိုထိန်းသိမ်း ခံရသူများထဲမှ လူ (၂၃၀)ကျော်ကို ကိုကိုးကျွန်းသို့ ပို့ဆောင်ခဲ့၍ ထိုအထဲတွင် လေထီးဗိုလ်အုန်းမောင် ပါဝင်ခဲ့ရခြင်းလည်းဖြစ်သည်။

ဒုတိယ ကိုကိုးကျွန်းကာလကား တိုက်ပွဲများနှင့် ပြင်းထန်လှသည်။ ထိုကိုကိုးကျွန်းအကျဉ်းစခန်း ဖျက်သိမ်းရေးတိုက်ပွဲကို လေထီးဗိုလ်အုန်းမောင်တို့ ခေါင်းဆောင်မှုဖြင့် (၅၃)ရက်ကြာ အစာငတ်ခံတိုက်ပွဲ တိုက်ခဲ့ကြရသည်။ ထိုတိုက်ပွဲတွင် ရဲဘော်(၈)ဦးအသက်ပေးကျဆုံးခဲ့ပြီး နောက်ဆုံးတွင် ကိုကိုးကျွန်း အကျဉ်းစခန်းကို အပြီးတိုင်ဖျက်သိမ်းပစ်ခဲ့ရသည်။

နှစ်ကျွန်းပြန်သံမဏိ(၂)ဦးစာအုပ်ကား လွန်ခဲ့သည့်နှစ်(၅၀)က ထုတ်ဝေခဲ့သောစာအုပ်ဖြစ်သည်။ ထုတ်ဝေနှစ်ကို တိတိကျကျဆိုရလျှင် (၁၉၆၂)ခုနှစ်၊ မတ်လက ဖြစ်သည်။ ပြီးခဲ့သောနှစ်ကာလများအတွင်းက အကျဉ်းထောင်၊ ကိုကိုးကျွန်းတို့နှင့်ပတ်သက်သည့် စာအုပ်စာတမ်း အနည်းငယ်သာထွက်ရှိခဲ့ဖူးသည်။ နှစ်ပေါင်း (၅၀) ကျော်ပြီ ဖြစ်သည့်အတွက် ခေတ်တွေ၊ စနစ်တွေ၊ နှစ်တွေပြောင်းချင်ပြောင်းသွားနိုင်မည်။ သို့သော် အကျဉ်းထောင်၊ အကျဉ်းစခန်းတို့ သဘောအဓိပ္ပါယ်က ယခင်အတိုင်းပင်ရှိနေသေးသည်။ အကျဉ်းထောင်ဆိုသည်ကား ဖိနှိပ်ရေး ကိရိယာ တစ်ခုပင် ဖြစ်နေဆဲ၊ ရှိနေဆဲပင်ဖြစ်သည်။ မည်သို့ဆိုစေ ထောင်ကထောင်ပဲဖြစ်၏။

(၄)

ယခုဆိုလျှင် ကိုကိုးကျွန်းဖြစ်စဉ်တွင် ပါဝင်ခဲ့သူ လေထီးဗိုလ်အုန်းမောင်၊ သခင်ဖေငွေးနှင့် စာရေးသူသခင်မြသန်းတို့ကား ကွယ်လွန်သွားကြလေပြီ။ သူတို့သည် လွတ်လပ်ရေးအတွက် အသက်စွန့်ကြိုးပမ်းခဲ့သူများဖြစ်သည့်အလျောက် လွတ်လပ်ရေး၏အနှစ်သာရနှင့် ဒီမိုကရေစီ၏အခွင့်အရေးတို့ကို မခံစားခဲ့ရပေ။ ထို့ပြင် မိမိတို့၏ အမျိုးသားအစိုးရများက နှစ်ရှည်ကာလများစွာ ထောင်သွင်းအကျဉ်းချခြင်းကို ခံခဲ့ရသူများဖြစ်ကြသည်။ သူတို့၏ စွန့်လွှတ် အနစ်နာခံနိုင်မှု၊ ရာထူးဂုဏ်စည်းစိမ်ကို မမက်မောမှုနှင့် သူတို့၏ယုံကြည်မှုကို ရိုးရိုးသားသား ခိုင်ခိုင်မာမာ ဆုပ်ကိုင်ပြီး သူတို့၏ရန်သူကို အလျှော့ မပေးစတမ်း တိုက်ခဲ့ကြခြင်းကို စာဖတ်သူတို့ ပြန်လည်သိစေလို၍ ထပ်မံထုတ်ဝေလိုက်ရခြင်းဖြစ်သည်။

၁၅၊ ဇန်နဝါရီလ၊ ၂၀၁၃

နိဒါန်း

ဤစာအုပ်ကို ရေးသားရန် တိုက်တွန်းကြသူများမှာ ယခုဤစာအုပ်ကို ရိုက်နှိပ်ထုတ်ဝေလိုက်သော မော်ကွန်းစာပေတိုက်မှ ရဲဘော်များပင်ဖြစ်ပါသည်။

ဤစာအုပ်မှာ ပုဂ္ဂိုလ်နှစ်ဦး၏ ဖြစ်စဉ်ကို ရေးသားတင်ပြရမည့် စာအုပ်မျိုးဖြစ်သောကြောင့် စာရေးသူအနေဖြင့် ရေးသင့်မရေးသင့်ကို အတော်ပင် အချိန်ယူ၍ စဉ်းစားခဲ့ရလေသည်။ မိမိဘာသာ စဉ်းစားရုံသာမကဘဲ၊ မိတ်ဆွေသင်္ဂဟအချို့နှင့်ပါ ဆွေးနွေးတိုင်ပင်ပါသေးသည်။ ရေးရန်သင့်မသင့် ဆိုသည်ကို စဉ်းစားရင်း ချီတုံချတုံဖြစ်နေပါသေးသည်။ ဤသို့ဖြစ်ရသည်မှာ ပုဂ္ဂိုလ်ရေးဆန်နေမည်လား၊ လူကြော်ငြာသဘောပင် သက်ဝင်နေမည်လား၊ ပုဂ္ဂိုလ်ရေးကို တင်ပြရသောကြောင့် တင်ပြခံရသော ပုဂ္ဂိုလ်များအနေနှင့်ရော၊ စာရေးသူအနေနှင့်ပါ ပုဂ္ဂိုလ်ရေး ရှေ့ထားသူများဟု အထင်ခံရလေမည်လားဟူ၍လည်း အမျိုးမျိုး တွေးတောနေရသောကြောင့်ဖြစ်ပါသည်။

စာရေးသူအနေဖြင့်ကား စာရေးခြင်းဖြင့် အသက်မွေးဝမ်းကျောင်းပြုနေရသူဖြစ်ခြင်းကြောင့် ပုံနှိပ်ထုတ်ဝေသူတို့က ရေးပေးပါဆိုသောအရာကို ရေးပေးလိုက်လျှင် ငွေရရုံသာရှိသဖြင့် ဘာကိုမျှ ထွေထွေထူးထူး ချင့်ချိန်နေစရာမလိုပါ။

သို့သော် ငွေရေးကြေးရေးကို ခေတ္တခဏ ဘေးဖယ်ထားပြီးသကာလ၊ ရေးသင့်ရေးလိုက်သော စာအုပ်မျိုးဟုတ်၊မဟုတ် ဆိုသည်ကို ပထမဦးစွာ စဉ်းစားချင့်ချိန်ရမည့် ပဿနာရှိသည့်အတိုင်း စဉ်းစားချင့်ချိန်ခြင်းအမှုကို အကြိမ်ကြိမ်ပင် ပြုခဲ့ရလေသည်။

ပုဂ္ဂိုလ်ရေးဆန်သလိုရှိသည်ကား မှန်ပါ၏။ သို့သော် ကျွန်တော် ရေးသားတင်ပြရမည့် ပုဂ္ဂိုလ်နှစ်ဦးအား ဘယ်လိုလူစားမျိုးတွေ ဖြစ်နေပါသနည်းဟူ၍ ဆန်းစစ်ကြည့်လိုက်သောအခါ ယိုသူနှစ်ဦးသည် ဗမာပြည်လွတ်လပ်ရေးတိုက်ပွဲနှင့် ပြည်သူ့လွတ်မြောက်ရေးတိုက်ပွဲ အဆက်ဆက်၊ တော်လှန်ရေးအဆက်ဆက်တွင် ရှုပ်ရှုပ်ချုံချုံ၊ ဇွဲဇွဲမြဲမြဲနှင့် ကိုယ်ကျိုးစွန့်ကာ ဆောင်ရွက်လာခဲ့သူများသာဖြစ်သည်ကို တွေ့ရပါသည်။

မြနန္ဒာစာအုပ်တိုက်

ထိုသို့ပါဝင်ဆောင်ရွက်ခဲ့ရာဝယ် ဖွဲ့မြဲကြီးစွာဖြင့် သူမတူအောင် အနစ်နာခံခဲ့ကြသူများ ဖြစ်ပါသည်။ ယနေ့တိုင်အောင်လည်း အနစ်နာခံဆဲရှိသေး၏။

ရုပ်ရှင်ဇာတ်လိုက်မင်းသား အကြောင်း၊ ရုပ်ရှင်မင်းသမီး အကြောင်း၊ အဆိုကျော်၊ ဂီတဆရာ၊ သဘင်သည်စသည့် ပညာသည်များအကြောင်းတို့ပင်လျှင် စာအုပ်စာတမ်း ပေါင်းများစွာ ထုတ်ဝေနေကြသည်ကို ကျွန်တော်တို့တစ်တွေ တွေ့မြင်နေကြရသည် မဟုတ်ပါလော။ အနုပညာသည်တို့အား ပရိသတ်က စိတ်ဝင်စားကြ၏။ သို့ကြောင့် လည်း သူတို့တစ်တွေ၏အကြောင်းကို ရေးသား၍ စာအုပ်စာတမ်းများအဖြစ် ထုတ်ဝေ သောအခါ စိတ်ဝင်စားသော သူတွေက ဖတ်ရှုခဲ့ကြ၏။ အနုပညာသည်တို့၏ ကိုယ်ရေး အတ္ထုပ္ပတ္တိကို စိတ်ဝင်စားသူရှိသလို၊ တိုင်းပြည်နှင့်လူထုအတွက် အနစ်နာခံကာ ဆောင် ရွက်လာသူတွေ၏ အကြောင်းကိုလည်း စိတ်ဝင်စားသူတွေ တစ်စိတ်တစ်ပိုင်းရှိလိမ့် မည်မလွဲဟူ၍ ထင်ပါသည်။

သားကြီး၊ မယားကြီးရှိသူ ရုပ်ရှင်ဒါရိုက်တာနောက် လိုက်ပြေးသည့် ရုပ်ရှင် မင်းသမီး၏ အကြောင်းကိုပင် စာအုပ်အဖြစ် ထုတ်ဝေနေကြသောအချိန်သို့ ရောက်လာ သောအခါတွင် ဤလို ပုဂ္ဂိုလ်နှစ်ဦး၏အကြောင်းကို ရေးသားတင်ပြရန် သင့်မှသင့်ပါ့ မလားဟူသော ကျွန်တော်၏ ချီတုံချတုံဖြစ်မှုသည် လုံးဝ အဆုံးသတ်သွားလေတော့၏။

သခင်ဖေငွေးနှင့် လေထီးကိုအုန်းမောင်တို့၏ အကြောင်းကို ရေးသားတင်ပြသင့် သည်ဟူ၍ ကျွန်တော့်စိတ်တွင် ဆုံးဖြတ်ချက်ချမှတ်လာနိုင်သည့် အကြောင်းရင်းမှာ တိုင်းပြည်အတွက်နှင့် ပြည်သူ့အတွက် မိမိတို့၏ ယုံကြည်ချက်အရ ဆောင်ရွက်ရာတွင် သူတို့နှစ်ဦး၏ သူမတူအောင် ဇွဲနပဲကြီးမှု၊ အနစ်နာခံမှု၊ ရိုးသားမှု စသောအရည်အချင်း ကောင်းများအား ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် လေးစားကြည်ညိုမိသည်တစ်ကြောင်း၊ သူတို့၏ သက်တမ်းတစ်လျှောက်လုံးတွင် သူတို့၏ သက်တမ်းအား ကိုယ်ရေးကိုယ်တာအတွက် အသုံးပြုခဲ့သည်ဟူ၍မရှိလှဘဲ ကိုယ်ကျိုးစွန့်ကာ ပြည်သူ့အရေးကိုသာ ဦးစားပေး၍ လုပ်လာခဲ့ကြသူများဖြစ်သပြင့် သူတို့အကြောင်းအား ပြည်သူလူထု သိသင့်သိထိုက် သည်ဟူ၍ ပိုင်းဖြတ်မိခြင်းကြောင့်တစ်ကြောင်း ဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်တော်လက်လှမ်းမီရာ တိုင်ပင်ဆွေးနွေးကြည့်ခဲ့သော မိတ်ဆွေများကလည်း သည်လို ပုဂ္ဂိုလ်မျိုးတွေအကြောင်း ကို ရေးသားတင်ပြသင့်သည်ဟူ၍ပင်လျှင် ထင်မြင်ချက်ပေးကြသည်ကို တွေ့ရပြန်သော အခါ ရေးသင့်သည်ဟူသော ဆုံးဖြတ်ချက်ကို ခိုင်မြဲစွာချမှတ်လာနိုင်ခဲ့ပါ၏။

သို့ကြောင့် ဤစာအုပ်မျိုးကိုသာ ထုတ်ဝေလိုသည့် မော်ကွန်းစာပေ ထုတ်ဝေသူ တွေ၏ စေတနာသည်လည်း အကယ်စင်စစ် ချီးကျူးထိုက်သည့် စေတနာဟူ၍ပင်ဆို ရမည်ဖြစ်ပါ၏။

• • •

မြနန္ဒာစာအုပ်တိုက်

သခင်ဖေငွေးဆိုသော ပုဂ္ဂိုလ်ကိုကြည့်လျှင် ကိုယ်တစ်ခြမ်းစောင်း၍၊ ခေါင်းတစ်ဖက်စောင်းလျက် မျက်စိတစ်ဖက်ခွင်လျက် မစွမ်းမသန်ဖြစ်နေပြီးလျှင် တုတ်ထောက်၍ လမ်းလျှောက်လျှင်မူ ယခုတိုင် တရွေ့ရွေ့နှင့် ရွေ့ရုံမျှ သွားနိုင်သူဖြစ်ပါသည်။ ကိုအုန်းမောင်ဆိုသော ပုဂ္ဂိုလ်ကိုကြည့်လျှင်လည်း သေနတ်မှန်သော ဒဏ်ရာကြောင့် ချိုင်းထောက်ကိုင်းနှင့် လမ်းလျှောက်နေရသူဖြစ်ပါသည်။ နှစ်ယောက်လုံးသည် ဒုက္ခိတတွေချည်းဖြစ်ကြချေ၏။

သခင်ဖေငွေးသည် ဝှတ်ကောက်ကိုထောက်ကာ၊ ထောက်ကာ လျှောက်ပါမှ သူ့ကိုယ်ကိုသယ်ဆွဲသွားသည် အလွန်တရာမှ နှေးကွေးစွာ ရွေ့လျားသွားလာနိုင်ပါသည်။ သို့သော် ပါးစပ်ရိုက်၊ နှစ်ရိုက်စာမျှ လျှောက်သွားမိလျှင်ပင် မောဟိုက်နေရှာသည်။ တစ်ထွာတစ်ပိုင်းသေမှုဖြစ်သော အဆင်းအတက်ဆိုလျှင်၊ ဘေးလူတစ်ယောက်က တွဲယူဖေးကူပေး၍ ပုခုံးဆင်းသက်လို့ဖြစ်လေသည်။ ကိုအုန်းမောင်မှာလည်း တိုက်ပွဲမှထိမှန်လာသည့် သေနတ်ဒဏ်ရာကြောင့် ခြေတစ်ဖက်မသန်တော့ဘဲ ချိုင်းထောက်နှင့်သွားရသဖြင့် သန်သန်စွမ်းစွမ်းမရှိရှာချေ။ သခင်ဖေငွေးနှင့်စာလျှင် ကိုအုန်းမောင်က အနည်းငယ်ပို၍ သွားနိုင်လာနိုင် ရှိသေးသည်။

သည်လို မစွမ်းမသန်သူနှစ်ယောက်စလုံးသည် စိတ်ဓာတ်အရာတွင် အခိုင်မာဆုံး ပျက်ကွက်ဖြစ်နေသည်ကို အံ့သြဖွယ်ရာတွေ့ခဲ့ရပါသည်။ မစွမ်းမသန်သော်လည်း စိတ်ဓာတ်ကြံ့ခိုင်သော သူတို့တစ်တွေက သန်သန်မာမာလူများ စိတ်ဓာတ်မကျရေး မပျက် ထိန်းသိမ်းရှေ့ဆောင်ကြသေးသည်။ အချို့သောသူတွေ မပြတ်သားသည့်တိုင် သူတို့ နှစ်ဦးကား ပြတ်သားစွာဖြင့် အများအကျိုးအတွက် ရှေ့ဆုံးမှ အနစ်နာခံ၍ ရှေ့ဆောင်ကာ တိုက်ပွဲဝင်လာကြသေးသည်။ သန်သန်မာမာရှိလျက်သားနှင့် စိတ်ဓာတ်ကျနေသော အချို့သူတွေနှင့် ယှဉ်လိုက်ပြန်သောအခါ သူတို့တစ်တွေ၏ စိတ်ဓာတ်ကြံ့ခိုင်မှုကို အံ့သြဖွယ်ရာ တွေ့မြင်ရပါသည်။

ကိုကိုးကျွန်း အကျဉ်းစခန်းသို့ ကျွန်တော်ရောက်သွားသောအခါ၌ ကျွန်တော့်အလျှင် ကိုကိုးကျွန်းသို့ရောက်နှင့်နေသော သူတို့နှစ်ဦးစလုံးနှင့် ဆုံမိပါသည်။ စင်စစ် သူတို့နှစ်ဦးစလုံးသည် ကျွန်တော်တို့တစ်တွေ အဖမ်းမခံရမီ လပေါင်းနှစ်ပေါင်းများစွာ စော၍ ထောင်ထဲသို့ ရောက်ရှိနေခဲ့ကြသူများဖြစ်ပါသည်။ သခင်ဖေငွေးသည် ထောင်ကျလျှင် တစ်ဆက်တည်း (၁၂)နှစ်ခန့် နေခဲ့ရပြီးသည့်တိုင် လွတ်မြောက်ဖို့လမ်းစကို မျှော်မှန်းနိုင်ခြင်း မရှိသေးဘဲ၊ ကိုကိုးကျွန်းထိပင်လျှင် ပို့ဆောင်ခြင်း ခံခဲ့ရပါသည်။ သခင်ဖေငွေးဆိုသူသည် ကျွန်တော်တို့ထက် (၁၂)နှစ်မျှစော၍ အဖမ်းခံရသူဖြစ်ပါသည်။ ကိုအုန်းမောင်သည်လည်း တိုက်ပွဲတွင် သေနတ်ထိမှန်ကာ အဖမ်းခံခဲ့ရပြီးနောက် ထောင်ကျပြီး (၇)နှစ်ကျော်ခါမှ ကိုကိုးကျွန်းသို့ အပို့ခံရပြန်လေသည်။ သို့ကြောင့်

ကိုအုန်းမောင်မှာ ကျွန်တော်တို့ထက် (၇)နှစ်စောကာ အဖမ်းခံခဲ့ရပြီး ကိုကိုးကျွန်းသို့လည်း စောစောစီးစီး ရောက်နှင့်နေခဲ့သူဖြစ်ပါသည်။

ကိုကိုးကျွန်း မရောက်မီကပင် သူတို့နှစ်ဦးစလုံးမှာ ထောင်ထဲတွင် နှစ်ရှည်လများ နေခဲ့ရပြီးသူများဖြစ်ပါသည်။ ကိုကိုးကျွန်း ရောက်လာသူများအနက် သူတို့နှစ်ဦးသာလျှင် ထောင်သက်အရင့်ဆုံးလူများဖြစ်ပေသည်။ သူတို့ကလွဲလျှင် ဗိုလ်ထွန်းအေး၊ ဗိုလ်ထွန်းစိန်၊ ကိုကုလားကြီးစသော ပုဂ္ဂိုလ်သုံးယောက်သည် လေးနှစ်မှခြောက်နှစ်ထိ ထောင်ထဲတွင် ကြာမြင့်စွာနေခဲ့ပြီးနောက် ကိုကိုးကျွန်းသို့ပါ ဆက်၍ရောက်လာကြသူများဖြစ်ပါသည်။ ထိုသူတွေအပြင် တစ်နှစ်၊ နှစ်နှစ်၊ သုံးနှစ်စသည်ဖြင့် ထောင်ထဲ၌ နေခဲ့ကြရပြီးနောက် ကိုကိုးကျွန်းသို့ ထပ်မံပို့ဆောင်ခြင်းခံရသူများ ရှိသေးသော်လည်း ကိုကိုးကျွန်းရောက် လူပေါင်းတစ်ရာ့နှစ်ဆယ်ကျော်အနက် အများစုမှာမူ ဗိုလ်ချုပ်နေဝင်းအစိုးရ တက်လာပြီးနောက်မှ အဖမ်းခံရပြီးလျှင် တစ်ဆက်တည်းလိုလို ကိုကိုးကျွန်းသို့ အပို့ခံရသူများဖြစ်ကြပါသည်။

ဤမျှလောက် နှစ်လကြာရှည်စွာ ထောင်ထဲမှာ နေခဲ့ရသူများလည်းဖြစ်၊ ကိုယ်အင်္ဂါကပါ မစွမ်းမသန်သည့် ဒုက္ခိတများလည်းဖြစ်သော ဤပုဂ္ဂိုလ်နှစ်ဦးအနေဖြင့် စိတ်ဓာတ်ကျစရာ အကြောင်းတွေများစွာမှ ရှိနေသည်ဟု ဆိုနိုင်မည်ဖြစ်ပါ၏။ စိတ်ဓာတ်ကျမည်ဆိုက သူတို့လောက် ကျစရာကောင်းသူ မည်သူမျှမရှိဟူ၍ ကျွန်တော် ထင်ပါသည်။ အပြင်တွင် ကျန်ရစ်ခဲ့သည့် သူတို့နှစ်ဦး၏ သားမယားများအနေဖြင့် နှစ်ကာလရှည်ကြာလွန်းသဖြင့် ဆင်းရဲဒုက္ခကြီးစွာ တွေ့နေကြရပြီဖြစ်ပါသည်။ သားမယားအနေဖြင့် သနားစရာကောင်းလှပြီဟူ၍ ဆိုနိုင်ပါပေသည်။ သူတို့ကိုယ်တိုင်မှာလည်း ထောင်ထဲ၌နေရသည့်နှစ်ရှည်ကြာသဖြင့် ငြီးငွေ့စရာဖြစ်နေပါပေပြီ။ ထိုမျှသာမကသေး၊ မစွမ်းမသန်ရသည့်အထဲတွင် အဆိုးဆုံးသောနေရာထိ ဆက်လက်ရောက်ရှိကာ၊ ကိုယ်ရောစိတ်ပါ ကြီးစွာသော ညှဉ်းပန်းမှုကို ခံနေရသောအခါဝယ် သန်သန်မာမာ လူအချို့ပင်လျှင် ပျော့ခွေသွားရသည့်အကြား၌ သူတို့အခြေအနေနှင့်ဆိုလျှင် အကြီးအကျယ် စိတ်ဓာတ်ကျလောက်စရာရှိသည်ဟူ၍ ဆိုရပေမည်။ သူတို့နှစ်ဦးမှာ စိတ်ဓာတ်ကျမည်ဆိုလျှင် ကျလောက်စရာရှိသောကြောင့် အကယ်၍ သူတို့သာ စိတ်ဓာတ်ကျခဲ့သော် မည်သူကမျှ ကဲ့ရဲ့ဝံ့မည်မထင်ပါ။

သို့သော် သူတို့ကား စိတ်ဓာတ်မကျ။ ကျော်နီဝါးကားလို တောင့်ဆဲပင်ရှိနေသေး၏။ တောင့်ဆဲ၊ မာဆဲသာမက၊ စိတ်ဓာတ်အရာတွင် အတောင့်ဆုံး၊ အမာဆုံး လူတွေပင်ဖြစ် နေပေတော့၏။ နောင်တွင်လည်း ဆက်၍တောင့်လာခဲ့ကြ၏။ မနေ့တစ်နေ့ကမှ အဖမ်းခံရပြီးလျှင် ယနေ့ကိုကိုးကျွန်းသို့ ရောက်လာသူများအနက်မှ သန်သန်မာမာ

တွေလည်းဖြစ်၊ [illegible]ပိုင်းကျန်ရစ်သော သားရေးသမီးရေးကိုလည်း သူတို့လောက် [illegible] ထိတ်တတ်ကျနေကြသော်လည်း သူတို့နှစ်ဦးကား တောင့်မြဲ [illegible]သည်။

ကိုကိုးကျွန်း[illegible]နေရာမျိုးမှာပင်လျှင် အနစ်နာခံစရာရှိလျှင် သူတို့ပင်လျှင် ရှေ့တန်း [illegible]အခြားလူသန်လူမာအားလုံး၏ အကျိုးကို မဆုတ်မနစ် ထမ်းရွက်ခဲ့ [illegible]။ အခြားသူတွေအဖို့ ကိုကိုးကျွန်းနှင့် ကိစ္စပြီးခဲ့သော်လည်း သူတို့နှစ်ဦးမှာ [illegible]ကျွန်း[illegible]နှင့် ကိစ္စမပြီးသေးဘဲ ဂေါ်တူး (ခေါ်) လိပ်ကျွန်းသို့ပင် ထပ်ဆင့် [illegible]ရသေးသည်။

ကိုကိုးကျွန်း၌နေရစဉ် အကျဉ်းသားထုအကျိုးအတွက် ရဲရင့်စွာ ရှေ့ဆောင်ခဲ့သလို [illegible]ကျွန်း၌လည်း သူတို့ပင်လျှင် ရှေ့ဆောင်ကာ တိုက်ပွဲဝင်ခဲ့ကြသည်ဟူ၍ ကြားသိ [illegible]။ လိပ်ကျွန်းမှ ပြန်ခေါ်ရန်အတွက် အခြားရဲဘော်အချို့နှင့်အတူ သူတို့ [illegible]လုံး အစာငတ်ခံတိုက်ပွဲ ဆင်နွှဲခဲ့ရ၏။ သခင်ဖေငွေးဆိုလျှင်မူ၊ ကိုကိုးကျွန်း [illegible]ပါကလည်း ပြည်မသို့ ပြန်ပို့လျှင်ပို့၊ မပို့လျှင်လည်း ကိုကိုးကျွန်း၌ပင် [illegible]သော အခွင့်အရေးများပြန်ပေးရန်ဆိုသည့် တောင်းဆိုချက်ဖြင့် (၁၁)ရက် [illegible] အစာငတ်ခံတိုက်ပွဲဆင်နွှဲခဲ့သေး၏။

အခြားသူတွေအဖို့ရာ အချိန်တန်သောအခါ အလိုအလျောက် ထောင်မှလွတ် [illegible]ကြသည့်တိုင်၊ ပဝေသဏီကတည်းက ပုဒ်မ (၅)ဖြင့် ဖမ်းဆီးချုပ်နှောင်ခြင်း [illegible]၊ (၁၂)နှစ်မျှ ကာလပတ်လုံး ထောင်နှင့်ကျွန်း သံသရာအတွင်း၌ လည်ပတ် [illegible]သည့်တိုင် ထောင်မှမလွတ်နိုင်ဘဲ ရှိနေရသဖြင့် အစာငတ်ခံ တိုက်ပွဲဖြင့်ပင် ထောင်မှ [illegible]ခဲ့ရ၏။ သူသည် တိုက်ပွဲနှင့်ပင် လွတ်ခဲ့ရသူဖြစ်လေသည်။ ကိုအုန်းမောင်မှာ [illegible]နည်းငင်း၊ ထောင်နှင့်ကျွန်း သံသရာတွင် (၈)နှစ်မျှကျင်လည်ခဲ့ရပြီးသည့်တိုင် [illegible]သည့်အဆုံး အစာငတ်ခံတော့မည်ဟု ပိုင်းဖြတ်ထားပြီးခါမှ ထောင်မှ [illegible]သူဖြစ်လေသည်။

[illegible]ကပါ။ ရှေးအတိတ်ကာလက သူတို့နှစ်ဦး၏ အနစ်နာခံမှုတွေကလည်း [illegible]ပင် ထူးချွန်ပြောင်မြောက်ခဲ့ပါသည်။ ဤစာအုပ်သည် ထိုအကြောင်းတွေ [illegible]တင်ပြမည့် စာအုပ်ဖြစ်ပါသည်။ တစ်နည်းအားဖြင့် ထူးခြား၍ ကြည်ညို [illegible]သော ဤပုဂ္ဂိုလ်နှစ်ဦး၏ နိုင်ငံလွတ်လပ်ရေး၊ ပြည်သူ့လွတ်လပ်ရေး [illegible] ဖွဲ့သန်သန်ဆောင်ရွက်ခဲ့ပုံတွေ၊ အနစ်နာခံခဲ့ပုံတွေ၊ နိုင်ငံနှင့်ပြည်သူ [illegible]ခဲ့ပုံတွေကို ကျွန်တော်က ဤစာအုပ်ဖြင့် မော်ကွန်းတင်ခြင်းပင်ဖြစ် ပါသည်။

မြန်နန္ဒာစာအုပ်တိုက်

မော်ကွန်းတင်သည့်စကားကို ကျွန်တော် သုံးမိမှားခဲ့သော် ကျွန်တော်၏အမှားကို ခွင့်လွှတ်ကြပါရန် တောင်းပန်လိုက်ပါသည်။ အဘယ့်ကြောင့်ဆိုလျှင် ဤနိဒါန်းကို ရေးနေချိန်၌ပင် လွတ်လပ်ရေးမော်ကွန်းပင်များအား နိုင်ငံတော် သမ္မတကြီးက တံဆိပ်များ ပေးအပ်ချီးမြှင့်နေသောအချိန်နှင့် တိုက်ဆိုင်နေပြီးလျှင် စာတစ်အုပ်ဖြင့် ကျွန်တော် မော်ကွန်းတင်ပြမည့် ဤပုဂ္ဂိုလ်နှစ်ဦးမှာအား လွတ်လပ်ရေးမော်ကွန်းဝင် မဟုတ်ကြသောကြောင့်ပင်တည်း။

• • •

ဤစာအုပ်ကို ရေးသားရာတွင် သူတို့နှစ်ဦး၏ လုပ်ဆောင်မှုကိုသာ အဓိကထား၍ ရေးသားတင်ပြသွားမည်ဖြစ်သောကြောင့် ၎င်းတို့၏ အယူအဆနှင့်ပတ်သက်သော ပြဿနာမှာ အဓိကမဟုတ်ပါ။ ဤစာအုပ်ကို ရေးသားခြင်း၏ ရည်ရွယ်ချက်တွင် အယူအဆရေးရာဟူ၍ ဘာမျှပါဝင်ခြင်းမရှိပါ။ သူတို့နှစ်ဦး၏ လေးစားလောက်သည့် စေတနာနှင့် ကိုယ်ကျိုးစွန့်ကာ ပြည်သူ့အရေးကို တစ်သမတ်တည်းဆောင်ရွက်ခဲ့သည့် ခရီးတစ်လျှောက်မှ ဖြစ်ရပ်များကိုသာလျှင် ကျွန်တော့်အနေဖြင့် ဖော်ပြလိုရင်းဖြစ်ပါသည်။

သခင်ဖေငွေးနှင့် ကိုအုန်းမောင်တို့ နှစ်ယောက်လုံးသည်လည်း အခြေခံယုံကြည်ချက်ချင်း တူညီကြသူများဖြစ်စေကာမူ အချို့သောနေရာများတွင် အတွေးအခေါ် အယူအဆရော၊ လုပ်နည်းလုပ်ဟန်ပါ တူသည့်အချက်တွင်တူသလို၊ ကွဲပြားခြားနားမှုတွေလည်း တပြုံကြီးပင်ရှိပါသည်။ ထို့အတူ သူတို့၏ အယူအဆနှင့် ကျွန်တော်၏ အယူအဆသည်လည်း တူတာရှိသလို၊ မတူတာတွေလည်း ရှိနေ၏။

ကျွန်တော်တို့အချင်းချင်း အတွင်း၌ ကွဲလွဲချက်တွေ မည်သို့ပင် ရှိစေကာမူ၊ အဖိနှိပ်ခံရသောနေရာ၌ကား အတူတူပင် ခံစားနေကြရကြောင်းမှာ သာဓကထင်ရှားပါသည်။

ဥပမာအားဖြင့် တရုတ်ဖြူတိုက်ထုတ်ရေးနှင့် နယ်ချဲ့ဆန့်ကျင်ရေး အမျိုးသားကော်မတီအား မမှန်ကန်ဟုဆိုကာ သခင်ဖေငွေးနုတ်ထွက်သွားပုံကို ကျွန်တော် မထောက်ခံနိုင်ပါ။ ဤနေရာတွင် သခင်ဖေငွေး၏ အယူအဆနှင့် ကျွန်တော်၏အယူအဆ များစွာကွဲပြားခြားနားပါသည်။ ကျွန်တော့်အနေဖြင့် အမျိုးသားကော်မတီကို လုံးဝလိုလား ထောက်ခံပါသည်။ သို့ကြောင့် အမျိုးသားကော်မတီနှင့် ပတ်သက်သော သခင်ဖေငွေး၏ သဘောထားကို မှန်ကန်သည်ဟု ကျွန်တော် မယူဆပါ။ သို့သော် ဤစာအုပ်သည် အယူအဆနှင့် လပ်းစဉ်ပြဿနာမဟုတ်ပါ။ ဤပုဂ္ဂိုလ်များနှင့် ပတ်သက်၍ သိသင့်သိထိုက်သည်တို့ကို ရေးသားတင်ပြထားခြင်းသာဖြစ်ပါသည်။

အတွေးအခေါ် အယူအဆချင်း ထပ်တူထပ်မျှ မတူညီလင့်ကစား၊ သူတို့၏

စေတနာသန့်ရှင်းမှု၊ ကိုယ်ကျိုးစွန့်မှု၊ အနစ်နာခံမှု၊ စိတ်ဓာတ်ကြံ့ခိုင်မှု စသည်တို့ကိုကား ကျွန်တော်းအနေဖြင့် အထူးလေးစားသောကြောင့် ဤပုဂ္ဂိုလ်နှစ်ဦး၏အကြောင်းကို မော်ကွန်းတိုးရေးခြင်း ဖြစ်ပါပေသတည်း။

သခင်မြသန်း

သခင်ဖေငွေး

(၁)
ပြန်လည်ဆုံတွေ့ခြင်း

(၁၂) နှစ်ကျော်ကျော် (၁၃)နှစ်မျှ မတွေ့ခဲ့ရသော ရဲဘော်ဟောင်းတစ်ယောက်အား ပြန်လည်တွေ့ဆုံခွင့်ရသောအခါဝယ် ဝမ်းသာရလေမည်လား၊ ဝမ်းနည်းရပေမည်လားဟူ၍ ဝေခွဲမရနိုင်သော ခံစားမှုတစ်မျိုးကို ထူးခြားစွာပင်ခံစားလိုက်ရသည်။

(၁၂)နှစ်ကျော်၊ (၁၃)နှစ်မျှကာလကြာအောင် တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် မတွေ့မမြင်ခဲ့ရဘဲ ကွဲကွာနေကြရသော မိတ်ဆွေအချင်းချင်း ပြန်လည်ဆုံစည်းခွင့်ရသည်ဟုဆိုလျှင် ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ရှိရမည်ပင်ဖြစ်ပါသည်။ နှစ်ပေါင်းများစွာ မတွေ့မြင်ခဲ့ရသော ကျွန်တော်၏ ရဲဘော်ရဲဘက် မိတ်ဆွေကြီးရှိရာနေရာသို့ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင်ဆိုက်ဆိုက်မြိုက်မြိုက်ရောက်ရှိသွားခဲ့ပါသည်။

သခင်ဖေငွေးကို ကျွန်တော်တွေ့ရပါပြီ။ ဝမ်းသာရလေမလား၊ ဝမ်းနည်းရလေမလား။ သူရှိရာနေရာသို့တိုင်အောင် ဆိုက်ဆိုက်မြိုက်မြိုက်ရောက်ရှိလာသော ကျွန်တော့်အား မြင်တွေ့ရသောအခါတွင် သူသည်လည်း ကျွန်တော်ကဲ့သို့ပင် ခံစားရမည်ထင်ပါသည်။

တစ်ဖန်ပြည်လည် တွေ့ကြုံဆုံစည်းရမည်ဖြစ်သောကြောင့် ဝမ်းသာသလိုကားဖြစ်မိပါ၏။ မဝေးလှသော ထိုခဏဝယ် ကမ်းစပ်ဆီတွင် လှမ်းမြင်နေရသော ပင်လယ်လှိုင်းတွေသည် ကျောက်ဆောင်၊ ကျောက်တုံးတွေအား ရိုက်ပုတ်ဖုံးလွှမ်းသွားလေသည်။ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် တွေ့ရမြင်ရသောကြောင့် ဖြစ်ပေါ်လာသည့်ဝမ်းသာမှုအား ထိုပင်လယ်လှိုင်းသံတွေက လွှမ်းခြုံဖုံးအုပ်သွားပါသည်။

သူ့အား ပထမဆုံး မြင်လိုက်ရသောမြင်ကွင်းမှာ ရင်နင့်စရာပင်ဖြစ်နေပါသည်။ ရက်ပေါင်းရက်အားဖြင့် တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် နီးကပ်စွာမတွေ့ရသေးဘဲ ပေတစ်ရာခန့်မျှ အထပ်ထပ်ကာရံထားသော သံဆူးကြိုးတွေအကြားဝယ် မြင်တွေ့ကြရခြင်းသာဖြစ်ပါသည်။ သံဆူးကြိုးတွေ ကာရံထားသည့် အကန့်တစ်ခုအကြားတွင် တုတ်ကောက်ကိုထောက်ကာ ကျွန်တော်တို့ဆီသို့ လှမ်းကြည့်နေသည့် သခင်ဖေငွေးအား အမြင့်ကြီးသော သံဆူးကြိုးအကန့်ကြားတွင် ရောက်ရှိနေသည့် ကျွန်တော်တို့က လှမ်းလင့်တွေ့မြင်ရပါသည်။

ဤသို့ဖြင့် သံဆူးကြိုး အထပ်ထပ်ကြားတွင် အဝေးမှသာ လှမ်းအော်ကာဖြင့်နှုတ်ဆက်စကားပြောကြားကြရသည်။ သမုဒ္ဒရာပြင်ကျယ်မှ ရေလယ်ကျွန်း အကျဉ်းစခန်းတွင် အလျင်ရောက်နှင့်နေကြသော အခြားရဲဘော်များကလည်း သခင်ဖေငွေးကဲ့သို့ပင် ကျွန်တော့်တို့ရှိရာနေရာသို့ လှမ်းမျှော်ကြည့်နေကြပါသည်။ သူတို့တစ်တွေကား အသားတွေမည်း၍ မွဲခြောက်ခြောက်ဖြစ်ကာ တစ်ကျွန်းစံရုပ်တွေ ပေါက်နေကြလေသည်။ သူနှင့်ကျွန်တော် ပြန်လည်ဆုံတွေ့ရာဌာနကား များမကြာသေးမီသော ကာလကမှ အိန္ဒိယအစိုးရက မြန်မာနိုင်ငံအစိုးရသို့ လွှဲအပ်ပေးခဲ့သည့် အိန္ဒိယသမုဒ္ဒရာတွင်းမှ ကျွန်းငယ်ကလေးတစ်ခုသာဖြစ်သော ကိုကိုးကျွန်းပင်ဖြစ်ပါသည်။

မြန်မာပြည် နိုင်ငံရေးလှုပ်ရှားမှုသမိုင်း၏ ကွေ့တစ်ကွေ့တွင် ကိုကိုးကျွန်းဆိုသော အမည်သည် ထင်ပေါ်ကျော်ကြားလာခဲ့၏။ သူ၏ကျော်ကြားမှုသည်ကား အုန်းသီးပေါ်သောကြောင့်လည်းမဟုတ်။ အပျော်ခရီးထွက်ကာ အပန်းဖြေရာ ဌာနတစ်ခုဖြစ်သောကြောင့်လည်းမဟုတ်။ နိုင်ငံရေးညှဉ်းပန်းမှု အကျဉ်းစခန်းတစ်ခုအဖြစ်ဖြင့်သာကျော်ကြားလာခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

နှစ်ပေါင်းများစွာ ကွေကွင်းနေခဲ့ကြရသော မိတ်ဆွေချင်း ပြန်လည်ဆုံတွေ့ရသောနေရာသည်ကား အကယ်စင်စစ် လောကငရဲဟု ခေါ်လောက်သည့် နေရာဌာနသာဖြစ်နေပါသည်။ သည်လိုနေရာမျိုးဝယ် ပြန်လည်ဆုံတွေ့ရခြင်းအတွက် ရတ်ချည်းပေါ်လာသည့် ဝမ်းသာခြင်းတစ်ကွက်အား ဝမ်းနည်းခြင်းလှိုင်းဂယက်တွေက လွှမ်းခြုံပိတ်ဖုံးပစ်ခြင်းကို ခံရသည်မှာ ဘာမျှမဆန်းပါ။

သခင်ဖေငွေးသည် လွန်ခဲ့သော (၁၂)နှစ်ကတည်းက ထောင်အထဲသို့ရောက်ရှိနေခဲ့သူဖြစ်ပါသည်။ သူ၏ကြာမြင့်လှသော ထောင်သက်တမ်း၏ နောက်ဆုံးပိုင်းတွင် လွတ်ရက်နှင့်မနီးခဲ့ဘဲ ကိုကိုးကျွန်းလောကငရဲအထိ ဆိုက်ရောက်ခဲ့ခြင်းဖြစ်လေသည်။

ကိုကိုးကျွန်းသို့ ရောက်ရာတွင်လည်း သူသည် ကျွန်တော့်အလျင်ရောက်နှင့်နေခဲ့ခြင်းဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်တော်မူကား ကိုကိုးကျွန်း လောကငရဲတွင်းသို့ မနေ့ညကမှ စတင်ဝင်ရောက်လာသူဖြစ်ပါသည်။

သမုဒ္ဒရာပြင်ကျယ် ရေအလယ်မှ ကျွန်းငယ်ကလေးတစ်ခုပေါ်တွင် ဆင်းရဲဒုက္ခကို ကြီးစွာခံစားနေရရုံသာ မကသေးဘဲ လွတ်လပ်ခြင်းကင်းဝေးကာ ဖိနှိပ်ညှဉ်းပန်းခြင်းကို ပါ ခံစားနေရပြီးဖြစ်သော ကျွန်တော်၏ ရဲဘော်ဟောင်းကြီးရှိရာသို့ ရောက်လာတွေ့ဆုံ ရသောအခါတွင် ဝမ်းသာရလေမလား၊ ဝမ်းနည်းရလေမလား ခွဲခြားရန်ခက်ခဲသည့် ထွေပြားသော စိတ်ဝေဒနာတစ်မျိုးနှင့် တွေ့ထိလိုက်ရခြင်းမှာ ရှောင်လွှဲရန် ခက်ခဲသော ဝေဒနာမျိုးသာဖြစ်ပါသည်။

မတွေ့မမြင်ရဘဲ ကြာမြင့်စွာကွဲကွာနေခဲ့ရသော ကျွန်တော့်အား ဤလောကငရဲ တွင်းသို့ သက်ဆင်းရန် ရောက်ရှိလာနေခိုက်တွင် တစ်ဖက်သော သံဆူးကြိုးအကန့် များအကြားဝယ် ရုတ်တရက်လှမ်းလင့်တွေ့မြင်လိုက်ရသဖြင့် သူသည်လည်း ထိုနည်း နှင်နှင် ရင်နင့်မည်ပင်ထင်ပါသည်။

သူသည်ကား လွန်ခဲ့သော (၁၂)နှစ်က စတင်ကာ အကျဉ်းခံနေခဲ့ရသူဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်တော်မူကား ထိုနေ့မှစ၍တွက်သော် လွန်ခဲ့သော တစ်လကျော်ကျော် ၁၉၅၉ခုနှစ်၊ ဧပြီလ (၄)ရက်နေ့ကမှ အဖမ်းခံရပြီးလျှင် မေလ (၇)ရက်နေ့တွင် အင်းစိန်ထောင်မှထုတ် ကာ မီးပြသင်္ဘောနှင့် တင်၍ပို့လိုက်သဖြင့် လှိုင်းထန်စပြုနေသည့် ပင်လယ်ရေပြင်ကို ကူးဖြတ်ကာ မေလ (၈)ရက်နေ့ညတွင်မှ ဤအကျဉ်းစခန်းသို့ ရောက်ရှိလာသူဖြစ်ပါ သည်။

ထိုနေ့ နေ့လယ်ပိုင်းတွင်မှ ကျွန်တော့်အား သခင်ဖေငွေးရှိနေသည့် အဆောင် အမှတ် (၅)သို့ ဦးအောင်သန်း (ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းအစ်ကို)၊ ဦးကိုကိုလေး(ဧရာဝတီ)၊ ဦးလှသောင်း၊ ဦးမြင့်ဇော် စသူတို့နှင့်အတူ ပို့လိုက်သဖြင့် သခင်ဖေငွေး၊ ကိုအုန်းမောင် စသော ရဲဘော်များနှင့် နီးကပ်စွာ တွေ့ကြရလေတော့သည်။

ကိုအုန်းမောင်တို့မှာ ဇန်နဝါရီလကတည်းက ပထမအသုတ်အဖြစ်ဖြင့် ရောက်နှင့် နေခဲ့ပြီးလျှင် သခင်ဖေငွေးတို့ လူစုမှာ မတ်လတွင်း၌ ဒုတိယအသုတ်ရောက်ရှိလာကြ ၍ ကျွန်တော်တို့တစ်တွေမှာကား တတိယအသုတ်အဖြစ်ဖြင့် မေလတွင်ဆိုက်ရောက် ပြီးလျှင် ဤတွင် ဆုံစည်းကြခြင်းဖြစ်ပါသည်။

သူတို့တစ်တွေ ခံစားနေရသော ဆင်းရဲဒုက္ခနှင့်ဖိနှိပ်မှုအဝဝကို သူတို့ထံမှ တိုက် ရိုက်ကြားသိရရုံသာမကဘဲ ထိုထိုသောဖိနှိပ်မှုနှင့် ဆင်းရဲဒုက္ခတွေအား ယနေ့မှစကာ ကျွန်တော်တို့တစ်တွေပါ သူတို့နှင့်အတူ ခံစားရတော့မည်ဖြစ်ပါသည်။ ပြည်မမှ သတင်းမျိုးစုံနှင့် အခြေအနေအဝဝကို မေးကြသဖြင့် သူတို့တစ်တွေအား ကျွန်တော်တို့ သိသမျှ ပြောပြကြပြီးသကာလ သူတို့တစ်တွေခံစားခဲ့ရသော၊ ခံစားနေရသောအဖြစ် သနစ်စုံကိုလည်း သူတို့တစ်တွေက ရင်နာစွာပင်ပြောကြားကြပါသည်။

မိုင်ပေါင်း (၂၆၀) ဝေးကွာသော ပင်လယ်ပြင်အတွင်းဝယ် သားမယား၊ မိဘ၊

ဆွေမျိုးသားချင်းများနှင့် အဆက်ပြတ်ကာ လူနှင့်တူအောင် မစားရ၊ လူနှင့်တူအောင် မနေရ၊ လူနှင့်တူစွာ ဆက်ဆံခြင်းမခံရသော ဘဝတွင် ပြန်လည်ဆုံတွေ့ကာ ဘယ်သော အခါမှာမှ နေရပ်ဌာနီနှင့် ပြန်လည်နီးစပ်မည်ဟူ၍ တွက်ဆမရနိုင်သော အခြေအနေတွင်း ဝယ် ဖိနှိပ်မှုဟူသမျှနှင့် ဆင်းရဲဒုက္ခအဝဝကို အတူတကွနေထိုင်ခံစားသွားရတော့မည့် တွေ့ဆုံခြင်းမျိုးဖြင့်သာလျှင် ပြန်လည်တွေ့ဆုံရခြင်းဖြစ်ပါသည်။

ကျွန်တော်တို့ စီးနင်းလာသော သင်္ဘောသည် နောက်ဆုံးသင်္ဘောဖြစ်လေသည်။ သည်နေ့မှစကာ (၆)လလုံးလုံးသော အချိန်ကာလအတွင်း၌ ပြည်မနှင့်အဆက်အသွယ် ပြတ်တောက်နေပေမည်။ မည်သို့သော အကြောင်းကိစ္စပင်ရှိစေကာမူ၊ ဤကျွန်းဌာနနှင့် မြန်မာပြည်မတို့၏ ကူးလူးဆက်ဆံရေးမှာ လုံးဝဖြစ်နိုင်တော့မည် မဟုတ်တော့ချေ။ တစ်ဖန် ပြန်လည်တွေ့ကြုံဆုံစည်းမိကြသော ကျွန်တော်တို့တစ်တွေသည် ရောက်လေရာ ဌာန ဖြစ်လေရာဘဝဝယ် အတူတကွကျုံးရုန်းခံစားသွားရဦးမည်ဖြစ်ပါသည်။

ပင်လယ်ပြင်ဝယ် မိုးရိပ်တွေညိုမည်းလာနေပါပြီ။ ကမ်းခြေအား ရိုက်ပုတ်နေသော လှိုင်းလုံးကြီးတွေသည် ပိုမိုကြီးမားလာနေသည်။ လှိုင်းပုတ်သံတွေသည် ပို၍ပို၍မြည် ဟည်းလာနေသည်။ ပင်လယ်ပြင်မှ တိုက်ခတ်လာနေသော လေဟုန်သည် ပို၍ပို၍ပြင်း ထန်လာနေသည်။ ကောင်းကင်တစ်ပြင်လုံးဝယ် မည်းမှောင်လာပြီးလျှင် ပင်လယ်ကမ်း စပ်မှ လှိုင်းတံပိုးတွေ အရှိန်ပြင်းထန်ကာ ကြောက်မက်ဖွယ်ရာ မြည်ဟည်းလာနေပါပြီ။ အရှိန်ပြင်းထန်လှသော လေပြင်းမုန်တိုင်းသည် ဤကျွန်းငယ်ကလေးအား သွက်သွက် ခါအောင် ဝှေ့ယမ်းတိုက်ခတ်နေချေပြီ။

ကျွန်တော်တို့တစ်တွေသည် အပြင်းထန်ဆုံးသော မုန်တိုင်းအလယ်တွင် ပြန်လည် ဆုံစည်းကြရပါသည်။ မသေထမင်း၊ မသေဟင်းကို အတူလွေး၍ မုန်တိုင်းအလယ်တွင် အတူရပ်ရပြန်ပါပြီ။

သူနှင့်ကျွန်တော် ဤအချိန်အခါ ဤနေရာဌာနတွင် ဆုံစည်းရခြင်းမှာ နောက်တစ် ခါ ထပ်မံဆုံစည်းရသော ဆုံစည်းခြင်းသာဖြစ်ပါ၏။

(၂)
အတိတ်က ဆုံတွေ့ခဲ့ခြင်း

အချိန်မှာ အင်္ဂလိပ်ခေတ် ၁၉၄၀ခုနှစ်တွင် ဖြစ်ပါသည်။ အင်းစိန် ဘီကလပ်ထောင်အတွင်း၌ တစ်နှစ်ခွဲမျှသော ထောင်ဒဏ်ကို ကျွန်တော်ကျခံနေရဆဲအချိန်ဖြစ်ပါသည်။

၁၉၄၁ခုနှစ်သို့ရောက်သောအခါ၊ သခင်ဖေငွေးအား ကာကွယ်ရေး ဥပဒေဖြင့် ညောင်တုန်းမြို့တွင် ဖမ်းဆီး၍ ရုံးတင်တရားစွဲကာ အလုပ်ကြမ်းနှင့်ထောင်ဒဏ် တစ်နှစ်အပြစ်ပေးလိုက်သည်ဆိုသော သတင်းတစ်ရပ်ကို သတင်းစာများတွင် ဖတ်လိုက်ရပါသည်။

ထိုစဉ်က သခင်ဖေငွေးနှင့်ကျွန်တော် ရင်းနှီးခြင်း မရှိသေးပါ။ ကျွန်တော်က ဓနုဖြူမြို့နယ် တို့ဗမာအစည်းအရုံးတွင် အတွင်းရေးမှူး။ သခင်ဖေငွေးက ညောင်တုန်းမြို့နယ်တို့ဗမာအစည်းအရုံး အတွင်းရေးမှူးဖြစ်ပါသည်။ ညောင်တုန်းနှင့်ဓနုဖြူ အလှမ်းမကွာလှသော်လည်း သခင်ဖေငွေးနှင့်ကျွန်တော်မှာ၊ တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် ရင်းနှီးစွာတွေ့ဆုံမိခြင်း မရှိသေးပါ။

ထိုစဉ်ကမူ ညောင်တုန်းမှ သခင်ဇဖြူ၊ သခင်လှမောင်တို့နှင့်သာ အတွေ့အဆုံများခဲ့ပါသည်။ သခင်ဖေငွေးအဖို့ရာ ခရီးသွားလာရေး၌ လွယ်ကူသော အခြေအနေမရှိသောကြောင့် ထိုအချိန်က ညောင်တုန်းမှာပင် ဒိုင်ခံ၍လုပ်နေပုံရပါသည်။ မော်လမြိုင်ညီလာခံ၊ သာယာဝတီညီလာခံစသည့် နိုင်ငံလုံးဆိုင်ရာ ညီလာခံများကျင်းပသောအခါတွင်လည်း သခင်ဖေငွေးတက်ရောက်ခြင်း မရှိခဲ့သဖြင့် တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် တွေ့ဆုံသိကျွမ်း၍ ရင်းရင်းနှီးနှီးမရှိခဲ့သေးဘဲ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် နာမည်မျှသာ ကြားဖူးနေကြရုံ ရှိပါသေးသည်။

သခင်ဖေငွေးတစ်ယောက် ထောင်ကျပြီဆိုသည့် သတင်းကိုကြားရသောအခါ၌

ကျွန်တော့်အနေဖြင့် အယူးပင် စိတ်ဝင်စားမိပါသည်။ စိတ်ဝင်စားရခြင်းမှာကား နိဒါန်းတွင် ရေးသားဖော်ပြခဲ့သည့်အတိုင်း သခင်ဖေဌေးတွင် သွားရေးလာရေး၊ နေထိုင်ရေးတို့၌ ဒုက္ခရှိနေသည်ကို သိထားသောကြောင့်ပင်ဖြစ်ပါသည်။ သည်လိုလူမျိုးတစ်ယောက် ထောင်ကျခံရသော ကိစ္စမှာ လွယ်ကူသော ကိစ္စမဟုတ်ပါ။

သို့သော် သခင်ဖေဌေးသည် ဒူးမထောက် အညံ့မခံဘဲ ထောင်ကျခံခဲ့သည်။ ထိုအချိန်က ဇလွန်ညီလာခံ၌ ဟောပြောခဲ့ခြင်းကြောင့် ကျွန်တော်နှင့်အတူ အဖမ်းခံခဲ့ရသော သခင် (၂)ဦးသည် အင်္ဂလိပ်အစိုးရအား ဒူးထောက်အညံ့ခံကာ ထောင်မှာထွက်သွားခဲ့ကြသည်နှင့် တွေ့ကြုံခဲ့ရသော ကျွန်တော့်အဖို့ရာ သခင်ဖေဌေးလို လူတစ်ယောက်က အညံ့မခံဘဲ ထောင်ကျခံသည်ကို တွေ့ရသောအခါ မချီးကျူးဘဲ မနေနိုင်ခဲ့ပါ။

သခင်ဖေဌေးအား ထောင်ဒဏ်အမိန့်ပေးသော တရားသူကြီးက ဘီအတန်းမပေးသဖြင့် သခင်ဖေဌေးမှာ မအူပင်အကျဉ်းထောင်မှာပင် အချိန်ကာလ အတော်ကလေးကြာအောင်၊ စီအတန်းတွင် နေရပါသေးသည်။ သို့သော်လည်း သူကား စိတ်ဓာတ်မကျခဲ့။

သူလိုလူတစ်ယောက်အဖို့ စီအတန်းတွင် ထောင်ကျအကျဉ်းသားအဖြစ် နေရသော ဒုက္ခကို တွေးဆကြည့်မည်ဆိုပါက သေးငယ်သည့် ဒုက္ခမဟုတ်ကြောင်းကို လွယ်ကူစွာပင် တွေ့မြင်နိုင်ပါသည်။

သခင်ဖေဌေးသည် သူ၏ဝတ်လုံမှတစ်ဆင့် တရားဥပဒေအရ ဘီအတန်းရထိုက်ကြောင်းကို အထက်ရုံးသို့လျှောက်ထားသဖြင့် နောက်များမကြာမီတွင် ဘီအတန်းကို ရရှိလေတော့သည်။ ထိုစဉ်အခါကဆိုလျှင် မြန်မာပြည်အရပ်ရပ်မှ ဘီအတန်းကိုရရှိသော အကျဉ်းသားများအား အင်းစိန်မြို့ရှိ သီးသန့်အနေနှင့်ဘီအတန်းထောင်ကလေးသို့ ပို့ဆောင်ခဲ့ပါသည်။

များမကြာမီဝယ် တုတ်ကောက်ကိုထောက်ကာ တရွေ့ရွေ့လျှောက်နေရသော သခင်ဖေဌေးတစ်ယောက် အင်းစိန်သီးသန့်ထောင်ကလေး၏ ဗူးတံခါးပေါက်မှ ဝင်ရောက်လာသည်ကို တွေ့လိုက်ရလေသည်။ ထိုစဉ်အခါကပင်လျှင် သူလိုလူတစ်ယောက် ထောင်ထဲသို့ရောက်လာပုံကို မြင်ရသောအခါ၌ ရင်နင့်စရာကောင်းခဲ့ပေသေးသည်။

သူ့ကိုမြင်လျှင် အပြေးအလွှားပင် သွားရောက်ကြိုဆိုကာ ကျွန်တော်တို့နေရာအဆောင်ထဲသို့ မေါ်ဆောင်လာခဲ့ပါသည်။ ကျွန်တော်တို့တစ်တွေ နေရသောအဆောင်မှာ အောက်ထပ်ဖြစ်သော်လည်း အုတ်လှေကားထစ် သုံးထစ်မျှကို လှမ်းတက်ပြီးမှ အဆောင်ထဲသို့ ရောက်နိုင်ပါသည်။ ဤလှေကားထစ် အဆင်းအတက်မျိုးဆိုလျှင် သခင်ဖေဌေးအဖို့ရာ တစ်ယောက်တည်းဆင်းတက်ဖို့မလွယ်ဘဲ ဘေးလူတစ်ယောက်

က တွဲခေါ်မှသာ ဆင်းနိုင်တက်နိုင်ပါသည်။

အင်းစိန် ဘီအတန်းထောင်တွင်း၌မူ ကျွန်တော်တို့ရဲဘော်တွေ တော်တော်များများရှိနေပြီဖြစ်သောကြောင့် သခင်ဖေငွေအား ဝိုင်းဝန်းပြုစုမည့်သူတွေ ပေါများနေပေသည်။ အဆောင်ထဲမှထွက်၍ ရေချိုးသွားမည့်အခါ၊ ထမင်းစားမည့်အခါ၊ လက်ဖက်ရည်သောက်မည့်အခါ၊ လမ်းလျှောက်ထွက်မည့်အခါများတွင် အလျဉ်းသင့်ရာ လူတွေက ဝိုင်းဝန်းကူညီပြုစုပေးခဲ့ကြပါသည်။ ကျွန်တော့်အနေနှင့်ကား ဒေသချင်းနီးစပ်မှုကြောင့် သခင်ဖေငွေအပေါ်တွင် အခြားသူများထက် ပိုမိုသံယောဇဉ်ကြီးမားနေသည်ဟူ၍ဆိုက မှားမည်မထင်ပါ။ သို့ကြောင့် နီးနီးကပ်ကပ်ပင်လျှင် အထူးတလည်ကြည့်ရှုပြုစုခဲ့ပါသည်။

ထိုအချိန်ဝယ် အင်းစိန်သီးသန့်ထောင်အတွင်း၌ သခင်သန်းထွန်း၊ သခင်စိုး၊ သခင်နု၊ သခင်လေးမောင်၊ သခင်လှဘော်၊ သခင်တင်ဖေ၊ သခင်သန်းမြိုင်၊ သခင်ခင်အောင်၊ သခင်တင်မြ၊ သခင်ရွှေအုပ်ကြီး၊ သခင်လှကွန်း၊ သခင်ခကြီး၊ သခင်ဗစိန်၊ သခင်သိန်းဟံ၊ သခင်အုံးဖေ၊ သခင်ချမ်းသိမ်း၊ သခင်သန်းမောင်တို့နှင့်တကွ ဒေးဒရဲမှ သခင်တင်၊ သခင်ကျော်ခင်၊ သခင်သက်တင် စသူများ။ မြောင်းမြမှ သခင်တင်၊ ရန်ကုန်မှ သခင်ဝိုင်း၊ ဝါးခယ်မ သခင်သိန်းဖေ၊ သခင်မောင်မောင်၊ သခင်ချစ်တင်၊ သခင်သန်းလေး၊ မော်လမြိုင် သခင်ချစ်တင်တို့နှင့်တကွ ဓားမများဖြစ်သော ဗန္ဓုလဦးစိန်၊ ဦးတင့်၊ ဗိုလ်စိုးလွင်၊ ဗိုလ်ငွေ၊ ဦးဘုံစွမ်စသူများ။ သခင် သုဒဿန၊ သခင်သုမန၊ သခင်ဝါသဝ စသော သခင်ဘုန်းတော်ကြီးများနှင့် ထောင်ကြီးဘက်တွင်မူ သခင်မြသွင်၊ သခင်ဝတင်၊ ဒေးဒရဲ သခင်မောင်မောင်၊ သခင်တင်ရွှေ စသည်တို့ရှိနေကြပါသည်။

ကျွန်တော်တို့တစ်တွေအားလုံးမှာ ဘီအတန်း အကျဉ်းသမားများဖြစ်သောကြောင့် စားရေးသောက်ရေး၊ နေထိုင်ရေးတွင် အတော်ပင်သက်သာချောင်ချိစွာရှိကြပါသည်။ သို့သော် သခင်ဖေငွေ၏ဘဝသည်ကား ထောင်ကျခံရသည်ချင်းတူသည့်တိုင် အခြားသူတွေထက် ဒုက္ခပိုသူတစ်ယောက် ဖြစ်နေပါပေသည်။

တစ်ခါတွင်ကား သူတစ်ပါးကို ဒုက္ခပေးရမှာ အားနာတတ်သော သခင်ဖေငွေသည် အဆောင်ထဲမှထွက်သော အုတ်လှေကားထစ်ကလေးတွင် သူ့ဘာသာတစ်ယောက်ထဲ အသာအယာတုတ်ထောက်၍ ဆင်းစမ်းကြည့်လျက်ရှိလေသည်။ ကျွန်တော်တို့တစ်တွေလည်း အမှတ်တမဲ့မို့ သတိမထားမိဘဲရှိခိုက်တွင် သခင်ဖေငွေတစ်ယောက် ဝမ်းလျားထိုးကာ မြေကြီးပေါ်လဲကျသွားပါတော့သည်။ သူ့အဖို့ရာ လဲမိပြီဆိုမှဖြင့် တိုင်ကိုလှဲချလိုက်သလို ဒုတ်ဒုတ်သား လဲကျသွားတတ်ပါပေသည်။ လဲမိပြီဆိုလျှင် မဟန်နိုင်တော့သဖြင့် အခြားသူတွေ မတော်တဆလဲရသည်နှင့်မတူဘဲ သူ့အဖို့

ရာ အလွန်တရာမှ အကျနာတတ်ပါပေသည်။ လှေကားထစ်ပေါ်မှ မြေကြီးပေါ်အရောက် လဲကျသွားသော သခင်ဖေငွေးမှာ ကိုင်ရိုက်ခြင်း ခံရသလောက်ပင် နာသွားရှာပါသည်။

ဤဟွင် သူ၏ဒုက္ခကို ကွက်ကွက်ကွင်းကွင်း မြင်တွေ့ရပါပြီ။ သူ့ကိုမြင်ရသူတိုင်း စိတ်မကောင်းခြင်းဖြစ်ကြရလေသည်။ လဲကျနေပြီဆိုမှဖြင့် တစ်စုံတစ်ယောက်က ထူမပေးဘဲနှင့်လည်း ပြန်ထနိုင်သော အခြေအနေမရှိပါ။

"အားမနာပါနဲ့ သခင်ဖေငွေးရာ၊ အပြင်ထွက်ချင်၊ သွားချင်လာချင်ရင် ကျွန်တော် တို့ကို ခေါ်သာခေါ်ပါ" ဟူ၍ပြောယူရပါသည်။

ဤသို့ဖြင့် အင်းစိန်ထောင်ထဲဝယ် ကျွန်တော်တို့တစ်တွေ အတူတကွနေထိုင် လာကြပါသည်။

ဇာတ်ဆောင်တစ်ယောက်ဖြစ်ခဲ့ခြင်း

အင်းစိန်ထောင်အတွင်းဝယ် နေထိုင်ကြစဉ်အတွင်း၌ ရဲဘော်တွေသည် စာဖတ် ခြင်း၊ စာရေးခြင်း၊ နိုင်ငံရေးဆွေးနွေးခြင်းနှင့် ကျန်းမာရေးအတွက်ဆိုလျှင် ပင်ပေါင်ရိုက် ခြင်း၊ ဘက်တမင်တန်ရိုက်ခြင်း၊ ဘောလုံးကန်ခြင်း၊ အလေးမခြင်း၊ အားကစားခြင်း အမျိုးမျိုးတို့ကို ကိုယ်ဝါသနာပါရာ လုပ်ကိုင်လာခဲ့ကြပြီးလျှင် အတီးအမှုတ်ဝါသနာ ပါသူတို့ကလည်း ဘင်ဂျို၊ ဂီတာစသည်တို့ကို တီးမှုတ်နေတတ်ကြပါသည်။

သခင်စိုးနှင့်သခင်သန်းထွန်းတို့ကမူ နိုင်ငံရေးသင်တန်းများကို ဖွင့်လှစ်သင်ကြား သဖြင့် နိုင်ငံရေးပညာလေ့လာလိုသော ရဲဘော်တွေသည် ထိုသင်တန်းများတွင် နေ့စဉ် အချိန်မှန်မှန်တက်ရောက်လေ့လာကြပါသည်။

သခင်စိုးသည် 'ကျွန်မချစ်လင် ကိုလီနင်' စာအုပ်ကို ဘာသာပြန်ဆိုပြီးစီးခဲ့၍၊ သခင်သန်းထွန်းက 'ကွန်မြူနစ်ပါတီရာဇဝင်ချုပ်' ကို ဘာသာပြန်ခဲ့ပြီးလျှင်၊ သခင်နုက 'ရက်စက်ပါပေ့ကွယ်' ဝတ္ထုနှင့် 'ပုထုဇနေဘဉ္စမ္ဘတ္တကော' ပြဇာတ်တို့ကို ရေးသားပြီးစီးခဲ့ ပါသည်။

ထိုမျှသာမကသေးဘဲ ပြဇာတ်ဝါသနာအိုးဖြစ်သော သခင်နုသည် တစ်ခန်းရပ် ပြဇာတ်တိုကလေးများကို ရေးသား၍ ကပြရန်ဇာတ်တိုက်လာလေသည်။

ထိုစဉ်က အင်းစိန်ထောင်တွင်းရှိနေသော သခင်ရဲဘော်များအနက် ကျွန်တော်၊ သခင်တင်မြ၊ သခင်လှကွန်း၊ ဝါးခယ်မသခင်သန်းလေးနှင့် သခင်ဝိုင်းလေးတို့မှာ အသက်အငယ်ဆုံး သခင်များဖြစ်ကြပါသည်။ ကျွန်တော်ဆိုလျှင် ထိုစဉ်ကအသက်

(၁၉)နှစ်သာရှိသေး၍ သခင်လှကွန်း၊ သခင်တင်မြနှင့် သခင်ဝိုင်းတို့ဆိုလျှင် ကျွန်တော့် ထက်ပင် အသက်ငယ်၍ (၁၈)နှစ်စီလောက်တွင်ရှိကြပါသည်။

သို့ဖြင့် သခင်နရေးသားစီစဉ်သော ပြဇာတ်များကပြရာတွင် လူငယ်ပိုင်းမှ ကျွန်တော်၊ သခင်သန်းလေး၊ သခင်ဝိုင်း၊ သခင်ချစ်တင် စသူများမှာ အမြဲပါဝင်ခဲ့ကြပြီး လျှင် သခင်ရွှေအုပ်ကြီး၊ မြောင်းမြသခင်တင်စသော လူလတ်ပိုင်းရဲဘော်များပါ အလျဉ်း သင့်ရာ အခန်းများတွင် စိတ်ပါဝင်စားစွာ ပါဝင်လာကြပါသည်။

သခင်ဖေငွေး အင်းစိန်ထောင်သို့ရောက်လာသောအချိန်မှာ ကျွန်တော်တို့တစ်တွေ ပြဇာတ်အချို့ကပြပြီး၍ နောက်ထပ်ပြဇာတ်တစ်ပုဒ်ကို ဇာတ်တိုက်နေသော အချိန်အခါ နှင့် ကြုံကြိုက်နေပါသည်။

ပြဇာတ်တွင် မြေရှင်ကြီး၏နှိပ်စက်မှုကို ခံစားနေရသော လယ်သမားဖိုးချမ်း၏ ကဏ္ဍတစ်ခုပါဝင်လေရာ သခင်ဖေငွေးရောက်လာသည်နှင့် အလျဉ်းသင့်နေသဖြင့် သခင် ဖေငွေးအား ထိုအခန်းတွင်ပါဝင် သရုပ်ဆောင်ရန် တိုက်တွန်းကြသောအခါ သခင် ဖေငွေးကလည်း စိတ်ပါဝင်စားစွာပင် လက်သင့်ခံလိုက်ပါသည်။

ပြဇာတ်စင်ပေါ်ဝယ် လယ်သမားဖိုးချမ်းနှင့် အဖော်တစ်ယောက်တို့ထွက်ပေါ်လာ ကြလေပြီ။ လယ်သမားဖိုးချမ်းသည် မြေရှင်၏နှိပ်စက်မှုဒဏ်ကို ခံစားရပြီးသကာလ ဒုက္ခိတဘဝသို့ ရောက်ရှိနေရရှာသူဖြစ်ပါသည်။ ခြေတစ်ဖက်ခွင်ကာ ကိုယ်တစ်ခြမ်း စောင်းနေသော လယ်သမားဖိုးချမ်းသည် သူ၏တုတ်ကောက်ကိုထောက်ကာ၊ ထောက်ကာ ဖြင့် ဇာတ်စင်ပေါ်တွင် တရွေ့ရွေ့လျှောက်နေပြီးမှ ရပ်လိုက်သည်။ ထို့နောက်တွင် သူနှင့် ပါလာသည့် အဖော်ဘက်သို့လှည့်ကာ စကားပြောလိုက်သည်။

"ကြည့်စမ်း၊ ဒီမြေရှင်ဆိုးကြီး နှိပ်စက်ထားလို့ ငါ့ဘဝလူစဉ်မမီအောင်ဖြစ်နေရတာ တွေ့တယ်မဟုတ်လား"

ဖိုးချမ်းသည် မြေရှင်ဆိုး၏နှိပ်စက်ညှဉ်းဆဲမှုခံရပုံနှင့် မြေရှင်စနစ်အပေါ် နာကြည်း ရွံမုန်းမှုတွေကို သရုပ်ပါစွာ ဖော်ထုတ်ပြောကြားသွားလေသည်။ ပွဲကြည့် ပရိသတ်ကား ဖိုးချမ်း၏ သရုပ်ဆောင်ပုံကိုအတော်ကလေး သဘောတွေ့နေကြပေပြီ။

သူ၏ကဏ္ဍကိုပြီးဆုံးအောင် သရုပ်ဆောင်ပြီး၍ ကန့်လန့်ကာနောက်ကွက်သို့ ဖိုးချမ်းဝင်ရောက်သွားသောအခါဝယ် လက်ခုပ်သြဘာသံတွေ သောသောညံစွာ ပေါ်ထွက်လာလေသတည်း။

ဤကား ဇာတ်ဆရာ သခင်န ဦးစီးခဲ့သော ထောင်တွင်းပြဇာတ်၌ သခင်ဖေငွေး ၏ ထူးကဲသော သရုပ်ဆောင်မှုပင်ဖြစ်ပေသည်။

အင်းစိန်ထောင်ထဲဝယ် သခင်န၏ ပြဇာတ်များကို နိုင်ငံရေးအကျဉ်းသမားများ

ရော အခြားကျောင်းအကျဉ်းသမားများပါ ပိုမိုစိတ်ဝင်စားလာကြပါသည်။ အနေကြာသောအခါ ဂျင်းရိုင်းငွေ့ဖွယ်ကောင်းလာသော ထောင်တွင်းဘဝတွင် ဤပြဇာတ်ကလေးများမှာ စိတ်ပျော်လက်ပျော်ရှိအောင် ဖြေဖျော်စရာကလေးတွေဖြစ်လာခဲ့ပါသည်။

သို့ဖြင့် ပြဇာတ်တွေမှာ စိုပြည်မြိုင်ဆိုင်လာခဲ့သည်။ ပြဇာတ်မထွက်မီတွင် ပဏာမအကများကိုပင် ထည့်သွင်းကပြလာနိုင်ခဲ့သည်။ မြောင်းမြသခင်တင်ကြီး၏ အင်္ဂလန်စိန် မြေ့ယိုးအကဆိုလျှင် အထူးပွဲကျသော တပင်တိုင်အကတစ်ရပ် ဖြစ်ခဲ့သည်။ ထိုမှ သာမက သခင်ချစ်တင်နှင့်ကိုလှမောင်တို့စီစဉ်သော နှစ်ပါးသွားစုံတွဲအကများမှာလည်း အပျော်မြိုင်ဆိုင်ကာ စိတ်ရွှင်မြူးဖွယ်ဖြစ်ခဲ့ပါသည်။ သခင်နုရေးသားသော ပြဇာတ်များတွင် စကားပြောရာ၌ သဘာဝကျစေရန် ဆဲရေးတိုင်းထွာခန်းဆိုလျှင် ဇာတ်ကောင်တွေက တစ်တစ်ခွခွပင်ဆဲရသည်။ ပွဲကြည့် ပရိသတ်မှာလည်း ယောကျ်ားချည်းဖြစ်သောကြောင့် လွတ်လပ်သည်။ ထိုအချက်ကိုအကြောင်းပြုကာ သီချင်းဆိုကောင်းသော သခင်ချစ်တင်က သူစီစဉ်သောနှစ်ပါးသွားအခန်းတွင် သီချင်းတစ်ပုဒ်စပ်ဆိုခဲ့လေသည်။

'ဇာတ်ဆရာ ... ဇာတ်ဆရာ ... ဆရာနုက အဟုတ်ပ စီစဉ်သဗျို့၊ ပြဇာတ်ဆန်းကိုမီကာရေး ... အဆဲတွေကပို ...'

ထိုမျှသာမကသေးပါ တယောထိုးအလွန်ကောင်းသည်ဟူ၍ ကျော်ကြားကာ မွေ့ပဲဆိပ်ပင်ရခဲ့ဖူးသော သခင်စိုးကြီးလည်း မနေနိုင်တော့ချေ။ ပြဇာတ်မထွက်မီ ပဏာမခန်းတွင် သခင်စိုး၏ တယောလက်သံများကိုပါ ကြားလာရပြန်လေသည်။

ဤသို့လျှင် ပြဇာတ်များကို ပြသလာကြရာ၌ သခင်နုကဇာတ်ဆရာလုပ်ကာ၊ သခင်စိုးကတယောကိုင်၍ ပွဲထွက်ခဲ့ပြီးလျှင် သခင်ဖေဌေးတို့၊ ကျွန်တော်တို့တစ်တွေပါဝင်အသုံးတော်ခံကာ ကပြလျက်ရှိစဉ်၌ သခင်သန်းထွန်းမှာ တပြုံးပြုံးနှင့်ကြည့်နေတတ် ရုံသာမကဘဲ "ဒီတစ်ခါအမူအရာတွေ အရင်တစ်ခါထက် တိုးတက်လာပြီ" စသည်ဖြင့် မှတ်ချက်များပင်ချလျက် သခင်ဗစိန်မှုကား ရယ်စရာအခန်းရောက်လျှင် တဝါးဝါးနှင့် ကျယ်လောင်စွာပင် ရယ်မောနေတတ်ပါပေသည်။

ဤကား ဟိုအရင်တစ်ခါ အတိတ်က ဆုံစည်းခဲ့ခြင်းပင်ဖြစ်ပါ၏။

ထိုစဉ်အခါကမူ နယ်ချဲ့အကျဉ်းထောင်အတွင်း၌ အကျဉ်းခံနေကြရသော်လည်း အားလုံးတစ်စည်းတစ်လုံးတည်းရှိကာ ပျော်တပြုံးပြုံးပင်နေနိုင်ခဲ့ကြသည်။ နိုင်ငံခြားသား ဗြိတိသျှနယ်ချဲ့၏ အကျဉ်းထောင်ပင်ဖြစ်စေကာမူ လူပီသစွာ ပြုစုစောင့်ရှောက်ထားခြင်းကိုလည်း ခံခဲ့ကြရသည်။

ဇာတ်ဆရာသခင်နု၏ ဘဝ၊ သခင်စိုး၏ ဘဝ၊ သခင်သန်းထွန်း၏ဘဝနှင့် ဇာတ်ဆောင်ခဲ့သူတွေ၏ဘဝတို့သည်ကား ယနေ့အချိန်ဝယ် ဘဝထွေထွေကွဲပြားနေချေ

ပြီ။ မြေရှင်စနစ်ဆိုး၏ နှိပ်စက်ညှဉ်းဆဲခြင်းခံစားနေရသည့်ဘဝကို သရုပ်ဆောင်ခဲ့သည့် သခင်ဖေငွေးသည်ကား မြေရှင်ပဒေသရာဇ်နှင့် နယ်ချဲ့ဆန့်ကျင်ရေးတိုက်ပွဲအတွင်းဝယ် ယနေ့တိုင်အောင်ပင်လျှင် အနစ်နာခံကာ တိုက်ပွဲ နွှဲဆင်နေဆဲရှိသေး၏။

အထိုးအခံနှင့် တန်ပြန်ခြင်း

ထောင်ထဲ၌နေထိုင်ကြစဉ် ရဲဘော်အချင်းချင်း စပ်မိစပ်ရာစကားများကို တစ်ခါ တစ်ရံပြောကြားတတ်ကြ၏။ တစ်ခါတစ်ခါတွင်မူ၊ စပ်မိစပ်ရာ ပြောဆိုရင်းမှ ဆွေးနွေး ငြင်းခုံခြင်းတွေလည်း ဖြစ်ပေါ်လာတတ်၏။

တစ်နေ့သောအခါဝယ် သခင်ဖေငွေးနှင့် ကျော်ကြားဆည် သခင်ချမ်းသိမ်း (ယခု ကွယ်လွန်ပြီ) တို့ စကားပြောရာမှ အငြင်းအခုံတစ်ခုဖြစ်လာကြလေသည်။ သခင် ဖေငွေး၏ ဝါသနာကလည်း ဘယ်အရာမဆို အလျှော့မပေးတတ်သည့် ဝါသနာ။ စကားပြောမိလျှင်လည်း ဇွဲသန်သည်။ ထင်မြင်ချက်တစ်ခုကို စွဲကိုင်မိပြီဆိုလျှင်လည်း ခိုင်မာစွာ စွဲကိုင်ထားတတ်သည်။

စကားစမြည်နေကြရင်းမှာပင် သခင်ဖေငွေးနှင့် သခင်ချမ်းသိမ်းတို့ ငြင်းခုံလာ ကြလေသည်။ အလျှော့မပေးတတ်သည့် သခင်ဖေငွေးနှင့် ကလေးဆိုးကြီးလို စိတ်တို တတ်သော သခင်ချမ်းသိမ်းတို့၏ ငြင်းခုံမှုမှာ ပို၍ပို၍ ပြင်းထန်လာလေသည်။ သခင် ဖေငွေးသည် သူ့ခုတင်ပေါ်တွင် လဲလျောင်းနေရာမှာပင် ပြောဆိုဆွေးနွေးငြင်းခုံလျက် ရှိနေ၏။ သခင်ချမ်းသိမ်းကလည်း ခုတင်ဘေးကုလားထိုင်ပေါ်တွင် ထိုင်ကာ ငြင်းခုံ ပြောဆိုလျက်ပင်ရှိနေခဲ့လေသည်။

များမကြာမီတွင်ကား သူတို့နှစ်ဦး၏ ငြင်းခုံမှုမှာ တင်းမာပြင်းထန်ရုံသာမက ဘဲ ဒေါသတကြီးဖြစ်ကာ ပေါက်ကွဲသည့်အဆင့်သို့ပင် ဆိုက်ရောက်သွားလေ၏။

သခင်ချမ်းသိမ်းမှာ သန်သန်မာမာရှိသော ကာယဗလသမားတစ်ယောက်ဖြစ်၏။ သခင်ဖေငွေးမှာမူကား မစွမ်းမသန်သည့် ဒုက္ခိတတစ်ယောက်သာဖြစ်ပေသည်။ စိတ်ရင်း ကောင်းသော်လည်း စိတ်တိုဒေါသကြီးတတ်သော သခင်ချမ်းသိမ်းသည် ခုတင်ပေါ် တွင် ပက်လက်ကလေးနေရာမှ လေသန်သန်နှင့်ပင်ငြင်းခုံနေသော သခင်ဖေငွေးအား ရုတ်တရက်ထပြီးလျှင် တအားကုန်းကာ ထိုးပါလေတော့၏။

သခင်ဖေငွေးအနေဖြင့် မည်သို့လျှင် ခုခံကာကွယ်နိုင်ပါအံ့နည်း။ အနီးအနားမှ လူများက သခင်ချမ်းသိမ်းအား ဝိုင်းဆွဲလိုက်ကြ၏။ သခင်ဖေငွေးလို မစွမ်းမသန်သူ တစ်ယောက်အား တအားဖိကာထိုးရက်သော သခင်ချမ်းသိမ်းအား ရဲဘော်များက

ဝိုင်းဝန်းအပြစ်တင်ကြ၏။ သခင်နု၊ သခင်စိုး၊ သခင်သန်းထွန်းစသော ခေါင်းဆောင်များကလည်း သခင်ချမ်းသိမ်းအား “မင်းလွန်လွန်းတယ်”ဟူ၍ ခါးသီးစွာပင် ပြစ်တင်ဝေဖန်ကာ ဆိုဆုံးမကြ၏။

သခင်ဖေငွေးမှုကား တစ်ဖက်စီးနင်း အထိုးခံထားရသဖြင့် ကိုယ်ခန္ဓာ၏ နာကျင်မှုကို ခံစားနေရသည်ထက် ရက်ရက်စက်စက် နိုင်ထက်ကလူပြုရက်လေခြင်းဟူသော စိတ်၏ခံပြင်းမှုကို အဆုံးမရှိအောင် ပြင်းပြစွာနာကျင်နေပါတော့သည်။

ဒေါသကြီးစဉ်က ဘာကိုမျှမမြင်ခဲ့သော သခင်ချမ်းသိမ်းကိုယ်တိုင်သည်လည်း သူပြုမိသော အမှားကို နောင်တကြီးစွာရကာ သခင်ဖေငွေးအား သနားကြင်နာမဆုံး ရှိနေပြီးလျှင် သူ၏အမှားအတွက် လှိုက်လှဲစွာပင် ဝန်ချတောင်းပန်ရှာလေသည်။

သို့သော် ခံထားရရှာသော သခင်ဖေငွေးမှာကား မကျေချမ်းနိုင်ပင် ရှိနေပါလေသည်။ “ထိုးပြီးမှ တောင်းပန်တာကို မကျေနပ်နိုင်ဘူး”ဟူ၍သာ သခင်ဖေငွေးက အခဲမကျေပြောကြားနေပါသည်။ ကာယကံရှင်ကိုယ်တိုင်က ဝန်ချတောင်းပန်နေပြီဖြစ်၍ ကျေနပ်ပါရန် ဝိုင်းဝန်းပြောဆိုကြသည့်တိုင်လည်း သည်လိုရက်စက်စွာ ကျူးလွန်စော်ကားမှုမျိုးကို မပြုသင့်ဘဲပြုမူခဲ့ပြီးခါမှ ဝန်ချတောင်းပန်ရုံဖြင့် ဘယ်နည်းနှင့်မှ ကျေနပ်နိုင်မည်မဟုတ်ကြောင်းဖြင့်သာ သခင်ဖေငွေးထံမှ အခဲမကျေသော စကားကိုသာ ထပ်တလဲလဲကြားကြရသောအခါ၌ “ကဲဒါဖြင့်ရင် ဘယ်လိုမှကျေနပ်မလဲ”ဟူ၍ သခင်နု အမှူးပြုသော ရဲဘော်တစ်စုက မေးမြန်းကြရသည်ထိ ဖြစ်လာခဲ့လေ၏။

“ပြန်ချရမှကျေနပ်မယ် . . .” ဤကား သခင်ဖေငွေး၏ တစ်ခုတည်းသောအဖြေတည်း။

သခင်ချမ်းသိမ်းသည် သခင်ဖေငွေးရှေ့တွင် မလှုပ်မယှက်ရပ်၍ ပေးလိုက်၏။ သခင်ဖေငွေးသည် ခုတင်ကိုမှီ၍ရပ်ကာ သူ၏တုတ်ကောက်ကို လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် တင်းတင်းဆုပ်ကိုင်ပြီးလျှင် သခင်ချမ်းသိမ်းအား ကျုံးကာကျုံးကာ ရိုက်နှက်လေတော့၏။ သူပြုခဲ့မိသောအမှားအတွက် မချိတင်ကဲ နောင်တရနေသော သခင်ချမ်းသိမ်းခမျာမှာကား သခင်ဖေငွေးက တုတ်ကောက်နှင့်တစ်အားရိုက်နေသည်ကို တုတ်တုတ်မလှုပ်ဘဲ ကုန်း၍သာလျှင်ခံလေ၏။

အားရအောင်ရိုက်ပြီးသောအခါတွင်ကား သခင်ဖေငွေးနှင့် သခင်ချမ်းသိမ်းတို့ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်ကာ ကျေအေးသွားကြရုံသာမကဘဲ မှောင်သောအခါတွင်လည်း ခင်မင်ရင်းနှီးစွာပင် နေထိုင်လာခဲ့ကြလေသတည်း။

လူပာစ်ယောက်အား (၁၂)နှစ်တိုင်တိုင် အစစ်အဆေးမရှိ ချုပ်နှောင်ထားခြင်းမှာ တရားဥပဒေအရလည်းကောင်း၊ ဒီမိုကရေစီသဘောအရလည်းကောင်း၊ လူ့အခွင့်

အရေးအရလည်းကောင်း ဘယ်ဘက်ကကြည့်ကြည့် တရားနည်းလမ်းမကျသဖြင့် သခင်ဖေငွေးက မိမိအားမလွတ်ပါက သေသည်အထိ အစာငတ်ခံတိုက်ပွဲဆင်နွှဲတော့မည်ဟူ၍ အစိုးရထံသို့ အကြောင်းကြားပြီးလျှင် အင်းစိန်ထောင်အတွင်း၌ ၁၉၆၁ခုနှစ်၊ ဇန်နဝါရီလ (၁) ရက်နေ့မှစတင်၍ အစာငတ်ခံခဲ့သည်။

သခင်ဖေငွေး အစာငတ်ခံမည်ဟု ရာဇသံပေးထားသည့် အချိန်အတောအတွင်းမှာပင် ဗိုလ်ချုပ်အစ်ကို ဦးအောင်သန်းနှင့် ကျွန်တော်တို့ပြည်ထဲရေးဌာနအတွင်းဝန် ဦးသန်းအေးနှင့်သွားရောက်တွေ့ဆုံကာ သခင်ဖေငွေးကိစ္စကိုပြောဆိုခဲ့ကြသော်လည်း အကြောင်းမထူးခဲ့ပါ။ သို့ဖြင့် သခင်ဖေငွေးအစာငတ်ခံနေသောအချိန်တွင် အဖွဲ့အစည်းပေါင်းစုံ ကိုယ်စားလှယ်များပါဝင်သည့် သခင်ဖေငွေး လွတ်မြောက်ရေး ကော်မတီကို ဖွဲ့စည်းကာ ကျွန်တော်တို့တစ်တွေက အပြင်မှနေ၍ လှုပ်ရှားတောင်းဆိုခဲ့ကြပါသည်။

အစာငတ်ခံ၍ (၂၅)ရက်ပြည့်မြောက်သည့် ဇန်နဝါရီလ (၂၅)ရက်နေ့တွင် ကျွန်တော်အပါအဝင် ကိုယ်စားလှယ်အဖွဲ့နှင့် နိုင်ငံတော်ဝန်ကြီးချုပ် ဦးနုတို့တွေ့ဆုံခဲ့ကြပါသည်။

ထိုသို့တွေ့ဆုံကာ စကားစမြည်ပြောဆိုကြစဉ်၌ ဝန်ကြီးချုပ်ဦးနုက "ငါသူ့ကို သနားပါတယ်၊ လွတ်ဖို့လဲအကြိမ်ကြိမ်စဉ်းစားခဲ့ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် သူကအင်မတန်ခေါင်းမာတဲ့လူဖြစ်နေလို့"ဟူ၍ပြောရာမှ "ဟော့ သခင်မြသန်း၊ အင်းစိန်ထောင်မှာတုန်းက သခင်ချမ်းသိမ်းနဲ့ သူနဲ့ဖြစ်တဲ့ ကိစ္စကို မင်းမှတ်မိသေးသလား"ဆိုကာ အထက်ပါအဖြစ်အပျက်ကလေးကိုပင် ဝန်ကြီးချုပ်ဦးနုက ပြန်လည်ပြောပြပါလေသည်။

"အဲဒီလို ခေါင်းမာတဲ့လူကွဲ့" ထိုအဖြစ်အပျက်ကလေးကို ပြောဆိုပြီးသည့်နောက်ပိုင်းတွင် ဦးနုက ဤသို့နိဂုံးချုပ်လိုက်ပါသည်။ သို့သော် နောက်တစ်နေ့ ဇန်နဝါရီလ (၂၆)ရက်နေ့တွင် သခင်ဖေငွေးလွတ်မြောက်လာခဲ့၏။

အင်းစိန်ထောင်အတွင်း၌ အတူတကွနေထိုင်လာခဲ့ကြပြီးနောက် အရှေ့အာရှတွင် စစ်ရိပ်စစ်ငွေ့များ သမ်းလာသောအခါ၌ ကျွန်တော်တို့တစ်တွေအား လူစုခွဲကာ မြန်မာပြည်အရပ်ရပ်ရှိ ထောင်အသီးသီးသို့ ပြောင်းရွှေ့ပစ်လိုက်ပါသည်။ ထိုအချိန်ဝယ် လွတ်ရက်စေ့သွားပြီဖြစ်သော ရဲဘော်တော်တော်များများမှာ ထောင်မှလွတ်မြောက်သွားကြပြီဖြစ်၍ လွတ်ရက်မစေ့သေးသဖြင့် ကျန်ရှိနေသောသူများနှင့် ပုဒ်မ (၂၆)နှင့် အဖမ်းခံထားရသူများအားလူစုခွဲ၍ ထောင်ပြောင်းခဲ့ပါသည်။ သခင်စိုးအား မြင်းခြံထောင်သို့လည်းကောင်း၊ သခင်နုနှင့်သခင်မြသွင်တို့အား မန္တလေးထောင်သို့လည်းကောင်း၊ သခင်သန်းထွန်း၊ သခင်လေးမောင်၊ သခင်ခင်အောင်၊ သခင်လှဘော်ကြီးစသူတို့အား မုံရွာထောင်သို့လည်းကောင်း၊ သခင်တင်ဖေနှင့် သခင်ဗစိန်တို့အား

ပုသိမ်ထောင်သို့ လည်းကောင်း၊ ကျွန်တော်နှင့်သခင်ကျော်စိန်၊ သခင်ချမ်းသိမ်းတို့အား သရက်ထောင်သို့ လည်းကောင်း၊ သခင်သန်းလေးနှင့်အချို့အား မြိတ်ထောင်သို့ လည်းကောင်း၊ သခင်ဖေငွေး၊ သခင်ခကြီးနှင့် ဗန္ဓုလဦးစိန်တို့အား မော်လမြိုင်ထောင်သို့ လည်းကောင်း၊ သခင်ရွှေအုပ်ကြီးအား တောင်ငူထောင်သို့လည်းကောင်း အသီးသီး ပြောင်းရွှေ့ ပို့လိုက်သောအခါတွင်မှ လူချင်းကွဲကွာခဲ့ပါသည်။

အင်းစိန်ထောင်အတွင်း၌ သခင်စိုးနှင့် သခင်သန်းထွန်းတို့ ခေါင်းဆောင်ရေးသားခဲ့သော 'အင်းစိန်စစ်တမ်း' ခေါ်သည့် ဖက်ဆစ်ဆန့်ကျင်ရေး စာတမ်းကို ထောင်တွင်းရှိ ရဲဘော်အများစုက ထောက်ခံခဲ့ရာတွင် သခင်ဖေငွေးသည်လည်း ထောက်ခံသူများအနက် တစ်ယောက်အပါအဝင်ဖြစ်ခဲ့၏။ မာ့က်(စ်)လီနင်ဝါဒယုံကြည်ချက် မျိုးစေ့ကို သခင်ဖေငွေးသည် အင်းစိန်ထောင်အတွင်းမှာပင် ရရှိခဲ့သည်ဟုဆိုလျှင် မှားမည်မထင်ချေ။

(၃)
သက်တမ်းတစ်လျှောက်ဝယ်

သခင်ဖေငွေး၏ သက်တမ်းတစ်လျှောက်တွင် ထောင်သက်မှာ (၁၄)နှစ်ကျော်မျှ ...လျှင် အစာငတ်ခံခဲ့သော ရက်ပေါင်းမှာ (၁၅၁)ရက်မျှရှိခဲ့သည်။ သူ၏သက်တမ်း ...လျှောက်တွင် ငါးလကြာမျှ အစားမစားဘဲနေခဲ့ဖူးသူတစ်ဦး ဟုဆိုရမည်ဖြစ်ပေသည်။

သခင်ဖေငွေးအား ၁၉၁၃ခုနှစ်တွင် မနေဖြူမြို့၌ မွေးဖွားခဲ့သည်။ သူ၏ဖခင်မှာ ...း အင်စပက်တော်ဖြစ်သည်။ ၁၉၁၇ခုနှစ်တွင် မနေဖြူမြို့၏ တစ်ဖက်ကမ်းဖြစ်သော ...ရွာသို့ ပြောင်းရွှေ့နေထိုင်ခဲ့လေသည်။ ၁၉၁၈ခုနှစ်တွင် မနေဖြူမြို့ ဆရာဦးချစ်ဖူး ...ကျောင်းတွင် စတင်ပညာသင်ကြားခဲ့သည်။

၁၉၂၀ခုနှစ်တွင် သောင်တုန်းမြို့သို့ ရွှေ့ပြောင်းခဲ့ရသည်။ သောင်တုန်းသို့ရောက် ... ဦးဘချိန်ကျောင်း၌နေခဲ့ပြီးနောက် သောင်တုန်းမြို့ အင်္ဂလိပ်မြန်မာအစိုးရ အထက် ...ကျောင်းသို့ ပြောင်းရွှေ့ပညာသင်ကြားခဲ့သည်။ (၇)တန်းသို့ရောက်သောအချိန် ...ပွဲင်းပေါ်မှ တစ်ခါ၊ သစ်ပင်ပေါ်မှတစ်ခါ လိမ့်ကျခဲ့သဖြင့် ယခုကဲ့သို့ မစွမ်းမသန် ဘဝကိုရောက်ရှိခဲ့ခြင်းဖြစ်လေသည်။

သခင်ဖေငွေးသစ်ပင်ပေါ်မှ လိမ့်ကျခဲ့သော အချိန်တွင်အသက် (၁၉)နှစ်မျှရှိပြီ ...။ လိမ့်ကျ၍ ရရှိခဲ့သောဒဏ်ရာများကြောင့် ရန်ကုန်ဆေးရုံကြီးတွင် ရက်ပေါင်း ...်မြားစွာကြာအောင် တက်ရောက်ကုသခဲ့သော်လည်း ယခုကဲ့သို့ ခြေတစ်ဖက် ...၍ ဧကပါစောင်းနေသော ဘဝဖြင့် ဆေးရုံမှပြန်၍ဆင်းခဲ့ရလေသည်။ ဒုက္ခိတဘဝ ...ရောက်ရှိသွားသည့်အချိန်မှစ၍ ဆက်လက်ကျောင်းနေနိုင်ခြင်းမရှိတော့သဖြင့် ...းမှထွက်ခဲ့ရလေသည်။

ကျောင်းမှထွက်နေခဲ့ပြီးနောက် အားလပ်ချိန်များတွင် စာဖတ်ခြင်း၊ စာပေလေ့လာခြင်း၊ စာဖတ်အသင်းလုပ်ငန်းများလုပ်ကိုင်ခြင်း၊ မယ်ဒလင်တီးခြင်းစသော လုပ်ငန်းများဖြင့် အချိန်ကို ဖြုန်းတီးလာခဲ့ရလေသည်။

၁၉၃၆ခုနှစ် ကျောင်းသားသပိတ် အရေးတော်ပုံဖြစ်ပေါ်လာသောအခါ၌ ဒုက္ခိတဘဝတွင်ရောက်ရှိနေရာမှပင် သခင်ဖေငွေးသည် သပိတ်အရေးတော်ပုံအတွင်း၌ ဝင်ရောက်ဆောင်ရွက်ခဲ့ပေသေးသည်။ ထိုအခါမှစ၍ သူသည်နိုင်ငံရေးစိတ်ဓာတ် ရင့်သန်လာခဲ့ပြီးလျှင် နောက်များမကြာမီ၌ တို့ဗမာအစည်းအရုံးသို့ ဝင်ရောက်ခဲ့ခြင်းဖြစ်လေသည်။

သူသည် တို့ဗမာအစည်းအရုံးဝင် သခင်အဖြစ်ဖြင့် ညောင်တုန်းမြို့မှာပင် တက်ကြွစွာ ပါဝင်ဆောင်ရွက်နေခဲ့ပြီးနောက် ၁၉၄၁ခုနှစ်၊ ဖေဖော်ဝါရီလ (၁၃)ရက်နေ့တွင် ကာကွယ်ရေး ဥပဒေပုဒ်မ (၃၈)ဖြင့် အဖမ်းခံခဲ့ရပြီးလျှင် ထောင်ဒဏ်တစ်နှစ် အပြစ်ပေးခြင်းခံခဲ့ရလေသည်။ ပထမတွင် မအူပင်ထောင်၌နေထိုင်ရ၍ ဘီအတန်းကိုရရှိသောအခါ၌ မြန်မာပြည်အရပ်ရပ်မှ ထောင်ကျလာကြသော သခင်များစုဝေးရာ အင်းစိန်သီးသန့်ထောင်ကလေးသို့ ပြောင်းရွှေ့ရောက်ရှိလာခဲ့လေသည်။

သခင်ဖေငွေးသည် ထောင်မကျမီအချိန်ကပင် သားမယား ရကာအိမ်ထောင်ရက်သားကျပြီးဖြစ်ခဲ့၏။ ၁၉၄၁ခုနှစ်တွင် ထောင်ကျနေစဉ်ဝယ် သူ့ဇနီးသည်မှာ သားဦးကလေးနှင့်အတူ အပြင်၌ကျန်ရစ်ခဲ့ရှာသည်။

သူအိမ်ထောင်ကျခဲ့သောအချိန်မှာ သခင်မဖြစ်မီကလေးကဖြစ်၏။ ဒုက္ခိတဘဝသို့ရောက်ပြီးနောက်မှ အိမ်ထောင်ကျခဲ့ခြင်းပင်ဖြစ်သည်။ သူ၏ ချစ်ဇနီးမှာ သူဒုက္ခိတမဖြစ်မီကတည်းက တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် မေတ္တာသက်ဝင်ချစ်ခင်နေကြသော ငယ်ချစ်ဖြစ်ခဲ့သည်။ သူ၏ငယ်ချစ် မတင်တင်သည် သူ့ချစ်သူ ဒုက္ခိတအဖြစ်သို့ရောက်ရှိသွားသည့်တိုင် သစ္စာမပျက်ဘဲ သူ့ကိုပင်ယူခဲ့သည်ဟုသိရသည်။

မတင်တင်၏ မိခင်က ဒုက္ခိတကိုဖေငွေးနှင့် ယူမည့်အရေးကို သဘောမတူခဲ့ဟုဆိုပါသည်။ သို့ကြောင့် ကိုဖေငွေးသည် မတင်တင်အား ခိုးပြေးခဲ့ရသည်ဆိုပါသည်။ ကလေးတစ်ယောက်ရပြီးသောအခါမှသာ မတင်တင်၏ မိခင်ကြီးသည် ကိုဖေငွေးနှင့် မတင်တင်တို့ဇနီးမောင်နှံအား ပြန်လည်ဆက်ဆံခဲ့သည်ဆိုပါသည်။

သခင်ဖေငွေးထောင်မှလွတ်လာခဲ့ပြီး ကျွန်တော်၏အိမ်တွင်ခေတ္တတည်းခိုနေစဉ်အခါက တစ်နေ့တွင် ရှေးဟောင်းနှောင်းဖြစ်များကို ပြန်ပြောင်းပြောဆိုနေကြပါသည်။ ထိုအခါ၌ အမေးအမြန်းထူသော ကျွန်တော့်သား မောင်စည်သူက "ဘဘကြီး အန်တီနဲ့မင်္ဂလာဆောင်တုန်းက ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ထိုင်သလဲဟင်" ဟူ၍ ဝင်ရောက်မေးမြန်းခဲ့

ပါသည်။ စင်စစ် သခင်ဖေငွေးသည် လမ်းကိုကောင်းစွာမလျှောက်နိုင်ရုံမကဘဲ၊ ကြမ်းပေါ်တွင်ထိုင်နိုင်ခြင်းလည်းမရှိပါ။ ကြမ်းပေါ်လိုနေရာမျိုးမှာ ထိုင်ရန်အတွက် သူ့ခြေထောက်ကို ကွေး၍မရပါ။ သို့ကြောင့် ထိုင်လိုလျှင် ကုလားထိုင်ပေါ်တွင် ခပ်စောင်းစောင်းသာ ထိုင်ရပါသည်။ အိပ်ရာတွင်လည်း ခုတင်မပါဘဲ အိပ်၍မရပါ။ နောက်ဖေးနောက်ဖီသွားမည်ဆိုလျှင်လည်း ခုံဖုတ်နှင့်မှ သွား၍ရပါသည်။

ကျွန်တော့်သားက ဤကဲ့သို့မေးသောအခါတွင် "ဘဘကြီးတို့ မင်္ဂလာမဆောင်ပါဘူးကွာ ခိုးပြေးကြတာပေါ့" ဟူ၍ သခင်ဖေငွေးက အဖြေပေးလျှင် အမေးအမြန်းထူပြောသော သားတော်မောင်က "ဘဘကြီးပြေးမှ မပြေးနိုင်တာ၊ ဘယ်လိုလုပ်ပြီးခိုးပြေးသလဲ" ဟူ၍ မေးပြန်ပါသည်။

"ဘဘကြီးကတော့ ဘယ်ပြေးနိုင်မလဲကွာ။ ဒါပေမယ့် ပြေးတယ်ဆိုတာက ခြေထောက်နဲ့ပြေးတာမျိုး မဟုတ်ဘူးကွ။ ဆိုက်ကားတို့၊ သင်္ဘောတို့၊ သမ္ဗန်တို့နဲ့ပြေးရတာပေါ့။ ဘဘကြီးဟာ လမ်းကိုတောင် ကောင်းကောင်းမလျှောက်နိုင်ပေမယ့် ဘဘကြီးတစ်သက်တာမှာ ပြေးရလွှားရရှောင်ရပုန်းရတဲ့အလုပ်တွေ အများကြီးလုပ်ခဲ့ရတာပေါ့" ဤသို့လျှင် သခင်ဖေငွေးက အဖြေပေးခဲ့ပါသည်။

မှန်ပေသည်။ သူ၏ သက်တမ်းတစ်လျှောက်တွင် လမ်းကိုမှကောင်းစွာမလျှောက်နိုင်သူဖြစ်သော်လည်း ပြေးလွှားပုန်းရှောင်ရသော အလုပ်တွေကိုအြောက်မြားစွာ လုပ်ခဲ့ရသူဖြစ်ပါသည်။

တို့ဗမာအစည်းအရုံးခေတ်က အဖမ်းခံရပြီး တရားရုံး၌ တရားစစ်ဆေးရာတွင် စိတ်ပါဝင်စားစရာ အဖြစ်အပျက်ကလေးတစ်ခုကို တွေ့ကြုံခဲ့ရပါသည်။ သခင်ဖေငွေး ကြုံခဲ့ရသော ထိုအဖြစ်မျိုးကို ရုံးတင်တရားစွဲခြင်းခံခဲ့ဖူးသော သခင်ပေါင်းများစွာပင် ကြုံခဲ့ကြပါသည်။

ထိုစဉ်က တရားသူကြီးများသည်လည်းကောင်း၊ အမှုစစ်ဆေးခါနီးတွင် တရားခံ၏အမည်ကိုခေါ်သည့် ရှေ့ဖတ်စာရေးများသည်လည်းကောင်း အမည်ကိုခေါ်ရာတွင် သခင်ဟူသော အခေါ်အဝေါ်ကိုထည့်သွင်း မခေါ်ဝေါ်ဘဲ သခင်ဖေငွေးဆိုလျှင် မောင်ဖေငွေးဟူ၍လည်းကောင်း သို့မဟုတ် ငဖေငွေးဟူ၍လည်းကောင်း ခေါ်လေ့ရှိကြ၏။

ထိုစဉ်အခါကမူ တရားသူကြီး မြို့အုပ်ဝန်ထောက်စသော အရာရှိများအား တရားခံ၊ တရားလိုနှင့် လက်အောက်အမှုထမ်းစသည်တို့ကပါ 'ဘုရား' ထူးရသောခေတ်ဖြစ်လေသည်။ သခင်တွေသည် တရားရုံးများသို့ တရားခံများအဖြစ်ရောက်ရှိသွားသော အခါတွင် 'ဘုရား'ထူးသည့်အလေ့ကို ပြင်းပြင်းထန်ထန် တိုက်ဖျက်ပစ်ခဲ့သည်။

ထို့ပြင် တရားခံများ၏အမည်ကို ရေးသားခေါ်ဝေါ်သုံးစွဲရာတွင် (ဂ)တန်း တရား

ခံဖြစ်လျှင် မြေသန်းဟူ၍လည်းကောင်း၊ (ခ)တန်း တရားခံဖြစ်လျှင် မောင်မြသန်းဟူ၍လည်းကောင်း ရေးသားခေါ်ဝေါ်သုံးစွဲလေ့ရှိ၏။

အမှုစစ်ဆေးမည့် အချိန်ရောက်သောအခါ သခင်ဖေငွေးအားခေါ်ရာ၌ 'သခင်' ဆိုသော စကားကိုဖြုတ်၍ ခေါ်သောအခါ သခင်ဖေငွေးက ထူးလည်းမထူး၊ တရားခွင်သို့လည်း မသွားဘဲ မကြားယောင်ပြု၍နေခဲ့၏။ ခေါ်၍မရသောအခါ၌ ရှေ့ဖတ်စာရေးသည် သခင်ဖေငွေး၏ အနီးသို့လာရောက်ကာ " ဒီမှာ ခင်ဗျားကိုခေါ်နေတယ်" ဟူ၍ ပြောလေသည်။

"ဘယ်သူ့ကိုခေါ်တာလဲ" သခင်ဖေငွေးက ဤသို့ပြန်မေး၏။

"မောင်ဖေငွေးကို ခေါ်နေတယ်"

"ကျုပ်နာမည် မောင်ဖေငွေးမဟုတ်ဘူး၊ သခင်ဖေငွေး" ဤသို့ပြန်ပြောသောအခါ၌ "ကဲလကာပါဗျာ" ဟုသာဆိုသော်လည်း "ခင်ဗျားပြန်သွားပြီးပြင်ခေါ်ပါ၊ ကျုပ်နာမည်ခေါ်မှ ကျုပ်လာမယ်" ဟုဆိုလိုက်သောအခါတွင် ရှေ့ဖတ်စာရေးသည် တရားခွင်အနီးသို့ ပြန်သွားကာ တရားခံ၏အမည်ကို ထပ်မံခေါ်ဆိုရလေသည်။

"သခင်ဖေငွေး ... သခင်ဖေငွေး"

ထိုအခါမှပင် တရားခွင်သို့ဝင်ခဲ့သည်။ တရားစစ်ဆေးစဉ်အချိန်တွင်း၌ တရားသူကြီးကိုယ်တိုင်က အမည်ကိုခေါ်ဝေါ်ပြောဆိုသောအခါတွင်လည်း ထိုနည်းနှင့်တိုက်ခဲ့သဖြင့် 'သခင်' ထည့်၍ခေါ်ရန် ဝန်လေးလှသော တရားသူကြီးကိုယ်တိုင် မလွှဲမကင်းသဖြင့် 'သခင်'ဟု အမည်ကို ထည့်သွင်းခေါ်ဝေါ်ရလေတော့၏။

ဘုရားထူးသံတွေ မိုးမွှန်နေခဲ့သော တရားရုံးပေါ်၌ အစစ်ခံရာတွင်လည်း တရားသူကြီးအား ခင်ဗျား၊ ကျွန်တော်စသော အသုံးအနှုန်းများဖြင့် သုံးနှုန်းပြောဆိုရုံသာမက ဘဲ ရုံးပေါ်၌တရားဟောပစ်လိုက်ပေသေး၏။ ဤသို့ဖြင့် နယ်ချဲ့သမားက သွတ်သွင်းထားသော ကျွန်စိတ်ကို လူထုအတွင်းမှ တွန်းလှန်ဖယ်ရှားပစ်ကာ လူထုအား ဇာတိသွေးဇာတိမာန် တက်ကြွအောင် လှုံ့ဆော်ဖန်တီးခဲ့ကြသည်။

ရုံးပေါ်၌ တရားဟောသည်ဆိုရာ၌လည်း အသားလွတ်ဟောပြောခြင်းမဟုတ်ဘဲ တရားဟောခဲ့သဖြင့် အစိုးရအားအကြည်ညိုပျက်စေသည်၊ စစ်ကိုမကူညီရန်လှုံ့ဆော်သဖြင့် အစိုးရအားအနှောင့်အယှက်ပေးရာကျသည်ဆိုသည့် စွပ်စွဲချက်များကို ပြန်လည်ချေပထုချေသည့်သဘောဖြင့် ပြောရင်းပြောရင်းမှာပင် တရားခွင်တစ်ခုလုံး တရားဟောစင်မြင့်အဖြစ်သို့ ပြောင်းလဲပစ်လိုက်ခြင်းသာဖြစ်ပေသတည်း။

(၄)

စစ်မှန်တိုင်းကြီး ကျရောက်ချိန်

အင်းစိန်ထောင်တွင် အတူတကွနေထိုင်ခဲ့ကြပြီးနောက် သခင်ဖေငွေးအား မော်လမြိုင်ထောင်သို့ ပြောင်းရွှေ့ခဲ့လေသည်။

သခင်ဖေငွေးတို့အား မော်လမြိုင်သို့ပို့သည့်မြင်ကွင်းမှာလည်း လူတကာဝိုင်း၍ကြည့်ရအောင် စိတ်ပါဝင်စားဖွယ်ရာ မြင်ကွင်းတစ်ခုပင်ဖြစ်ခဲ့ပါသည်။

ရန်ကုန်ဘူတာကြီးအတွင်းဝယ် အကျဉ်းသားသုံးဦးအား ပုလိပ်များက စောင့်ကြပ်ခေါ်ဆောင်လာစဉ်တွင် လူတွေက ဝိုင်းအုံကြည့်ရှုနေကြ၏။ တစ်ယောက်သော အကျဉ်းသားမှာ ပက်လက်ကြီးအိပ်၍လာသဖြင့် ပုလိပ်တွေက ပွေချီလာခဲ့ရ၏။ တစ်ဦးသော အကျဉ်းသားမှာမူကား တုတ်ကောက်ကိုထောက်ကာ၊ စောင်းငဲ့စောင်းငဲ့ဖြင့် တရွေ့ရွေ့လာနေရသောကြောင့် အသွားနှေးသော ထိုသူအား ပုလိပ်တွေက စောင့်ကာ၊ စောင့်ကာ ခေါ်ယူလာနေရ၏။ အခြားတစ်ဦးမှာမူကား ခံ့ညားသော ဥပဓိရုပ်ရှိပြီးလျှင် အလွန်တရာမှာ ထည်ဝါသော အသွင်ကိုဆောင်ယူထားရုံသာမက ခေါင်းပေါင်းစ တလူလူနှင့်ရှိနေ၏။

ပက်လက်ကြီး အိပ်လာသဖြင့် ပွေ့ယူလာခဲ့ရသူမှာ သခင်ခကြီးဖြစ်ပြီးလျှင်၊ တုတ်ထောက်ကာ စောင်းငဲ့၊ စောင်းငဲ့ဖြင့် နှေးကွေးစွာဖြင့် တရွေ့တရွေ့လျှောက်လာရသူမှာ သခင်ဖေငွေးပင်ဖြစ်၍ ခေါင်းပေါင်းစတလူလူနှင့် ပုဂ္ဂိုလ်မှာကား ဗန္ဓုလဦးစိန်ပင် ဖြစ်ပေသည်။

(ခ)တန်းရရှိထားသော အကျဉ်းသားများအား ထောင်ပြောင်းခြင်း၊ ရုံးထုတ်ခြင်း စသည်တို့ကို ပြုလုပ်သောအခါ ထောင်အပြင်သို့ ထုတ်ယူလာလျှင် အများအားဖြင့် လက်ထိတ်မခတ်ဘဲ ခေါ်ယူလေ့ရှိပေသည်။ သို့သော် (ခ)တန်းအကျဉ်းသားများအား

လက်ထိတ်မခတ်ရဆိုသော ဥပဒေ အသေအချာမရှိခဲ့ချေ။

သာမန်အချိန်များတွင် လက်ထိတ်ခတ်လေ့မရှိသော်လည်း အချိန်အခါအားဖြင့် ထူးခြားပြီးလျှင် အန္တရာယ်ရှိသည်ဟူ၍ ယူဆသဖြင့် သက်ဆိုင်ရာ ရာဇဝတ်ဝန်ကြီးက အထူးမှတ်ချက်ရေးသားလိုက်လျှင် လက်ထိတ်ခတ်၍ ခေါ်ယူသွားရမည်ဖြစ်ပေသည်။

ကိုးအချိန်သည် အင်္ဂလိပ်တော်လှန်ရေးအတွက် စည်းရုံးပြင်ဆင်နေသောအချိန်ကာလဖြစ်ပေသည်။ သို့ကြောင့် အင်းစိန်ထောင်မှ လူစုခွဲကာ ထောင်အသီးသီးသို့ ပြောင်းရွှေ့သောအခါတွင် လူပုဂ္ဂိုလ်လိုက်၍ မည်သူ့အား လက်ထိတ်နှင့်ခေါ်ရမည်ဆိုသော မှတ်ချက်ကို အင်းစိန်ရာဇဝတ်ဝန်ကြီးက ရေးသားပေးပို့လိုက်၏။

သို့ဖြင့် သခင်ခကြီးအား လက်ထိတ်ခတ်ကာ ခေါ်ယူလေ၏။ သခင်ဖေငွေးကိုမူကား ဒုက္ခိတဖြစ်သောကြောင့် လက်ထိတ်မခတ်ဘဲ အလွတ်ခေါ်ခဲ့၏။ သို့ကြောင့် သခင်ခကြီးသည် လက်ထိတ်ခတ်မခံဟု ငြင်းဆန်နေ၏။ သို့သော် အမိန့်အရဟုဆိုကာ အကောင်းအကျပ် လက်ထိတ်ခတ်သောအခါ၌ သခင်ခကြီးက မလိုက်ဟုဆိုပြီးလျှင် လှဲအိပ်၍ ဆန္ဒပြသောကြောင့် မော်လမြိုင်ရထားပေါ်အရောက် ပွေ့ယူခဲ့ရခြင်းဖြစ်လေသည်။

အင်းစိန်ထောင်မှ လူစုခွဲကာ ထောင်ပြောင်းကြသောအခါတွင် သခင်စိုးအားလည်း လက်ထိတ်ခတ်၍ ခေါ်ဆောင်သွားခဲ့သည်။ ကျွန်တော်၊ သခင်ကျော်စိန်နှင့် သခင်ချမ်းသိမ်းတို့ သုံးယောက်အားလည်း လက်ထိတ်ခတ်၍ ခေါ်ဆောင်သွားခဲ့သည်။ ယခင်အချိန်များကဆိုလျှင်မူ လက်ထိတ်ခတ်မည်ဆိုလျှင် အခတ်မခံဘဲ ဆန္ဒပြကြသည်က များခဲ့သော်လည်း ယခုလိုအချိန်မျိုးတွင် သည်လိုဆန္ဒပြ၍ အကြောင်းမထူးဟုယင်ကာ ကျွန်တော်တို့တစ်တွေသည် လက်ထိတ်နှင့်ပင် အသာတကြည်လိုက်သွားကြပါသည်။ ကျွန်တော်တို့သုံးယောက်အဖို့ရာမူ အင်းစိန်ဘူတာမှ ညဆယ်နာရီတွင် ပြည်ရထားစီးရမည်ဖြစ်သဖြင့် အင်းစိန်ဘူတာသို့ရောက်လျှင်ပင် အစောင့်ပါလာသော ကုလားလူမျိုးစစ်ပုလိပ်များက နားလည်မှုဖြင့် လက်ထိတ်ဖြုတ်ထားခဲ့ပါသည်။

(ခ)တန်း အကျဉ်းသမားများဖြစ်သောကြောင့် မီးရထား၊ သင်္ဘောစသည်တို့ကို စီးသောအခါတွင် ဒုတိယတန်းစီးရပါသည်။ လက်ထိတ်အခတ်ခံရသော အချိန်အခါမျိုးတွင်မူ အခြားခရီးသွားများက ထူးဆန်းသလိုကြည့်နေကြသည်ကို တွေ့ရတတ်ပါသည်။

သခင်ဖေငွေးတို့ လူစုအား မော်လမြိုင်ထောင်သို့ ပြောင်းရွှေ့ခဲ့သည့် မြင်ကွင်းကား ထူးထူးခြားခြားနှင့် လူတွေပိုင်းအုံကြည့်ရသည်အထိ ဖြစ်ခဲ့ပါ၏။

သခင်ဖေငွေးသည် စစ်မှန်တိုင်းကြီးအောက်မှာပင် မော်လမြိုင်ထောင်မှလွတ်ခဲ့ရ

လေသည်။ သူထောင်မှလွတ်ချိန်တွင် ဗမာပြည်အား ဂျပန်တို့သိမ်းပိုက်တော့မည့်ဆဲဆဲအချိန်ဖြစ်ပြီးလျှင် မြို့တွေ၌ မှောင်ချထားသောအချိန်ဖြစ်လေသည်။ ဒုက္ခိတ သခင်ဖေငွေသည် မော်လမြိုင်ထောင်မှ တစ်ယောက်ကည်းလွတ်လာပြီး ညောင်တုန်းမြို့သို့ ရောက်အောင် တစ်ယောက်တည်းပင် ပြန်လာခဲ့လေသည်။

ဘီအိုင်အေမေတ်တွင် ညောင်ဟုန်းမြို့၌ အုပ်ချုပ်ရေးမှူးအဖြစ်ဆောင်ရွက်ခဲ့သည်။ အုပ်ချုပ်ရေးမှူးအဖြစ် ဆောင်ရွက်ရာတွင် သခင်ဖေငွေသည် အုပ်ချုပ်ရေးတာဝန်များကို နိုင်နင်းစွာ စီမံဆောင်ရွက်နိုင်ခဲ့လေသည်။

ဘီအိုင်အေခေတ်တွင် မြစ်ဝကျွန်းပေါ်ဒေသများ၌ ကရင်ဗမာအဓိကရုဏ်းများဖြစ်ပေါ်ခဲ့စဉ်၌ သခင်ဖေငွေသည် မလိုလားအပ်သော လူမျိုးရေး အဓိကရုဏ်းကို အစွမ်းကုန်တားဆီးကာ ကရင်ဗမာချစ်ကြည်ရေးကို အယူးကြိုးစားဆောင်ရွက်ခဲ့သဖြင့် ညောင်ဟုန်းနယ်တွင် ကရင်ဗမာ အဓိကရုဏ်းမဖြစ်အောင် ဟားဆီးအောင်မြင်ခဲ့လေသည်။ ၁၉၃၈ခုနှစ် ဗမာမုဆလင် အဓိကရုဏ်းဖြစ်ပွားသောအချိန်ကလည်း သခင်ဖေငွေသည် ညောင်တုန်းမြို့၌ အဓိကရုဏ်းတားဆီးရေးကို တတ်နိုင်သမျှ ကြိုးစားခဲ့သေး၏။

ဘီအိုင်အေအုပ်ချုပ်ရေးကို ဖျက်သိမ်းလိုက်ပြီးနောက်၌ သူသည် အာရှလူငယ်အစည်းအရုံးတွင် ဉာဏဗလနှင့် စာကြည့်ဟိုက်မှူးတာဝန်ကို ထမ်းဆောင်လျက်တစ်ဖက်တွင် ဖက်ဆစ်ဆန့်ကျင်ရေး လုပ်ငန်းများကို လျှို့ဝှက်စွာ ဆောင်ရွက်နေလေသည်။ ဖက်ဆစ်ဆန့်ကျင်ရေးအဖွဲ့ကို ညောင်တုန်းတွင် လျှို့ဝှက်စွာဖွဲ့စည်း၍ လျှို့ဝှက်ရေးလုပ်ငန်းများကို ကျစ်လျစ်စွာဆောင်ရွက်ခဲ့ပေသည်။ မောင်မောင်ကြည်ခေါ်ကိုထွန်းသန်း (ကွယ်လွန်သူ)၊ သခင်ထွန်းရင်စသော ရဲဘော်ရဲဘက်များနှင့်အတူ တော်လှန်ရေးလုပ်ငန်းများကို လုပ်ကိုင်လာခဲ့၏။ အစပထမတွင် သခင်စိုးနှင့်မတွေ့ရဘဲ သခင်တင်မြနှင့်သာ တွေ့ခဲ့ရသည်။ ထိုအချိန်တွင် သခင်စိုးမှာ မြေအောက်သို့ဆင်းနေခဲ့ပြီးလျှင် ဂျပန်ဆန့်ကျင်ရေးအတွက် လျှို့ဝှက်စွာ စည်းရုံးလုပ်ကိုင်နေပြီဖြစ်ပေသည်။ သခင်စိုးနှင့် အဆက်မရသေးသော်လည်း သူသည် အယူအဆချင်းတူညီသော ရဲဘော်များနှင့်အတူ ဂျပန်ဆန့်ကျင်ရေးလုပ်ငန်းကို စတင်လုပ်ကိုင်လျက်ရှိလေသည်။ ဂျပန်တော်လှန်ရေး စာရွက်စာတမ်းများကိုဆိုလျှင် သူ့အိမ်မှာပင်လျှင် လျှို့ဝှက်စွာရိုက်နှိပ်ခဲ့လေသည်။

မြန်မာစာအုပ်တိုက်

(၅)
ဂျပန့်အကျဉ်းသမား

၁၉၄၄ ခုနှစ်တွင် သခင်ဖေငွေးသည် ဂျပန်ကင်ပေတို့၏ ဖမ်းဆီးခြင်းကိုခံရလေတော့သည်။ သူ့အား ညောင်တုန်းမြို့မှာပင် ဖမ်းဆီးပြီးနောက် မအူပင်ထောင်သို့ပို့ခဲ့သည်။ ထို့နောက် ရန်ကုန်ဘားလမ်း အချုပ်ထောင်သို့ပို့ကာ ချုပ်နှောင်ထားခဲ့၏။

သခင်ဖေငွေးသည် ဂျပန့် အကျဉ်းသမားအဖြစ်ဖြင့် (၄)လတိုင်တိုင် အချုပ်ခံခဲ့ရလေသည်။ ထိုစဉ်က သခင်ကျော်စိန်၊ ဆရာရာဂျန်၊ ဦးကိုကိုကြီးတို့နှင့်တကွ ဖက်ဆစ်ဆန့်ကျင်ရေး စိတ်ဓာတ်ပြင်းပြထက်သန်သော ရဲဘော်ပေါင်းမြောက်မြားစွာ အဖမ်းခံခဲ့ကြရလေသည်။

ဖက်ဆစ်ဂျပန်တို့၏ အကျဉ်းသားဘဝတွင် မည်သို့ခံစားရသည်ဆိုသည်ကို အားလုံးသိကြပြီးဖြစ်ပေသည်။ ဖမ်းဆီးချုပ်နှောင်ခြင်းခံရသော ရဲဘော်များမှာ လူမဆန်စွာ ညှဉ်းပန်းနှိပ်စက်မှုများကို အလူးအလွန့်ခံစားကြရ၏။ ဖက်ဆစ်အကျဉ်းထောင်အတွင်းဝယ် အနေအထိုင်ဆင်းရဲ၍ အစားအသောက်မှာလည်း မသေထမင်း၊ မသေဟင်းသာဖြစ်ရုံမက နည်းမျိုးစုံသော ညှဉ်းပန်းနှိပ်စက်မှုများကို ခံစားခဲ့ကြရလေသည်။

အကျဉ်းသားဘဝမျိုးစုံတွင် အတွေ့အကြုံများစွာဖြင့် ကျင်လည်ခဲ့ဖူးသူတို့က ဖက်ဆစ်အကျဉ်းထောင်အတွင်း၌ တစ်လနေရခြင်းသည် သာမန်အကျဉ်းထောင်များတွင် တစ်နှစ်နေရသည်ထက် ပို၍ဆိုးသည်ဟုဆိုကြပါသည်။ ကိုကိုးကျွန်းအကျဉ်းထောင်တွင် တစ်လနေရခြင်းသည် သာမန်အကျဉ်းထောင်တွင် တစ်နှစ်နေရခြင်းနှင့် ညီမျှသည်ဟူ၍ ပြောလေ့ရှိကြပါသည်။

အခြားသူများနှင့်မတူသော သခင်ဖေငွေးအဖို့ရာ အင်္ဂလိပ်ခေတ်ကထောင်ကျရသောအခြေအနေကိုပင် ဆိုးရွားလှပြီဟူ၍ဆိုရသည့်ဘဝတွင် ထိုမျှသာမကသေးဘဲ

ဖက်ဆစ်အကျဉ်းထောင်သို့လည်းရောက်ခဲ့ပြီး ကိုကိုးကျွန်း၊ လိပ်ကျွန်းများသို့လည်း ရောက်ခဲ့လေသည်။

ဖက်ဆစ်ဆန့်ကျင်ရေး စိတ်ဓာတ်ပြင်းပြသူ ရဲဘော်တစ်စုအား ဖမ်းဆီးခဲ့သော ဂျပန်စစ်စုံစမ်းထောက်လှမ်းရေး (ကင်ပေ) အဖွဲ့၏ ရန်ကုန်တာဝန်ခံမှာ ကပ္ပတိန်တကာရှိ တာဆိုသူဖြစ်ပါသည်။ အဖမ်းအဆီးခံရသော ရဲဘော်တွေအား နည်းမျိုးစုံဖြင့် ညှဉ်းဆဲ နှိပ်စက်ပြီးနောက် လေးလကျော်ကြာသောအခါ၌ အဖမ်းအဆီးခံရသူအားလုံးအား ပုလိပ် ရုံးကြီးအပေါ်ထပ်သို့ စုရုံးခေါ်ယူကာ ကပ္ပတိန်တကာရှိတာက တရားဟောပြောပါလေ သည်။ ဤတွင် အကျဉ်းသမားတစ်ဦးဖြစ်သော သခင်ဖေဌေးသည်လည်း ကင်ပေမိုလ် ကြီး၏ တရားပွဲသို့ လိုက်ပါနားထောင်ရပါသည်။

ကပ္ပတိန်တကာရှိတာက ဂျပန်လိုဟောပြော၍ လီလီဆိုသော စကားပြန်မက လေးက ဗမာဘာသာဖြင့် ပြန်ဆိုပြောပြသည်ကို တရားနာအကျဉ်းသမားများက နားထောင်ကြရ၏။ 'ဂျပန်အစိုးရသည် အရှေ့တောင်အာရှသာတူညီမျှဝါဒအရ နယ်ချဲ့ အင်္ဂလိပ်မိစ္ဆာများကို တိုက်ခိုက်ရင်း ဗမာပြည်သို့ရောက်ရှိရကြောင်း၊ ဂျပန်တို့အနေ ဖြင့် ဗမာပြည်အား ကျွန်လုပ်ရန်မရည်ရွယ်ကြောင်း၊ ဂျပန်သည် ဗမာပြည်အား ကျွန် လုပ်နေသော မိစ္ဆာအင်္ဂလိပ်တို့ကို တိုက်ခိုက်မောင်းနှင်ပေးသည့် ဗမာတို့၏ မိတ်ဆွေ သာဖြစ်ကြောင်း၊ ဂျပန်စစ်တပ်များ ဗမာပြည်၌ရှိနေရခြင်းမှာ စစ်မပြီးသေး၍နေရခြင်း သာဖြစ်ကြောင်း၊ မိတ်ဆွေအဖြစ်လာရောက်သော မိမိတိအပေါ်၌ မယုံသင်္ကာဖြစ်စရာ မလိုကြောင်း၊ စစ်ပြီးလျှင် မိမိတို့ပြန်သွားမည်ဖြစ်၍ ဗမာပြည်လည်း လွတ်လပ်သော နိုင်ငံတစ်ခုဖြစ်လာမည် သေချာကြောင်း၊ သို့ကြောင့် မိမိတို့အား ဆန့်ကျင်တိုက်ခိုက်ရန် ယခုကြံစည်ခြင်းမပြုဘဲ၊ စစ်ပြီးသည့်အထိ စောင့်ကြည့်သင့်ကြောင်း' စသည်ဖြင့် ဟောပြောကာ 'သည်တစ်ကြိမ်တွင် သည်မျှနှင့်ပင် ပြန်၍လွှတ်လိုက်မည်ဖြစ်၍ နောက် နောင်ဤကဲ့သို့ အပြုအမူများကို ထပ်မံမပြုလုပ်ကြစေလိုကြောင်း၊ နောက်တစ်ခါဆိုလျှင် ချမ်းသာပေးတော့မည်မဟုတ်ကြောင်း၊ နောက်လုပ်လျှင် သတ်ပစ်မည်ဖြစ်ကြောင်း' နှင့် သတိပေးကာ ဖမ်းဆီးထားသောရဲဘော်များအား ပြန်လွှတ်ခဲ့လေသည်။ (ထိုစဉ်က အဖမ်းခံရသူတို့၏ အရေအတွက်ကို အတိအကျမမှတ်မိပါ။ လူပေါင်းလေးငါးဆယ် ထက်မနည်း ရှိမည်ဟုထင်ပါသည်။) သို့ဖြင့် သခင်ဖေဌေးသည်လည်း အခြားသူများ နည်းတူ ဂျပန်အကျဉ်းသမားဘဝမှ လွတ်မြောက်ခဲ့လေသည်။

နောက်လုပ်လျှင် သတ်ပစ်မည်ဟူ၍ သတိပေးလိုက်ခြင်းကို ခံလာရသော်လည်း သခင်ဖေဌေးသည် မြေအောက်ဆင်းနေသော သခင်စိုးနှင့်လည်းကောင်း၊ သခင်စိုး ဦးဆောင်ဖွဲ့စည်းထားသော ကွန်မြူနစ်ပါတီနှင့်လည်းကောင်း အဆက်အသွယ်ယူပြီး

လျှင် ကွန်မြူနစ်ပါတီသို့ လျှို့ဝှက်ဝင်ရောက်ကာ ဖက်ဆစ်တော်လှန်ရေးလုပ်ငန်းများကို ဆက်လက်လုပ်ကိုင် ဆောင်ရွက်ခဲ့သည်သာဖြစ်လေသည်။

ဖက်ဆစ်ဂျပန်များကို တော်လှန်တိုက်ခိုက်နေသောအချိန်တွင် သခင်ဖေငွေးသည် မြေအောက်သို့ဆင်းခဲ့၏။ အိန္ဒိယပြည်မှပြန်လာကာ ညောင်တုန်းနယ်တွင် လေထီးဆင်းခဲ့သူ ကွန်မြူနစ်ပါတီဝင် ကိုထွန်းအေးနှင့်ဆက်သွယ်ကာ ဖက်ဆစ်တော်လှန်ရေးလုပ်ငန်းများကို လုပ်ကိုင်ခဲ့လေသည်။ သူ့အခြေအနေနှင့် တိုက်ပွဲများတွင် ကိုယ်တိုင်ပါဝင်တိုက်ခိုက်နိုင်ခြင်း မရှိသော်လည်း သတင်းစုဆောင်းခြင်း၊ လက်နက်စုဆောင်းခြင်း၊ အဆက်အသွယ်ပြုလုပ်ပေးခြင်းနှင့် စည်းရုံးရေးလုပ်ငန်း စသည့်တာဝန်များကို ထိရောက်စွာပင် လုပ်ကိုင်ဆောင်ရွက်ခဲ့လေသည်။

ဤသို့လုပ်ကိုင်ဆောင်ရွက်နေစဉ်တွင် သူ့အားဖမ်းဆီးသတ်ဖြတ်မည်ဖြစ်သော ဖက်ဆစ်ဂျပန်တို့၏ ဘေးရန်မှ ပွတ်ကာသီကာ ရှောင်တိမ်းသွားလာ လုပ်ကိုင်နေရ၏။ သူသည် မစွမ်းမသန်သော်လည်း ဖက်ဆစ်တော်လှန်ရေးလုပ်ငန်းတွင် ထိထိရောက်ရောက်ပါဝင်ဆောင်ရွက်ခဲ့သည့် တက်ကြွသော တော်လှန်ရေးသမားတစ်ယောက်ပင် ဖြစ်လေသည်။

(၆)
စစ်ပြီးခေတ်

မြန်မာပြည်တစ်လွှားဝယ် ရဲရဲနီသော တော်လှန်ရေးအောင်လံတွေကို လွှင့်ထူထား လေပြီ။

ဖက်ဆစ်တော်လှန်ရေးကို ခေါင်းဆောင်ခဲ့သော ကွန်မြူနစ်ပါတီသည် မြေပေါ်တွင် တရားဝင်ရပ်တည်ခွင့်ရရှိလာခဲ့ရုံသာမကဘဲ၊ ဖက်ဆစ်ဆန့်ကျင်ရေး ပြည်သူ့လွတ်လပ် ရေးအဖွဲ့ချုပ် (ဖဆပလ)ကို ဖွဲ့စည်းတည်ထောင်ကာ အမျိုးသားညီညွတ်ရေးကို တည်ဆောက်နေပေသည်။

ထိုအချိန်တွင် သခင်ဖေငွေးသည် ညောင်တုန်းနယ်တစ်လွှားတွင် လူထုစည်းရုံး ရေးလုပ်ငန်းများ လုပ်ကိုင်ဆောင်ရွက်လျက် လွတ်လပ်ရေးတိုက်ပွဲကြီးအတွင်းတွင် ညောင်တုန်းနယ် လူထုကို ခေါင်းဆောင်လျက်ရှိလေသည်။

ရန်ကုန်သို့ တက်လာကာ ကွန်မြူနစ်ခေါင်းဆောင်ကြီး သခင်စိုးနှင့်တွေ့ဆုံခဲ့ပြီး လျှင် လယ်သမားစည်းရုံးရေးတာဝန်ကို ယူခဲ့သည်။ သခင်ဖေငွေးသည် ညောင်တုန်းမြို့ နယ် တောင်သူလယ်သမားသမဂ္ဂဥက္ကဋ္ဌနှင့် ညောင်တုန်းမြို့နယ် ကွန်မြူနစ်ပါတီကော် မတီတစ်ဦးအဖြစ်ဖြင့် ပြည်သူလူထုတစ်ရပ်လုံး ပါဝင်သော လွတ်လပ်ရေးတိုက်ပွဲတွင် လည်းကောင်း၊ လယ်သမားအရေးကိစ္စများတွင်လည်းကောင်း ဆောင်ရွက်လုပ်ကိုင် လာခဲ့၏။ ၁၉၄၆ ခုနှစ်တွင် မအူပင်ခရိုင် တောင်သူလယ်သမားသမဂ္ဂညီလာခံကို ညောင်တုန်းမြို့တွင် ကျင်းပပြုလုပ်ခဲ့ရာ သခင်ဖေငွေးသည် ခရိုင်ဥက္ကဋ္ဌအဖြစ် ရွေးကောက် တင်မြှောက်ခြင်းခံခဲ့ရလေသည်။

ဖက်ဆစ်ဂျပန်ကို တော်လှန်တိုက်ခိုက်ရာတွင် ကွန်မြူနစ်ပါတီသည် ထက်မြက် ပြတ်သားသော ခေါင်းဆောင်မှုကို ပေးရုံသာမကဘဲ တော်လှန်ရေးတိုက်ပွဲအတွင်းတွင်

လည်း ရဲရင့်ပြောင်မြောက်စွာဖြင့် သူမတူအောင် အနစ်နာခံကာ တိုက်ခိုက်ခဲ့လေသည်။ ဖက်ဆစ်ဂျပန်ကို တော်လှန်ပြီးနောက် ဆက်လက်ဆင်နွှဲရမည်ဖြစ်သော အင်္ဂလိပ်နယ်ချဲ့ လက်အောက်မှ လွတ်မြောက်ရေးတိုက်ပွဲအတွက် ကျယ်ပြန့်သော အမျိုးသားညီညွတ် ရေးကိုခေါ်ဆိုကာ လွတ်လပ်ရေးတိုက်ပွဲကြီးအား စည်းရုံးရှေ့ဆောင်နေသော အချိန် ကာလဖြစ်လေသည်။ သို့ဖြင့် အလုပ်သမား၊ လယ်သမားနှင့် ပြည်သူလူထု၏ အရေး ကြီးဆုံးသော အစိတ်အပိုင်းသည် ကွန်မြူနစ်ပါတီ၏ ခေါင်းဆောင်မှုအောက်တွင် ရှိနေခဲ့လေသည်။ ကွန်မြူနစ်ပါတီသည် ဗမာပြည်တွင် အင်အားအကြီးဆုံး ပါတီတစ် ရပ်ဖြစ်ပြီးလျှင် ကွန်မြူနစ်ပါတီက ခေါင်းဆောင်သော အလုပ်သမားသမဂ္ဂသည် အင်အား အကြီးဆုံးသော အလုပ်သမားသမဂ္ဂဖြစ်၍ ကွန်မြူနစ်ပါတီက ခေါင်းဆောင်သော တောင်သူလယ်သမားသမဂ္ဂသည် အင်အားအကြီးဆုံးသော သမဂ္ဂဖြစ်ပြီးလျှင် လူငယ်၊ ကျောင်းသား၊ အမျိုးသမီးနှင့် အခြားသော အင်အားစုများသည်လည်း ကွန်မြူနစ်ပါတီ ၏ ခေါင်းဆောင်မှုကို ခံယူလျက်ရှိကြသည်။

ဖဆပလအဖွဲ့တွင်း၌ အင်အားအကြီးဆုံးသော အစိတ်အပိုင်းတစ်ရပ်အဖြစ် ရပ် တည်နေခဲ့သော ကွန်မြူနစ်ပါတီသည် ဖက်ဆစ်ဂျပန်တို့၏ အကြီးဆုံးရန်သူဖြစ်ခဲ့သလို အင်္ဂလိပ်နယ်ချဲ့သမား၏ အကြီးဆုံးရန်သူ ဖြစ်လာခဲ့ပြန်သည်။

ထိုအချိန်တွင် ကွန်မြူနစ်ပါတီက အမျိုးသားညီညွတ်ရေးကို တည်ဆောက်လျက် ရှိပြီး ဗြိတိသျှနယ်ချဲ့သမားသည် အမျိုးသားညီညွတ်ရေးကို ဖြိုခွဲဖျက်ဆီးရန် လုံးပန်း လျက်ရှိလေသည်။ ဖောက်ပြန်သော လူတစ်စုအား လက်ပါးစေအဖြစ်ဖြင့် တစ်ဖက်က ပြောင်ပြောင်သိမ်းသွင်းလျက်ရှိပြီးလျှင် အမျိုးသားညီညွတ်ရေးကို တည်ဆောက်လျက် ရှိသော ဖဆပလအဖွဲ့ချုပ်ကြီးအား ဖြိုခွဲဖျက်ဆီးရန် နည်းအမျိုးမျိုးဖြင့် ကြံစည်အားထုတ် လျက်ရှိလေသည်။

ဗြိတိသျှနယ်ချဲ့သမားသည် တစ်ဖက်က အမျိုးသားညီညွတ်ရေးကို ဖြိုခွဲဖျက် ဆီးရန်ကြိုးစားရင်း အခြားတစ်ဖက်တွင် ဖိနှိပ်ချုပ်ချယ်မှုများကို ပြုလုပ်နေရုံသာမကဘဲ ပျဉ်းမနားနယ်နှင့် ရခိုင်ပြည်နယ်တို့တွင်မူ ပြည်သူ့လွတ်မြောက်ရေး အင်အားစုများအား လက်နက်စွဲကိုင်ကာ အကြမ်းဖက်သည့် နှိပ်ကွပ်မှုများကိုပင် ပြုလုပ်လျက်ရှိလေသည်။

သို့သော်လည်း ပြည်သူ့လွတ်မြောက်ရေး အင်အားစုများသည် ဒီရေအလား တိုးတက်လာခဲ့၏။ ကွန်မြူနစ်ပါတီနှင့် ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းတို့ခေါင်းဆောင်သော ဖဆပလ အဖွဲ့ချုပ်ကြီး၏ နိုင်ငံရေးသြဇာမှာလည်း ကြီးမားသည်ထက်ကြီးမားနေခဲ့၏။ တစ်ဖက်၌ လွတ်လပ်ရေးတိုက်ပွဲ လှုပ်ရှားမှုအဟုန် ကြီးမားပြင်းထန်လာနေခိုက်တွင်

ဖဆပလ အဖွဲ့တွင်းရှိ လက်ယာသမားအချို့သည် အမျိုးသားညီညွတ်ရေးအားဖြိုခွဲရေး လုပ်ကြံမှုများကို စတင်လုပ်ကိုင်လာတော့သည်။

များမကြာမီတွင် အမျိုးသားညီညွတ်ရေး ပြိုကွဲပျက်စီးတော့မည့် နိမိတ်ဆိုးများ ထွက်လာလေတော့သည်။

ဖဆပလအတွင်းတွင် ဦးဘဖေကဲ့သို့သော ဗြိတိသျှအလိုတော်ရိ ကိုယ်ကျိုးရှာ သမား လက်ယာဂိုဏ်းသားကြီး၏ အန္တရာယ်ကို သတိထားရန် ကွန်မြူနစ်ပါတီ၏ ကြွေးကြော်သံ၊ ပြည်သူ့အာဏာဂျာနယ်မှနေ၍ သတိပေးဆောင်းပါးကို သခင်စိုးက ရေးသားလာခဲ့ပြီးလျှင် လက်ယာသမားများကလည်း ကွန်မြူနစ်ပါတီအား တိုက်ခိုက် လာလေသည်။ နိုင်ငံရေး၊ သြဇာရေး၊ စည်းရုံးရေးအင်အားပါ ကြီးမားသည့် ကွန်မြူနစ် ပါတီအား ဆန့်ကျင်ရာတွင် ဦးဘဖေကဲ့သို့ လက်ယာသမားများနှင့် ဆိုရှယ်လစ်ပါတီ ခေါင်းဆောင်များ လက်တွဲလာခဲ့ကြလေသည်။

ပြည်သူလူထုကြီး၏ လွတ်လပ်ရေးလှုပ်ရှားမှုအဟုန် ပိုမိုမြင့်မားနေချိန်တွင် အမျိုး သားတပ်ပေါင်းစုကြီးဖြစ်သော ဖဆပလအတွင်းဝယ် ညီညွတ်ရေးပြိုကွဲမည့် အရိပ် နိမိတ်တွေ ဝမ်းနည်းဖွယ်ရာ ပေါ်ထွက်လာလေသည်။

ထိုအတွင်း၌ ဖဆပလအား ခေါင်းဆောင်နေသော ကွန်မြူနစ်ပါတီသည် ဂိုဏ်း (၂)ဂိုဏ်းကွဲလာပြီးလျှင် ပါတီတွင်းတိုက်ပွဲမှုဖြင့် မပြီးတော့ဘဲ သခင်သန်းထွန်းခေါင်း ဆောင်သော ဗဟိုကော်မတီနှင့် သခင်စိုးခေါင်းဆောင်သော ဗဟိုကော်မတီအစုတို့ ကွဲကြလေတော့သည်။ ကွန်မြူနစ်ပါတီကွဲခြင်းသည် အမျိုးသားညီညွတ်ရေးပြိုကွဲမှု၏ အစပင်ဖြစ်သည်ဆိုခြင်းကို နောက်များမကြာမီသောအချိန်ကာလမှာပင် သမိုင်း၏ဖြစ်ရပ် တွေက သာဓကထင်ရှားစွာ ဖော်ပြလာလေသည်။

သခင်စိုးခေါင်းဆောင်ကာ အလံနီကွန်မြူနစ်ပါတီ၊ အလံနီအလုပ်သမားသမဂ္ဂနှင့် အလံနီတောင်သူလယ်သမားသမဂ္ဂများကို ဖွဲ့စည်းထူထောင်လိုက်သောအခါတွင် မူလ က တစ်ခုတည်းရှိခဲ့သော ကွန်မြူနစ်ပါတီကြီးမှာ တစ်ခုတည်းမဟုတ်တော့ဘဲ 'ဗမာပြည် ကွန်မြူနစ်ပါတီ'နှင့် 'ကွန်မြူနစ်ပါတီဗမာပြည်'ဟူ၍ နှစ်စုကွဲလာလေတော့၏။

ပါတီကွဲသောအခါ၌ သခင်ဖေဌေးသည် သခင်စိုးခေါင်းဆောင်သော အလံနီပါတီ သို့ ဝင်ရောက်ခဲ့လေသည်။ အလံနီပါတီဘက်သို့ ပါလာခဲ့ပြီးနောက် မအူပင်ခရိုင်ပါတီ ၏ ခရိုင်ကော်မတီတာဝန်ကို ယူခဲ့သည်။

ကွန်မြူနစ်ပါတီကွဲသွားသောအခါ၌ အင်္ဂလိပ်နယ်ချဲ့သမားသည်လည်းကောင်း၊ နယ်ချဲ့လက်ပါးစေများသည်လည်းကောင်း၊ ဖဆပလအတွင်းမှ လက်ယာဖောက်ပြန် ရေးသမားများသည်လည်းကောင်း လက်ပန်းပေါက်ခတ်လာကြလေတော့သည်။

အမျိုးသားညီညွတ်ရေး ပြိုကွဲပျက်စီးခြင်းမရှိအောင် ထိန်းသိမ်းရန် သတိပြုရမည့်အစား ထိုကဲ့သို့ သတိမပြုခဲ့ကြသဖြင့် နောင်သောအခါတွင် အမျိုးသားညီညွတ်ရေး ပြိုကွဲပျက်စီးလာရရုံသာမကဘဲ အမျိုးသားခေါင်းဆောင်ကြီးများပါ လုပ်ကြံခံရသည်အထိ ဖြစ်လာပြီးလျှင် ညီညွတ်ရေးပြိုကွဲမှုတွေမှာ အဆုံးမသတ်အောင်ပင် ဆင့်ကာဆင့်ကာ ဖြစ်ပေါ်လာလေသည်။

အလံနီကွန်မြူနစ်ပါတီအား ဖဆပလအဖွဲ့ဝင်းသို့ ဝင်ခွင့်မပေးဘဲ ပိတ်ပင်ထားလိုက်သောအခါ၌ အလံနီကွန်မြူနစ်ပါတီသည် ဖဆပလ၏ အပြင်ဘက်တွင်သီးခြား ရပ်တည်လှုပ်ရှားလာလေသည်။

အလံနီကွန်မြူနစ်ပါတီသည် လယ်သမားတို့၏ လက်ငုတ်လက်ရင်းတည်မြဲရေး တိုက်ပွဲ၊ သီးစားတိုက်ပွဲ၊ ထွန်တုံးတိုက်ပွဲ၊ အမတော်ကြေးတိုက်ပွဲ၊ ရိက္ခာတိုက်ပွဲများနှင့် မြို့ပေါ်တွင် အိုးအိမ်အခက်အခဲပြဿနာ ဖြေရှင်းရေးတိုက်ပွဲ စသည်များကို တိုက်ခိုက်လျက်ရှိ၏။ အပျောက်ပေးမှ အိမ်ခန်းရသည့်စနစ်အား 'အိမ်လွတ်တွေတကက်နေ' ဟူသော ကြွေးကြော်သံကို ဟစ်ကြွေးရင်း နေစရာမရှိသူ၊ အိမ်ခန်းအတွက် အခက်အခဲတွေ့နေသူများအား အိမ်လွတ်များပေါ်သို့ အတင်းတင်ပေးသည့် တိုက်ပွဲများဖြင့် တိုက်ခိုက်ခဲ့ပြီးလျှင် အခြားတစ်ဖက်တွင် မြေကွက်လွတ်များပေါ်၌ အိမ်ဆောက်နေထိုင်နိုင်ရန် တိုက်ပွဲများကို ဆင်နွှဲလာလေသည်။ မင်းမနိုင်ကွက်သစ်အား သခင်စိုးကိုယ်တိုင်ခေါင်းဆောင်ကာ အိမ်များဝင်ဆောက်ပေးခဲ့ရာမှအစ ရန်ကုန်မြို့တွင်ရှိသမျှ မြေကွက်လပ်များပေါ်၌ ကွက်သစ်များပေါ်ထွန်းလာလေသည်။ ထို့နောက် တပ်မီးကွက်သစ်၊ ဖဆပလကွက်သစ်၊ ရဲဘော်ဈေးစသည်ဖြင့် အလျှိုလျှိုပေါ်ထွန်းလာလေသည်။

တရားပွဲနှင့် စီတန်းလှည့်လည်ပွဲများကို အမိန့်ခံပြီးမှ လုပ်ရမည်ဆိုသော တားမြစ်ချက်ကို အလံနီပါတီက ဖီဆန်လာခဲ့၏။

သခင်ဖေဌေးသည်လည်း အလံနီပါတီ၏ လမ်းစဉ်အတိုင်း အလံနီလှုပ်ရှားမှုတွင် ရှေ့တန်းမှ ပါဝင်ဆောင်ရွက်လာလေသည်။ ညောင်တုန်းမြို့၌ ပုဒ်မ (၁၄၄)ကို ဖီဆန်ကာ လယ်သမား (၂၀၀၀)ကျော်ပါဝင်သော စီတန်းလှည့်လည်ပွဲကြီးကို သခင်ဖေဌေးက ခေါင်းဆောင်ခဲ့လေသည်။ သို့ဖြင့် ပုဒ်မ (၁၄၄)ကို အာဏာဖီဆန်သည့်ပြစ်မှုဖြင့် စစ်ပြီးခေတ်တွင် ပထမဆုံးအကြိမ် အဖမ်းခံခဲ့ရတော့သည်။

ထိုအချိန်မှာပင် အင်္ဂလိပ်အစိုးရက အလံနီပါတီအား မတရားသင်း ကြေညာလိုက်လေသည်။ ထိုသို့ မတရားသင်း ကြေညာခံရခြင်းမှာ ပထမအကြိမ် မတရားသင်း ကြေညာခြင်းဖြစ်၍ ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်း အစိုးရတက်လာသောအခါ၌ မတရားသင်း ကြေညာထားခြင်းကို ပြန်လည်ရုပ်သိမ်းပေးခဲ့သည်။ ထို့နောက် ဗိုလ်ချုပ်အစိုးရ

လက်ထက်မှာပင် အလံနီပါတီအား ဒုတိယအကြိမ်ထပ်မံ၍ မတရားသင်းကြေညာခဲ့လေသည်။

သခင်ဖေငြေးအား ဖမ်းဆီးပြီးနောက် မအူပင်ထောင်သို့ပို့လိုက်သည်။ သခင်ဖေငြေးအား ပုဒ်မ (၁၄၄)ကိုကျူးလွန်မှုအပြင် မတရားသင်းဥပဒေပုဒ်မ (၁၇) အရထောင်ဒဏ် တစ်နှစ်အပြစ်ပေးလိုက်ပြီးလျှင် မအူပင်ထောင်မှနေ၍ သာယာဝတီထောင်သို့ပို့လိုက် ပြန်လေသည်။ သူ့အား ထောင်ဒဏ်အပြစ်ပေးရာတွင် (ဘီ) အတန်းမပေးသဖြင့် အစာတော်ခံတိုက်ပွဲကို ဆင်နွှဲခဲ့ရာ (၁၅)ရက်မျှ ကြာသောအခါတွင် (ဘီ)အတန်းကိုကား မပေးဘဲ ထောင်မှလုံးပလွတ်ပစ်ခဲ့လေသည်။

သခင်ဖေငြေးအား ထောင်မှ လွှတ်ပစ်ရခြင်းသည် သူကိုယ်တိုင်က အစာတော်ခံတိုက်ပွဲဆင်နွှဲခြင်းနှင့် အပြင်ဘက်မှ နိုင်ငံရေးလှုပ်ရှားမှုများ ပြင်းထန်နေခြင်းစသော အခြေအနေတို့က အကျပ်ကိုင်လိုက်ခြင်းကြောင့်ပင်ဖြစ်လေသည်။

ထိုအချိန်ဝယ် တစ်ဖက်တွင် အလံနီလှုပ်ရှားမှုများရှိနေသလို အခြားတစ်ဖက်တွင်လည်း ဗမာပြည်ကွန်မြူနစ်ပါတီဝင်နေသေးသော ဖဆပလအဖွဲ့ချုပ်၏ ခေါင်းဆောင်မှုအရ နိုင်ငံရေးလှုပ်ရှားမှုနှင့် သပိတ်တိုက်ပွဲများ ဖြစ်ပေါ်လျက်ရှိလေသည်။ သခင်ဖေငြေးအား ထောင်မှလွှတ်လိုက်ရသော အချိန်တွင် ၁၉၄၆ ခုနှစ် အထွေထွေသပိတ်ကြီးဖြစ်ပေါ်လျက်ရှိလေသည်။

သခင်ဖေငြေးထောင်မှ လွတ်လာပြီးနောက် ၁၉၄၇ခုနှစ်တွင် အလံနီပါတီ၏ ရန်ကုန်ဗဟိုဌာနချုပ်၌ ယာယီတာဝန်ယူကာ ဆောင်ရွက်ရလေသည်။ ထိုအချိန်တွင် ရန်ကုန်မြို့ ရပ်ကွက်တိုင်း ညကရေးပွဲများ ကျင်းပလျက်ရှိရာ သူသည် ရပ်ကွက်တရားပွဲများတွင် ပါဝင်ဟောပြောခဲ့လေသည်။

(၇)
တိုက်ပွဲထဲက သခင်ဖေငွေး

ရန်ကုန်တွင် ယာယီတာဝန်ယူပြီးနောက် ညောင်တုန်းသို့ပြန်ကာ မအူပင်ခရိုင်စည်းရုံးရေးကို ဆက်လက်လုပ်ကိုင်ပြန်လေသည်။ မြန်မာတစ်ပြည်လုံးဝယ် ပြည်သူလူထုတစ်ရပ်လုံးသည် လွတ်လပ်ရေးအတွက် ရန်းကန်လှုပ်ရှားလျက်ပင်ရှိနေသည်။ လူတန်းစား အသီးသီးတွင်လည်း လူတန်းစားတိုက်ပွဲတွေ ဆင်နွှဲလျက်ရှိလေသည်။

လယ်သမား လူတန်းစား၏ ဘဝအခြေအနေသည် အလွန်အမင်းဆိုးဝါးလျက်ရှိနေသည်။ သို့ကြောင့် လယ်သမားလူထုသည် သူတို့ရင်ဆိုင်နေရသော ဘဝပြဿနာများအတွက် အဆက်မပြတ် ရန်းကန်တိုက်ခိုက်နေပေသည်။ အထက်ဗမာပြည်တွင်ဆိုလျှင် မြေခွန်မပေးရေးတိုက်ပွဲများ၊ အမတော်ကြေးရယူရေးတိုက်ပွဲများ၊ လက်ငုတ်လက်ရင်းတည်မြဲရေးနှင့် အထွေထွေကြုံတွေ့နေရသော လယ်သမားတို့၏ အခက်အခဲဖြေရှင်းရေး၊ အောက်ဗမာပြည်တွင် သီးစားခမပေးရေး၊ လက်ငုတ်လက်ရင်းတည်မြဲရေး၊ အမတော်ကြေးရယူရေးစသော တိုက်ပွဲများ အဟုန်ပြင်းစွာ ဖြစ်ပေါ်လျက်ရှိလေသည်။

၁၉၄၇ ခုနှစ်ထဲမှာပင် မအူပင်ခရိုင် လယ်သမားတိုက်ပွဲများကို ခေါင်းဆောင်နေသော သခင်ဖေငွေးသည် အမတော်ကြေးနှင့် သီးထောက်ခကိစ္စအတွက် ဆန္ဒပြချီတက်လာကြသော လယ်သမားလူထုကြီးအား သူကိုယ်တိုင်ခေါင်းဆောင်ကာ ညောင်တုန်းမြို့အုပ်နှင့် နယ်ပိုင်ဝန်ထောက်ရုံးအား ဝိုင်းဝန်းဆန္ဒပြလေသည်။

ရုံးကိုဝိုင်းဝန်းဆန္ဒပြသဖြင့် ရုံးတော်စော်ကားသည်ဆိုကာ ရုံးတော်စော်ကားမှုဖြင့် သခင်ဖေငွေးနှင့်တကွ ပါတီဝင်လယ်သမား (၃၀)ကျော်တို့အား ဖမ်းဆီးပြန်လေသည်။ ညနေ (၃)နာရီတွင်သူတို့တစ်တွေအား ဖမ်းဆီးပြီးလျှင် ည(၉)နာရီတွင် ယူဘီမော်တော်

တစ်စင်းဖြင့် မအူပင်ထောင်သို့ ညတွင်းချင်းပို့လိုက်လေတော့သည်။

ငြိမ်းချမ်းစွာ ဆန္ဒပြခဲ့ကြသော လယ်သမားခေါင်းဆောင်များအား ဖမ်းဆီးခြင်းမှာ ဒီမိုကရေစီအခွင့်အရေးကို ချိုးဖျက်၍ မတရားဖမ်းဆီးခြင်းသာဖြစ်သည့်အတွက်ဟုဆိုကာ သခင်ဖေဌေးသည် အဖမ်းခံရသည့် အချိန်မှစတင်ပြီးလျှင် အစာငတ်ခံကြောင်းကြေညာလေတော့သည်။ ဒီတစ်ခါ အစာငတ်ခံရာတွင် သခင်ဖေဌေးသာမကဘဲ လယ်သမားခေါင်းဆောင် (၃၀)ကျော်ပါ အားလုံးအစာငတ်ခံ ဆန္ဒပြခဲ့ကြလေသည်။ အစာငတ်ခံတိုက်ပွဲတွင် အတူတကွအဖမ်းခံလာရသူများအနက် လူ (၂)ယောက်မှလွဲ၍ ကျန်လူအားလုံးပင် ပါဝင်ခဲ့လေသည်။

သည်တစ်ကြိမ်တွင် အစာငတ်ခံရသော ရက်ပေါင်းမှာ (၂၄)ရက်ကြာခဲ့ပြီးလျှင် သခင်ဖေဌေး၏ ကိုယ်အလေးချိန်မှာ (၇၅)ပေါင်မျှသာ ကျန်ရှိလေတော့သည်။ အရိုးပေါ် အရေတင်၍ ယဲ့ယဲ့မျှသာ ကျန်တော့သည့် သခင်ဖေဌေးမှာ သွေးအားတွေဆုတ်လျက် အသက်အန္တရာယ်စိုးရိမ်ရသော အခြေအနေသို့ ရောက်ရှိလာလေသည်။ ထိုအခါတွင် သက်ဆိုင်ရာ ဆရာဝန်က သခင်ဖေဌေးအသက်ရှင်ရေးအတွက် တာဝန်မယူနိုင်တော့ဟူ၍ မှတ်ချက်ရေးရသည်အထိ ဖြစ်လာသောကြောင့် မအူပင်ထောင်မှ လွှတ်လိုက်ရပြန်သည်။

သို့ဖြင့် သခင်ဖေဌေးအား လူနာတင်ထမ်းစင်ဖြင့်ထမ်းကာ ထောင်ထဲမှထုတ်ယူပြီးလျှင် မအူပင်ဆေးရုံသို့ တင်ပို့လိုက်ရလေသည်။ ထောင်မှလွှတ်လိုက်ပြီဖြစ်သောကြောင့် မအူပင်ဆေးရုံပေါ်သို့ရောက်သောအခါ၌ အစာပြန်၍စားလေသည်။ ရက်ပေါင်းများစွာ အစာငတ်ခံခဲ့သော လူတစ်ယောက်အဖို့ရာ အစာပြန်စားသည်ဆိုသည့်တိုင် စားချင်ရာအစာကို ရုတ်တရက် ချက်ချင်းပြန်လည်စားသောက်၍ မဖြစ်နိုင်ချေ။

အူနေပြီးလျှင် အစာကိုချေချက်နိုင်သော ဓာတ်အားပါဆုတ်ယုတ်ပျက်ပြားနေသောကြောင့် အစပထမတွင် ဂလူးကို့(စ်)အရည်လောက်သာ သောက်ရပြီး ဂလူးကို့(စ်)၊ ဘီတာမင်ဘီစသော အားဆေးများကိုထိုးရသည်။ ထို့နောက် ဂလူးကို့(စ်)နှင့် လိမ္မော်ရည်၊ သို့မဟုတ် သံပရာရည်စသည်တို့ကိုသာလျှင် ပထမ တစ်ရက်၊ နှစ်ရက်တွင် သောက်သုံးရပါသည်။ ထို့နောက် သုံးရက်ခန့်ကြာသောအခါတွင်မှ နွားနို့ကိုသောက်ရသော်လည်း အဖတ်ကိုမစားနိုင်သေးပါ။ ထို့နောက်မှ တစ်စ တစ်စဖြင့် ဆန်ပြုတ်၊ ကြက်ဥ စသည်တို့ကို စားနိုင်ပြီးလျှင် တစ်ပတ်လောက်တွင်မှ ထမင်းစားခွင့်ပြုလေသည်။

ဤသို့ စနစ်တကျ ကုသခြင်းမရှိဘဲ အစာငတ်ခံပြီးနောက် အစာစားလိုသောဇောကြီးကာ အစာကို မဆင်ခြင်ဘဲစားမည်ဆိုပါလျှင် ဘေးဥပဒ်ဖြစ်နိုင်ပါသည်။ အစာ

ငတ်ခံပြီးနောက် အစာကို စနစ်တကျပြန်စားရမည်ဖြစ်သော်လည်း အစားအသောက်ကို ဆင်ခြင်စားသုံးခြင်း မပြုကြသောကြောင့် ရောဂါဝေဒနာကို ဆိုးဝါးစွာ ခံစားကြရသူများလည်း ရှိပါသည်။ တိုက်ကြီးမှ ကိုတင်မောင်ရိုန်ဆိုသော ရဲဘော်တစ်ယောက်မှာမူ အစာငတ်ခံတိုက်ပွဲဖြင့် ထောင်မှလွတ်မြောက်လာပြီးနောက် အပြင်ရောက်သောအခါ၌ အစားမှားပြီးလျှင် သေဆုံးသွားရဖူးပါသည်။

ထိုအချိန်က သခင်ဖေငွေးနှင့်အတူ အစာငတ်ခံခဲ့သော လယ်သမားခေါင်းဆောင်များပါ ထောင်မှလွတ်မြောက်လာကြပြီးလျှင် ၎င်းတို့အနက်မှ အခြေအနေအဆိုးဆုံးသူအချို့မှာ သူနှင့်အတူပင် မအူပင်ဆေးရုံတွင် တက်ရောက်ကုသရပါသည်။ ဤသို့သော အခြေအနေကြောင့် သခင်ဖေငွေးသည် ညောင်တုန်းသို့ မပြန်သေးဘဲ မအူပင်ဆေးရုံမှာပင် တက်ရောက်ကုသနေဆဲရှိပါသည်။

ထိုအတောအတွင်းဝယ် အလံနီပါတီအား ဒုတိယအကြိမ် မတရားသင်းကြေညာလိုက်လေသည်။ ဆန်ပြုတ်သောက်နိုင်သည့် အခြေအနေသို့ပင် မရောက်ရှိသေးဘဲ နွားနို့ကိုသာ သောက်နေရသေးသော သခင်ဖေငွေးအား ထောင်မှလွှတ်လိုက်ပြီး လေးငါးရက်အကြာမှာပင် ထပ်မံဖမ်းဆီးပြန်လေသည်။ လွှတ်ပြီးမှ အဘယ့်ကြောင့် ပြန်၍အဖမ်းခံရသနည်းဟူ၍ မေးစရာရှိပါသည်။ အကယ်၍ သေဆုံးသွားခဲ့သော် အစိုးရတာဝန်ဖြစ်မည်စိုးသောကြောင့်သာလျှင် အခြေအနေဆိုးဝါးလာချိန်တွင် အခိုက်အတန့်အားဖြင့် လွှတ်ပေးခြင်းသာဖြစ်ကြောင်း လက်တွေ့အားဖြင့် ထင်ရှားနေသည်ဟူ၍ ဖြေဆိုရပေမည်။

ဂလူးကို့(စ်)နှင့် နွားနို့သောက်သုံးပြီး၍ သေဘေးနှင့် အတော်ကလေးဝေးကွာလာသော အခြေအနေသို့ရောက်သည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် ထမင်းဟူ၍ တစ်နပ်တလေမျှ မစားရသေးသော သခင်ဖေငွေးအား ပြန်လည်ဖမ်းဆီးပြန်ပါသည်။ သူ၏ အဖြစ်ကား ထမင်းဆို၍လည်း တစ်လုတ်တစ်ဆုပ်မျှ မစားရသေး။ အိမ်သို့လည်းပြန်မရောက်သေးမီမှာပင် ပြန်လည် အဖမ်းခံသည့်အဖြစ်ဆိုးပင်တည်း။

သူ၏ခရီးစဉ်မှာ မအူပင်ထောင်မှ မအူပင်ဆေးရုံ။ ထိုမှတစ်ဖန် မအူပင်ထောင်သို့ပြန်ခဲ့ရခြင်းသာလျှင်ဖြစ်ပါ၏။

မအူပင်ထောင်ထဲသို့ ပြန်လည်ရောက်ရှိသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် သူသည် အစာငတ်ခံတိုက်ပွဲကို ပြန်လည်ဆင်နွှဲလေတော့သည်။ အစိုးရဘက်က ဖမ်းသည်။ သေခါနီးတွင်လွှတ်သည်။ လွှတ်ပြီး ပြန်ဖမ်းသည်။ သူ့ဘက်က အစာငတ်ခံသည်။ လွတ်လာသည်။ အာဟာရဆို၍ အရည်ကလေးမျှသာ လွေးနေရသေးသည်။ နောက်ပြီးတစ်ဖန် ပြန်လည် အစာငတ်ခံလေသည်။ ဖမ်းသူကပဲ ဖမ်းနိုင်လေမလား။ အစာငတ်ခံသူကပဲ

ခံနိုင်လေမလား။ ဤတိုက်ပွဲအား စောင့်စားကြည့်ရှုကြပါစို့။

အစာငတ်ခံတိုက်ပွဲဆင်နွှဲရခြင်းမှာ လူကောင်းပြကတေ့မှ အလွန်တရာစိုးရိမ်ဖွယ်ရာ ကောင်းလှသော လူမမာဘဝသို့ ကူးပြောင်းသွားရခြင်းသာဖြစ်ပါသည်။

(၂၄)ရက်ကြာမျှ အစာငတ်ခံပြီးစဖြစ်၍ သူသည် လူမမာဘဝမှာပင်ရှိနေပါသေးသည်။ ယခုတစ်ဖန် လူမမာဘဝမှာပင် ဆက်လက်၍အစာငတ်ခံရပြန်လေသည်။ ဤသို့လျှင် အစာငတ်ခံဆန္ဒပြရသော အကြောင်းရင်းမှာကား သေလုမြောပါးဖြစ်နေသော အခြေအနေတွင်မှ လွတ်လာခဲ့ရပြီးလျှင် အရည်ကလေးအနည်းငယ်ဝင်ခါရှိသေးလျက် လူမမာဘဝမှာပင်ရှိနေဆဲ လူတစ်ယောက်အား မညှာမတာ ပြန်လည်ဖမ်းဆီးခြင်းအား ကန့်ကွက်သည့်အနေဖြင့် အစာငတ်ခံရခြင်းသာဖြစ်ပါသည်။

သခင်ဖေဌေး၏ တောင်းဆိုချက်မှာ 'ဆေးဝါးကုသခွင့်ရရှိရေးအတွက် အရေးပိုင်နှင့်တွေ့ခွင့်ရရှိရေး' ပင်ဖြစ်လေသည်။

နဂိုကပင် အားအင်ပြည့်ဖြိုးခြင်းမရှိသေးသော သခင်ဖေဌေးမှာ ပြန်လည်အစာငတ်ခံ၍ သုံးရက်မျှကြာသောအခါ အခြေအနေဆိုးဝါးလာပြန်လေတော့သည်။ သို့ဖြင့် လူမမာဖြစ်နေသည့် သခင်ဖေဌေးအား တွေ့ဆုံရန်အတွက် မအူပင်အရေးပိုင်မစ္စတာဒီလုံးသည် ထောင်တွင်းသို့ဝင်လာရလေသည်။ ထိုအခြင်းအရာမှာ အာဏာပိုင်တစ်ယောက်သည် သူ့ဘာသာ တင်းမာစွာမနေသာတော့သဖြင့် သေရဲသူတစ်ဦး၏ ရှေ့မှောက်သို့ အလျှော့ပေးကာ လာရောက်တွေ့ဆုံရခြင်းသာလျှင်ဖြစ်ပါသည်။

ဤသို့လျှင် သခင်ဖေဌေး၏ တောင်းဆိုချက်အရ ထောင်တွင်းသို့ဝင်လာ၍ သူ့အားတွေ့ဆုံရသော အရေးပိုင်မစ္စတာဒီလုံးသည် သခင်ဖေဌေးအား ပုလိပ်အစောင့်အရှောက်ဖြင့် တစ်လကြာမျှ ဆေးကုခွင့်ပေးပါမည်ဟူသော ကတိပေးသွားရပါသည်။

အပြင်ဆေးရုံသို့ထွက်ကာ ပုလိပ်အစောင့်အရှောက်ဖြင့် ဆေးကုခွင့်ရရှိပြီးလျှင် ခွင့်ပေးထားသော ရက်လည်းစေ့မြောက်၍ အားအင်လည်း ပြည့်ဖြိုးလာသောအခါတွင် ဒုတိယအရေးပိုင် ဦးစိန်၏ရုံးတွင် အမှုတင်ကာ စစ်ဆေးစီရင်ရန်ပြင်ဆင်လေတော့သည်။

ထောင်ထဲသို့ ပြန်လည်ရောက်ရှိနေပြီဖြစ်သော သခင်ဖေဌေးသည် အမှုစစ်ဆေးရန်အတွက် ရုံးသို့ထုတ်ရန်လာရောက်ခေါ်ယူသောအခါတွင် အစစ်မခံလိုဟူ၍ ငြင်းဆန်ကာ ရုံးမထွက်ဘဲနေလေသည်။ သို့ဖြင့်နယ်ချဲ့တရားရုံးကို အသိအမှတ်မပြုဟုဆိုကာ အစစ်အဆေးမခံဘဲ ငြင်းဆန်နေသော သခင်ဖေဌေးအား တစ်ဖက်သတ်စစ်ဆေး၍ စီရင်ချက်ချမှတ်ကာ အပြစ်ပေးလိုက်လေသည်။

မတရားသင်းဥပဒေပုဒ်မ (၁၇) အရ ထောင်ဒဏ်တစ်နှစ်။

တစ်နှစ်မျှသော ထောင်ဒဏ်အပြစ်ကိုကျခံရမည်ဖြစ်သော သခင်ဖေဌေးအား

မအူပင်ထောင်တွင် မထားတော့ဘဲ မြောင်းမြထောင်သို့ ရွှေ့ပြောင်းလိုက်လေသည်။ ထောင်ချသူကပဲ ဖွဲကောင်းမလား။ အစာငတ်ခံသူကပဲ ခံနိုင်လေမလား။ ချသူနှင့်ခံသူတို့၏ ဖွဲပြိုင်ပွဲတွင် ဘယ်သူအနိုင်ကြံမည်ဆိုသည်ကို ကြည့်ကြပါဦးစို့။

'ထောင်ဒဏ်တစ်နှစ်' ဆိုကာ စီရင်ချက်ချလိုက်သည့်အချိန်မှစတင်၍ 'အစာငတ်ခံပြီ' ဆိုသည့် သူ၏ဆုံးဖြတ်ချက်ကို ထုတ်ဖော် ကြေညာပြီးလျှင် အစာငတ်ခံတိုက်ပွဲကို ပြန်လည်ဆင်နွှဲလေတော့၏။

မြောင်းမြ ဗဟိုထောင်ကြီးအတွင်းဝယ် အစာငတ်ခံနေသော သခင်ဖေဌေးသည် တစ်နေ့တခြား အားအင်ဆုတ်ယုတ်လာလေသည်။ အစာငတ်ခံရသည်ဆိုခြင်း၏ ဒုက္ခကား သေးငယ်သော ဒုက္ခမဟုတ်ချေ။ ဝမ်းမီး၏ပူလောင်မှုဒဏ်ကို အလူးအလဲ ခံစားရသည်။ အာသာဆန္ဒကို ဖြတ်တောက်ရသည်။ အားအင်ဆုတ်ယုတ်မှုကို ခံစားရသည်။ နွမ်းနယ် မောဟိုက်လာသည်။ မူးဝေ နောက်ကျိလာသည်။ အစာမရှိဘဲ အားအင် ဆုတ်ယုတ်နေသောအချိန်တွင် အိပ်၍လည်းမပျော်တော့ချေ။ ပြင်းပြသော ဆာလောင်မှုကို အတင်းအကျပ် ဖိနှိပ်ထားရသဖြင့် မေးခနဲအိပ်ပျော်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက်တည်း စားကောင်းသောက်ဖွယ်တွေကိုပင် အိပ်မက်မက်နေတတ်ပေသည်။ ထောင်အာဏာပိုင်တို့ကလည်း နေ့စဉ်နေ့တိုင်း စားချိန်သောက်ချိန်ဝယ် ထမင်းပွဲကို လာ၍ ချပေးသွားတတ်သည်။ ပြင်းပြစွာ ဆာလောင်နေသူတစ်ယောက်၏ အနီးတွင် ထမင်းဟင်းလျာ စားသောက်ဖွယ်ရာများကို လာ၍ချထားသဖြင့် အငွေ့တသင်းသင်း ရှိနေသော ထမင်းဟင်းနံ့တွေက နှာဝသို့လာ၍ဟပ်ကာ မြူဆွယ်သလို လုပ်နေတတ်ပေသည်။ သည်အခြေအနေထဲဝယ် အာသာဆန္ဒကို ချုပ်တည်းရသည့် ဒုက္ခမှာ သေးငယ်သည့်ဒုက္ခ မဟုတ်ချေ။

အစာငတ်ခံရသည်ဆိုသော ဖွဲမျိုးသည် ဘယ်လိုဖွဲမျိုးနှင့်မျှ မတူချေ။ နာရီတိုင်း၊ မိနစ်တိုင်း၊ စက္ကန့်တိုင်းတွင် ခံစားနေရသော သဘောရှိသဖြင့် တော်ရုံတန်ရုံကာ ဖွဲမျှဖြင့်သာဆိုလျှင် ခံနိုင်ရည်ရှိမည်မဟုတ်ချေ။ သတ္တိကောင်းသော လူတစ်ယောက်သည် သူသေသေကိုယ်သေသေ သဘောထားကာ ရန်သူအား ရင်ဆိုင်ကာ ရဲဝံ့စွာ တိုက်ခိုက်ဝံ့မည်ဖြစ်သော်လည်း အချိန်ကြာမြင့်စွာ အစာငတ်ခံရသည့် ဖွဲမျိုးရှိဖို့ရာမူကား အလွန်တရာမှ ခက်ခဲပေလိမ့်မည်။

ထမင်းတစ်နပ် . . . နှစ်နပ်။ ထိုမှတစ်ရက် နှစ်ရက် သုံးရက် လေးရက် ငါးရက် ခြောက်ရက် ခုနစ်ရက်။

ငါးရက်၊ ခြောက်ရက်၊ ခုနစ်ရက်မြောက်သော နေ့များတွင် အဆိုးဆုံးနှင့် အလူးအလိမ့် ခံစားလာရသည်။ အချို့အချို့သော သူတွေ အစာငတ်ခံတိုက်ပွဲတွင်

တပ်လန်သွားရသည်မှာ ထိုရက်ပိုင်းသို့ ရောက်သောအခါ၌ ပြင်းပြစွာ ခံစားလာရသော ဝေဒနာတစ်မျိုးကို မခံမရပ်နိုင်သောကြောင့်ပင် ဖြစ်လေသည်။

အစာငတ်ခံသည်ဆိုလျှင် ကျဉ်းမြောင်းသော တိုက်ခန်းကလေးထဲ သွင်းကာ သံတံခါးကြီးကို တစ်နေကုန်ပိတ်ထားလိုက်သေးသည်။ ဆာလည်း ဆာသည်။ ပျင်းစရာလည်း ကောင်းသည်။ အနီးအနားတွင်စကားပြောစရာဆို၍ တစ်ယောက်တလေမျှမရှိချေ။ ဝေဒနာအား တစ်ကိုယ်တည်း ကျိတ်ကာ ခံစားနေရခြင်းသာ ဖြစ်ပါသည်။

ဆယ်ရက်၊ ဆယ့်ငါးရက်က ကျော်လွန်လာခဲ့သောအခါတွင် တရွေ့ရွေ့ဖြင့် မထူနိုင်၊ မထနိုင်သော အခြေအနေဘက်သို့ ယိုယွင်းကျရောက်လာလေသည်။ ထိုရက်တွေမှ ကျော်လွန်သောအခါတွင် ခုတင်ပေါ်၌ ယဲ့ယဲ့သာကျန်ရှိနေသောဘဝသို့ ရောက်ရှိသွားလေသည်။

နေ့ရက်တွေ ကုန်လွန်သည်နှင့်အမျှ သူ၏အသားအရေတွေ ဆုတ်ယုတ်လာလေသည်။ ကိုယ်အလေးချိန်သည်လည်း ကျဆင်းသည်ထက် ကျဆင်းလာလေသည်။

အကြိမ်ကြိမ်အခါခါ အစာငတ်ခံခဲ့သော ဤဒုက္ခိတလူသားတစ်ယောက်၏ဖွဲ့အား အာဏာပိုင်တွေကိုယ်တိုင် မျက်လုံးမျက်ဆန်ပြူးကာ တအံ့တဩနှင့်ပင် အကဲခတ်နေကြလေသည်။

တစ်လကျော်ခဲ့ပါပြီ . . . ။ ခုတင်ပေါ်ဝယ် ယဲ့ယဲ့သာရှိနေသော အစာငတ်ခံတိုက်ပွဲ အာဇာနည်ကြီး၏ အခြေအနေ ဆိုးဝါးနေလေပြီ။ သွေးအားတွေ ဆုတ်ယုတ်လာသည်။ မူးဝေနောက်ကျိရုံသာမက မောပန်းလှိုက်ဖိုနေပြီဖြစ်သည်။

အာဏာပိုင်တို့သည် 'လက်မြှောက်ပါပြီ၊ အစာပြန်စားပါတော့မယ်' ဆိုသော အဖြေကို တစ်နေ့တွင် သခင်ဖေငွေးထံမှ ရနိုးရနိုးနှင့် စောင့်စားမျှော်လင့်တုန်းပင်ရှိသေးသည်။ သည်လောက်ကြာလာခါမှ သည်းခံနိုင်ပါဦးမလားဟူသော အထင်ဖြင့် စောင့်စားလျက်ပင် ရှိနေပါသေးသည်။

သခင်ဖေငွေး၏ ကိုယ်အလေးချိန်သည် (၇၅) ပေါင်အောက်သို့ပင် ကျဆင်းနေလေပြီ။ အဆီနှင့်အသားဟူ၍ သူ့ကိုယ်ခန္ဓာတွင် လုံးဝမကျန်တော့သည့်အဖြစ်ဆိုးသို့ ရောက်ရှိနေရုံသာမကဘဲ၊ သူ၏ သွေးအားမှာလည်း အသက်ဇီဝိန်ကို ကြာရှည်ထိန်းသိမ်းထားနိုင်မည့် အတိုင်းအတာ ကုန်ဆုံးတော့မည် ဖြစ်ပါသည်။

သူ့ကိုယ်ခန္ဓာသည် ယိုယွင်းပြိုလဲလျက် ရှိလေပြီ။ သို့သော် သံမဏိလိုမာသော သူ၏စိတ်ဓာတ်သည်ကား အနည်းငယ်မျှ ယိုင်နဲ့ခြင်းမရှိချေ။ သေမင်း၏တမန်တော်များသည် သူ့အားလက်ယပ်၍ခေါ်နေကြပေပြီ။ တိုက်ပွဲကို အလျှော့ပေးခြင်းထက် သေမင်း၏ တမန်တော်များ နောက်သို့ပင် အသာတကြည် လိုက်ပါသွားခြင်းက

မြတ်သေးသည်ဟူ၍ ဗွက်ထားသော သခင်ဖေငွေးသည် သေရန်အသင့်ဟူ၍ပင် ပိုင်းဖြတ်ထားပြီး ဖြစ်လေသည်။

လာလေသမျှ နေ့ရက်တို့အား အနိုင်မခံအရှုံးမပေးဘဲ ကျော်လွှားလာလေသည်။ အခြေအနေဆိုးသည်ထက်သာ ဆိုး၍လာသည်။ သေမင်းနိုင်ငံ တံခါးမှူးကြီးသည် သခင်ဖေငွေးဆိုသော လူသတ္တဝါတစ်ယောက် ဝင်ရောက်လာဖို့အတွက် သူ၏တံခါးကိုပင် ဖွင့်ကာ စောင့်ဆိုင်းနေပြီဖြစ်ပေသည်။

မလျှော့သေးဘူးလား။ သည်လောက်ထိ အခြေအနေဆိုးဝါးသည့် အဆင့်တွင် အသေမခံလိုလျှင် လက်မြှောက်ကာ အလျှော့ပေးရမည်သာ မဟုတ်ပါလော။ အာဏာပိုင်တွေကတော့ ခုထိအောင် မျှော်လင့်တုန်းပင် ရှိလေသည်။

ရက်ပေါင်း (၄၀) ကျော်ခဲ့ပြီ။ သေလုမြောပါး ရှိနေသော်လည်း သူ၏ဇွဲကား လျော့၍မသွား။

သူ့အား စောင့်စားကြည့်ရှုနေကြသော အာဏာပိုင်တွေ၏ မျက်လုံးတို့သည် ဝိုင်းစက်နေရုံသာမကဘဲ ပို၍ပို၍ ပြူးကျယ်လာလေသည်။

ရက်ပေါင်း (၄၀)၏ ဟိုဘက်သို့ပင် ဆက်လက် ချင်းနင်းလာပြန်သည်။ သွေးအားနည်းပါးသည်ထက် နည်းပါးဆုတ်ယုတ်လာနေပြီးလျှင် အသက်ကိုအန္တရာယ် ပြုတော့မည်ဆိုသော အချိန်ကာလ အပိုင်းအခြားမှာ နီးကပ်သည်ထက်နီး ကပ်လာနေပြီဆိုသော အမှတ်အသားသည် ဆရာဝန်၏ မှတ်တမ်းနှင့် အသိဉာဏ်တွင်းဝယ် ဖော်ပြနေပြီဖြစ်ပေသည်။

ဆရာဝန်နှင့်တကွ မြောင်းမြထောင်အာဏာပိုင်ကို့ထံမှ ရိုက်ကြားပေးပို့လိုက်သော နောက်ဆုံးကြေးနန်းတစ်စောင်သည် ရန်ကုန်မြို့ရှိ တရားဌာနဝန်ကြီးထံသို့ ရောက်ရှိသွားလေသည်။ ကြေးနန်းစာတွင် ဖော်ပြထားသည့်အဓိပ္ပါယ်မှာ 'သွေးအားအလွန်နည်းနေပြီဖြစ်သောကြောင့် အကယ်၍ အစာမဝင်ခဲ့သော် များမကြာမီအချိန်ပိုင်းမှာပင် သေဆုံးဖွယ်ရာရှိသည် . . .' ဟူ၍ ဖြစ်ပါသည်။

သခင်ဖေငွေးကမူ ဘယ်နည်းနှင့်မျှ အလျှော့ပေးတော့မည် မဟုတ်ကြောင်း ထင်ရှားနေပေပြီ။ 'ဖမ်းသူ'နှင့် 'ခံသူ'တို့၏ အနိုင်အရှုံးအနိုင် ဖွဲ့ပြိုင်ပွဲကြီးသည်ကား မုချအဆုံးသတ်ရတော့မည်ဖြစ်ပေသည်။ အဆုံးသတ်ပုံသတ်နည်းမှာ အခြားနည်း မဟုတ်ပါဘဲလျက် အာဏာပိုင်တို့ ဘက်ကပင်လျှင် အလျှော့ပေးလိုက်ရသော အဆုံးသတ်နည်းဖြစ်ပေသတည်း။

(၈)
ဆက်ရန်ရှိသေးခြင်း

တရားဌာနမှ ပေးပို့လိုက်သည့်အမိန့်အရ ထောင်မှ လွှတ်လိုက်ရသော သခင်ဖေငွေအား ကပ်ဖြင့်ထမ်းကာ ယူလာကြရသည်။ ဤသို့ လွှတ်လိုက်ခြင်းမှာ ထောင်ထဲတွင် အသေမခံနိုင်သောကြောင့်သာလျှင် ဖြစ်ပေသည်။ သို့သော်လည်း သူ၏ခရီးစဉ်မှာ အိမ်သို့မဟုတ်ပေ။ မြောင်းမြ ဆေးရုံသို့သာဖြစ်သည်။

ဆေးရုံသို့ ရောက်သည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် (၄၅) ရက်လုံးလုံး ပြတ်လပ်နေခဲ့သော အာဟာရဓာတ်ကို ဂလူးကို့(စ်)အရည်သောက်သုံး၍ ဖြည့်ဆည်းပြီးလျှင် အားဆေးတွေထိုးကာ ကုသရလေသည်။ သို့သော်လည်း အာဟာရပြန်လည် ဖြည့်တင်းနေဆဲ သုံးရက်မျှသာ ကြာသေးသော တစ်နေ့ပယ် ယပ်မံဖမ်းဆီးဦးမည်ဆိုသော သတင်းဆိုးကို ကြားရပြန်လေသည်။

မြောင်းမြဆေးရုံတွင် တက်ရောက်ကုသနေစဉ်အတွင်း၌ မြောင်းမြမြို့ရှိ ဗမာပြည်ကွန်မြူနစ်ပါတီခေါင်းဆောင် သခင်ဗိုလ်ဦးက အစစအရာရာ အကူအညီပေးပါသည်။ မြောင်းမြတွင် အလံနီကွန်မြူနစ်ပါတီမရှိဘဲ ဗမာပြည်ကွန်မြူနစ်ပါတီသာလျှင် ရှိသော်လည်း ပါတီချင်းကွဲပြားနေလင့်ကစား သခင်ဗိုလ်ဦးတို့တစ်တွေက သခင်ဖေငွေအား ကူညီစောင့်ရှောက်ခဲ့ကြသည်။

သေဘေးမှကား အနည်းငယ် ဝေးကွာသွားပြီဟူ၍ ဆိုနိုင်သော အခြေအနေသို့ ရောက်ရှိလာခဲ့သော်လည်း အားအင်ပြည့်ဖြိုးရန်နှင့် ကျန်းမာလာဖို့ များစွာလိုသေးသော အချိန်အခါဖြစ်ပါလျက် အခြေအနေအရ ဆေးရုံတွင် ဆက်လက်နေထိုင်ရန် မဖြစ်တော့ဟု ယူဆရသောကြောင့် ချက်ချင်းဆေးရုံမှဆင်းကာ ရှောင်တိမ်းသွားရန် စီစဉ်ရလေသည်။ မအူပင်မှာတုန်းကကဲ့သို့ နွားနို့မျှလောက် သောက်ရသေးသည့်အချိန်တွင်

သည်တစ်ကြိမ်တွင်မူ လွတ်မြောက်ရေးအတွက် အစာငတ်ခံတိုက်ပွဲကို မဆင်နွှဲတော့ချေ။ အချိန်အခါကလည်း အစာငတ်ခံတိုက်ပွဲဆင်နွှဲရန် အချိန်အခါ မဟုတ်တော့ချေ။ ထိုအခါဝယ် သင်းတို့ကပဲ ထောင်ချနိုင်မလား၊ ငါကပဲ ထောင်ထဲမှာ နေနိုင်မလားဆိုသောစွဲဖြင့် သူ၏ယုံကြည်ချက်ကို အလျှော့မပေး . . . ဒူးမထောက် . . . အညှံ့မခံဘဲ . . . (၁၂) နှစ်ပတ်လုံး ထောင်နှင့်ကျွန်း သံသရာတွင် ကျင်လည်နေခဲ့ခြင်းပင် ဖြစ်ပေသတည်း။

အခြေအနေမှာ ပြောင်းလဲပစ်ခဲ့ပြီဖြစ်ပေသည်။ အစာငတ်ခံတိုက်ပွဲဖြင့် မြောင်းမြထောင်မှ လွတ်မြောက်လာခဲ့ပြီး နောက်ပိုင်း၌ လွတ်မြောက်ရေးအတွက် အစာငတ်ခံတိုက်ပွဲဆင်နွှဲခဲ့သော အလံနီရဲဘော်အချို့မှာ ထောင်ထဲတွင်ပင် သေဆုံးသွားခဲ့ကြလေသည်။

ကွမ်းခြံကုန်းမှ ကိုသာရွှေဆိုသော အလံနီသည် အင်းစိန်ထောင်တွင်းမှာပင် အစာငတ်ခံတိုက်ပွဲဆင်နွှဲရင်း သေဆုံးသွားရရှာလေသည်။ လွှတ်လျှင်လွှတ်၊ မလွှတ်လျှင် အသေခံမည်ဆိုသောစွဲဖြင့် အစာငတ်ခံတိုက်ပွဲ ဆင်နွှဲခဲ့သော ရဲဘော်သာရွှေအား သက်ဆိုင်ရာကလည်း လွှတ်ခွင့်မပေး။ ရဲဘော်သာရွှေကလည်း အလျှော့မပေးဘဲ အစာငတ်ခံမြဲခံနေရာ၊ ရက်ပေါင်း (၄၀) ကျော်အကြာတွင် သေဆုံးသွားရရှာလေသည်။ သန်လျင်မှ ကိုသိန်းဇံဆိုသော အလံနီရဲဘော်တစ်ယောက်သည်လည်း ထိုနည်းအတိုင်းပင် သေဆုံးသွားခဲ့လေသည်။

ထိုသူတွေ သေဆုံးရသည့်အချိန်အတွင်း ပြည်ထဲရေးဝန်ကြီးမှာ ဦးကျော်ငြိမ်းဖြစ်ပါသည်။ သခင်ဖေငွေးနှင့်တကွ အချို့ရဲဘော်များအား အစာငတ်ခံတိုက်ပွဲဆင်နွှဲသဖြင့် ထောင်မှလွှတ်ပေးလိုက်သော အချိန်အခါများကဆိုလျှင် ပြည်ထဲရေးဝန်ကြီးမှာ ဦးကျော်ငြိမ်းမဟုတ်ဘဲ အခြားပုဂ္ဂိုလ်များသာဖြစ်ခဲ့ပါသည်။

အစာငတ်ခံတိုက်ပွဲဖြင့် သာယာဝတီထောင်မှ သခင်ဖေငွေး လွှတ်ခဲ့စဉ်အခါကဆိုလျှင် ဖဆပလအစိုးရတက်မလာသေးဘဲ ဆာပေါ်ထွန်း အစိုးရလက်ထက်တွင် ဖြစ်ပေသည်။ နောက်ထပ် အစာငတ်ခံတိုက်ပွဲများ ဆင်နွှဲနေသော အချိန်မှာမူ ဖဆပလအစိုးရတက်လာပြီးဖြစ်သော်လည်း ပြည်ထဲရေးဝန်ကြီး သခင်မြ၏ လက်ထက်တွင်ဖြစ်လေသည်။

သခင်မြတို့ လက်ထက်ကဆိုလျှင် ထောင်ထဲတွင် အသေမခံဘဲ လွှတ်ပစ်ခဲ့သည်သာ ဖြစ်သည်။ အစာငတ်ခံနေစဉ် အချိန်အတွင်းမှာလည်း အစာငတ်ခံနေသော ပုဂ္ဂိုလ်သေဆုံးမသွားစေရန်အတွက် အတင်းချုပ်နှောင်ကာ နှာခေါင်းထဲမှတစ်ဆင့် သားရေပိုက်လုံးဖြင့် အစာသွင်းလေ့ရှိပေသည်။ အစာငတ်ခံသည့်ရက် ကြာမြင့်၍ အခြေအနေ

ဆိုးဝါးလာသောအချိန်တွင် နွားနို့၊ ဂလူးကို့(စ်)နှင့်ကြက်ဥများ၊ လိမ္မော်ရည်နှင့် ဘရန်ဒီစသည့် အရက်များကို အစာအိမ်တွင်းသို့ရောက်အောင် သားရေပိုက်လုံးဖြင့် သွတ်သွင်းပေးလေ့ရှိပါသည်။ အင်္ဂလိပ်ခေတ်ကလည်း ထိုအတိုင်း ပြုလုပ်ခဲ့ပါသည်။ အစာငတ်ခံပုဂ္ဂိုလ်များကလည်း နှာခေါင်းဝမှတစ်ဆင့် သားရေပိုက် ထိုးသွင်းသည်ကို အားရှိသမျှ ရုန်းကန်ငြင်းဆန်လေ့ရှိကြသည်။ ဤသို့လျှင် အတင်းအကျပ်ပြုသည့်နည်းဖြင့် အစာသွင်းသော်လည်း ရက်လကြာလွန်းမက ကြာလာသောအခါတွင် အင်အားဆုတ်ယုတ်ကာ သေဆုံးကြရပေသေးသည်။ ရက်ပေါင်း (၁၆၆) ရက်မျှ အစာငတ်ခံခဲ့သော ဦးဝိစာရကိုယ်တော်ကြီးသည် ဤနည်းဖြင့်ပင် ပျံလွန်တော်မူရရှာလေသည်။

ပြည်ထဲရေးဝန်ကြီး ဦးကျော်ငြိမ်း၏ လက်ထက်တွင်မူ အစာငတ်ခံသူများအားအတင်းအကျပ်အစာသွင်းခြင်းကို ပြုလုပ်ရန်မလို။ ၎င်းတို့၏ တောင်းဆိုချက်တိုင်းကိုလိုက်လျောရန်မလို။ သေလျှင်သေပါစေဟူ၍ အမိန့်ပေးလိုက်သဖြင့် ရဲဘော်သာရွှေစသောသူများ သေဆုံးသွားခဲ့ရခြင်းပင်ဖြစ်ပါသည်။ ထိုစဉ်အချိန်ကာလတွင် ပြည်တွင်းစစ်ကြီးပင်လျှင် ဖြစ်ပွားခြင်းမရှိသေးပါ။

၁၉၄၉ ခုနှစ်တွင် သခင်ဖေဌေး အဖမ်းခံရချိန်၌မူ တစ်ဖက်နှင့်တစ်ဖက် သွေးချောင်းစီးအောင် ဆင်နွှဲနေသေးသော ပြည်တွင်းစစ်ပွဲကြီးဖြစ်ပွားသောအချိန်သို့ ဆိုက်ရောက်နေပြီဖြစ်ပေရာ အစာငတ်ခံတိုက်ပွဲ ဆင်နွှဲရန်အခြေအနေမှာ လုံးဝကုန်ဆုံးနေပြီဖြစ်လေသည်။ သို့သော်လည်း အခါအားလျော်စွာ ဖြစ်ပေါ်လာတတ်သော တိုက်ပွဲများတွင်ကား သူသည် အစာငတ်ခံသည့် လက်နက်ကိုပင်ကိုင်စွဲကာ တိုက်ပွဲဝင်ခဲ့ပေသေးသည်။

အင်္ဂလိပ်ခေတ်တွင် (ခ)တန်းရရှိသော အကျဉ်းသမားများအနေဖြင့် စာရေးစက္ကူ၊ ဖောင်တိန်စသည့် ပစ္စည်းများကို ထောင်ထဲတွင် တရားဝင်ကိုင်ဆောင်ခွင့်ရရှိသော်လည်း ဖဆပလအစိုးရခေတ်တွင်မူ တရားဝင်ကိုင်ဆောင်ခွင့်ကို ပိတ်ပင်တားမြစ်ခဲ့လေသည်။

ရန်ကုန်ထောင်တွင်း၌ သခင်ဖေဌေးအပါအဝင် (ခ)တန်း အကျဉ်းသမားများထံမှ ဖောင်တိန်နှင့် မှတ်စုစာအုပ်များကို ထောင်အာဏာပိုင်တို့က သိမ်းဆည်းသွားသောကြောင့် ဖောင်တိန်ကိုင်ခွင့်ရရေးအတွက် အစာငတ်ခံတိုက်ပွဲ ဆင်နွှဲရလေသည်။ သခင်ဖေဌေးသည် ထောင်တွင်းရှိ အခြားရဲဘော်ရဲဘက်များနှင့်အတူ (၁၅)ရက်ကြာမျှ အစာငတ်ခံရပြန်လေသည်။ ဤတိုက်ပွဲတွင် အောင်မြင်မှုကိုရရှိပြီးလျှင် ဖောင်တိန်များကို ကိုင်ဆောင်ခွင့်ရရှိလာခဲ့သည်။ သို့သော် ထောင်အာဏာပိုင်များသည် မနက်စောစောတွင် ဖောင်တိန်များကို ထုတ်ပေးပြီး ညနေပိုင်းတွင် ပြန်လည်သိမ်းဆည်းသွားကြ၏။ သုံးရက်မျှကြာသောအခါတွင်မူ ညနေဘက်၌ ဖောင်တိန်များကို ပြန်လည်သိမ်းဆည်း

ထားရန် လာရောက်တောင်းခံသောအခါ မိမိတို့ဖောင်တိန်များကို ပြန်မပေးနိုင်ဟုဆိုကာ ငြင်းဆန်လိုက်ရာမှအစ ဖောင်တိန်အားလုံးကို နေ့ရောညပါ တရားဝင် ကိုင်ဆောင်ခွင့် ရရှိလာခဲ့လေသည်။

(၄)

(၁၂) နှစ်မှုသောကာလ

မြန်မာပြည်နိုင်ငံရေးဖြစ်ပေါ်မှုကား သွေးဖြင့်တည်ဆောက်လာခဲ့ရသော အမျိုးသားညီညွတ်ရေးကို ဖြိုခွဲဖျက်ဆီးခြင်းခံနေရသော အချိန်အခါ ဖြစ်လေသည်။

ကွန်မြူနစ်ပါတီ နှစ်ခြမ်းကွဲခဲ့သည်။ ထို့နောက် ဗမာပြည်ကွန်မြူနစ်ပါတီနှင့် ဖဆပလ ကွဲကွာသွားကြပြန်လေသည်။ ဤသို့ အမျိုးသားညီညွတ်ရေး ပြိုကွဲစပြုလာသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက်တည်းမှာပင် အမျိုးသားခေါင်းဆောင်ကြီးများ ဖြစ်ကြသော ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းတို့ လုပ်ကြံသတ်ဖြတ်ခြင်း ခံရလေတော့သည်။ ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းတို့ ကျဆုံးပြီးသောနောက်တွင်မူ အမျိုးသားညီညွတ်ရေးပြိုကွဲမှုကြီးမှာ ပိုမိုဆိုးဝါးသည်ထက် ဆိုးဝါးစွာ ဆက်လက်ဖြစ်ပေါ်လာခဲ့သည်။

ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းတို့ ကျဆုံးသောအချိန်တွင် အလံနီကွန်မြူနစ်ပါတီက "အောင်ဆန်းသတ်တာ ဆိုရှယ်လစ်" ဟူ၍ ဟစ်အော်ခဲ့ပြီးလျှင် ဗမာပြည်ကွန်မြူနစ်ပါတီကမူ "ဖဆပလကွန်မြူနစ်ညီညွတ်ရေး"ကို ကြွေးကြော်ခဲ့လေသည်။

အမျိုးသားညီညွတ်ရေး ပြိုကွဲခြင်းမရှိရအောင် ထိန်းသိမ်းရန် ကြိုးပမ်းသူတွေကမည်မျှပင် ကြိုးပမ်းစေကာမူလည်း နယ်ချဲ့သြဇာစူးရှမှုကြောင့်လည်းကောင်း၊ လက်ယာဖောက်ပြန်ရေးသမားများနှင့် နယ်ချဲ့လက်ပါးစေတို့၏ လုပ်ကြံမှုကို တားဆီးခြင်း မပြုနိုင်ခဲ့သောကြောင့်လည်းကောင်း သွေးဖြင့်တည်ဆောက်လာခဲ့ရသော အမျိုးသားညီညွတ်ရေးမှာ ပြိုကျပျက်စီးလာခဲ့ရလေသည်။

ပြည်သူ့ရဲဘော်အဖွဲ့သည် ဖဆပလနှင့်ကွန်မြူနစ်ညီညွတ်ရေးအတွက် စေ့စပ်ရန် ကြိုးပမ်းရင်းမှာပင် သူသည်လည်း ထက်ခြမ်းကွဲပြီးလျှင် ရဲဘော်ဖြူနှင့်ရဲဘော်ဝါဟူ၍ ဖြစ်လာပြန်သည်။

၁၉၄၈ ခုနှစ် ဇန်နဝါရီလတွင် လွတ်လပ်ရေး ကြေညာပြီးလျှင် မတ်လတွင် ကွန်မြူနစ်ပါတီဝင်များအား အစုလိုက်အပြုံလိုက် ဖမ်းဆီးမှုများ ဖြစ်ပေါ်လာလေသည်။ အလံနီကွန်မြူနစ်ပါတီမှာမူ စောစောကပင် မတရားသင်းကြေညာခြင်းခံထားရသဖြင့် အချို့က ထောင်ထဲတွင်ရောက်ရှိနေကြလျက် အချို့က မြေအောင်းနေခဲ့ကြရသည်။

၁၉၄၈ ခုနှစ်၊ မတ်လသို့ ရောက်သောအချိန်ဝယ် ထောင်တွင်းဝယ် အလံနီ ပါတီဝင်များ၊ ဗမာပြည်ကွန်မြူနစ်များနှင့် ၎င်းတို့ကို ထောက်ခံသော အလုပ်သမားခေါင်းဆောင်များ၊ လယ်သမားခေါင်းဆောင်များဖြင့် ပြည့်နှက်လာလေတော့သည်။ မန္တလေးထောင်၊ သာယာဝတီထောင်တို့တွင်ဆိုလျှင် နိုင်ငံရေးအကျဉ်းသမားများဖြင့် ပြည့်နှက်နေသောကြောင့် ရာဇဝတ်အကျဉ်းသမားများကိုပင် ရွှေ့ပြောင်းပစ်ခဲ့ရသည်ထိ ဖြစ်လာခဲ့လေသည်။ ထိုအချိန်အခါ၌ ထောင်ထဲသို့ရောက်ရှိနေသည့် နိုင်ငံရေး အကျဉ်းသမားဦးရေမှာ ဗမာ့နိုင်ငံရေးသမိုင်းတစ်လျှောက်လုံးတွင် အများဆုံးဟူ၍ဆိုနိုင်သည့် အချိန်ဖြစ်ပေသည်။ အင်္ဂလိပ်ပြေးခါနီးတွင် တစ်ပြည်လုံးမှ နိုင်ငံရေးသမားများကို သိမ်းကျုံးဖမ်းဆီးခဲ့သည်ဆိုစေကာမူ နိုင်ငံရေးအကျဉ်းသမားဦးရေသည် ယခုလောက် မများခဲ့ချေ။

ထောင်ထဲသို့ရောက်သူတွေ ရောက်လာလျက် အဖမ်းအဆီးမခံရအောင် ထွက်ပြေးတိမ်းရှောင်သူတွေက ထွက်ပြေးတိမ်းရှောင်သွားကြပြီးလျှင် များမကြာလှသောအချိန်တွင်းဝယ် တိုက်ပွဲသတင်းတွေကို ကြားလာကြရလေတော့သည်။

ဗမာပြည်ကွန်မြူနစ်ပါတီ၊ အလံနီကွန်မြူနစ်ပါတီ၊ ရဲဘော်ဖြူ၊ တောခိုဗမာ့တပ်မတော်၊ ကေအင်ဒီအို၊ ဦးစိန္တာခေါင်းဆောင်သော ရခိုင်မျိုးချစ်အင်အားစု စသည်များက တစ်ဖက်၊ ဖဆပလအစိုးရကတစ်ဖက် လက်နက်ကိုင် တိုက်ခိုက်လာ ကြသော တိုက်ပွဲကြီးတွေဖြစ်ပေါ်လာလေသည်။ တော်လှန်ရေးနယ်မြေနှင့် အစိုးရနယ်မြေဟူ၍လည်း နယ်မြေတွေကွဲပြားလာလေသည်။

ဖက်ဆစ်ဂျပန်ကို တော်လှန်သည့်တော်လှန်ရေးတွင် အခြေပြုကာ တည်ဆောက်ခဲ့ရသော အမျိုးသားညီညွတ်ရေးသည် သွေးဖြင့်တည်ဆောက်ခဲ့ရသော ညီညွတ်ရေး ဖြစ်လေသည်။ သွေးဖြင့်တည်ဆောက်ခဲ့ရသောညီညွတ်ရေး ပြိုကွဲပျက်စီးရာတွင် သွေးချောင်းစီးလာရလေသည်။ ဗမာပြည်တစ်ပြည်လုံးဝယ် ပြည်တွင်းစစ်ပွဲကြီး ဖြစ်ပွားကာ မီးဟုန်းဟုန်းတောက်လောင်နေပေပြီ။ သွေးချောင်းစီးလျက်ရှိပေပြီ။

များမကြာမီသောအချိန်အတွင်းဝယ် ဖဆပလအစိုးရ၏နယ်မြေမှာ ရန်ကုန် တစ်ဝိုက်တွင်သာ ကျန်ရှိပြီးလျှင် ရန်ကုန်အစိုးရဟူ၍ အခေါ်ခံရသော အခြေအနေသို့ ဆိုက်ရောက်လာပြီးလျှင် မြန်မာတစ်ပြည်လုံးလိုလိုအား တော်လှန်ရေးအင်အားစုများက

သိမ်းပိုက်ထားသော အခြေအနေသို့ ရောက်ရှိလာခဲ့သည်။

တော်လှန်ရေးအင်အားစုများက သာယာဝတီကို သိမ်းပိုက်လိုက်သောအခါတွင် သာယာဝတီထောင်တွင်းရှိ နိုင်ငံရေးသမားများ လွတ်မြောက်သွားကြသည်။ အလံနီခေါင်းဆောင် သခင်စိုးကြီးမှာ သာယာဝတီတွင် ရောက်ရှိနေသဖြင့် သာယာဝတီအား ကွန်မြူနစ်တို့ သိမ်းပိုက်သောအချိန်တွင် ထောင်မှလွတ်မြောက်သွားလေသည်။ မန္တလေးမြို့အား တော်လှန်ရေးအင်အားစုများက သိမ်းပိုက်သောအချိန်တွင် မန္တလေးထောင်တွင်းရှိ နိုင်ငံရေးအကျဉ်းသမားများလွတ်မြောက်ခဲ့ကြ၍ အခြားမြို့များရှိ ထောင်များအတွင်းတွင်ရှိနေကြသော နိုင်ငံရေးအကျဉ်းသမားများမှာလည်း ထိုနည်းငှင်း လွတ်မြောက်လာခဲ့ကြလေသည်။

သခင်ဖေငွေးမှာမူကား ရန်ကုန်ထောင်ထဲတွင် နေရသူဖြစ်ခြင်းကြောင့် ထောင်မှလွတ်မြောက်ရန်အခွင့်အရေးနှင့် ကြုံကြိုက်ခြင်းမရှိခဲ့ချေ။

၁၉၅၀ ခုနှစ်တွင် ရန်ကုန်ထောင်တွင်း၌ ရောက်ရှိနေသော ကွန်မြူနစ်ပါတီဝင် ဗိုလ်ထွန်းစိန်အား အစိုးရက ကြိုးမိန့်ပေးလိုက်သဖြင့် ရန်ကုန်ထောင်တွင်း၌ ရှိနေသည့် ဗမာပြည်ကွန်မြူနစ်၊ အလံနီနှင့် ပြည်သူ့ရဲဘော်၊ သုံးပါတီရဲဘော်များစုပေါင်းကာ ဗိုလ်ထွန်းစိန်အား ကြိုးပေးသတ်ဖြတ်ခြင်း မပြုရန်အတွက် အစာငတ်ခံ၍ ကန့်ကွက်ဆန္ဒပြရပြန်လေသည်။ အစာငတ်ခံရန် အကြောင်းပါနေသည့် သခင်ဖေငွေးသည် ဤကိစ္စအတွက် (၃)ရက်ကြာမျှ အစာငတ်ခံကာ ဆန္ဒပြခဲ့ရသေးသည်။ ထိုသို့ ဆန္ဒပြရာတွင် သုံးပါတီရဲဘော်များက (၃)ရက်ကြာဆန္ဒပြ၍ ရန်ကုန်တစ်ထောင်လုံးရှိ ထောင်ကျအကျဉ်းသားများက တစ်နေ့အစာငတ်ခံကန့်ကွက်ခဲ့ကြသည်။

အကျဉ်းသားထုတစ်ရပ်လုံး၏ အစာငတ်ခံကန့်ကွက်ဆန္ဒပြမှု၏ အကျိုးအာနိသင်ကြောင့်ပင် ကြိုးပေးသတ်ဖြတ်ခြင်းခံရတော့မည့် ဗိုလ်ထွန်းစိန်အား သေဒဏ်မှ လွှတ်ပေးခဲ့ရလေသည်။

သခင်ဖေငွေးသည် ၁၉၄၉ ခုနှစ်မှစတင်ကာ ရန်ကုန်ထောင်ထဲမှာပင် နေလာခဲ့ရသည်။ နေ့တွေ၊ လတွေကုန်ခဲ့ရုံသာမက နှစ်တွေလည်းကုန်ခဲ့ပြီဖြစ်ပါသည်။ သခင်ဖေငွေး အဖမ်းခံရစဉ်က လူမမယ်ကလေးငယ်အဖြစ်ဖြင့်ကျန်ခဲ့သည့် သူ၏သားကြီးမောင်ရဲထွဋ်မှာ လူပျိုဖြစ်လာပြီးလျှင် ငါးနှစ်သမီးအရွယ်တွင် ကျန်ခဲ့သည့် သမီးခင်မျိုးမြင့်ငွေးမှာလည်း အပျိုဖော်ဝင်ခဲ့ပြီဖြစ်သည်။ စကားမပီကလာနှင့်ကျန်ခဲ့သော တတိယသားမောင်ဇော်ထွဋ်မှာလည်း ငါးတန်းကျောင်းသားတစ်ယောက်ဖြစ်နေပြီး၊ သခင်ဖေငွေးအဖမ်းခံရချိန်တွင် အူဝဲ အူဝဲနှင့် အော်မြည်ကာကျန်နေခဲ့သော အငယ်ဆုံးသမီးကလေးခင်ရဲမြင့်ငွေးဆိုလျှင် လေးတန်းကျောင်းသူကလေးတစ်ယောက် ဖြစ်လာခဲ့လေပြီ။

သခင်ဖေဌေးမူကား ထောင်ထဲမှာပင်နေရဆဲရှိသေးသည်။ ရက်တွေလတွေပြောင်းခဲ့ရုံမက နှစ်တွေပါ အခါခါပြောင်းခဲ့ပြီဖြစ်ပါသည်။

၁၉၅၉ ခုနှစ်သို့ ရောက်လာခဲ့လေပြီ။

၁၉၅၈ ခုနှစ်ထဲတွင် ဗိုလ်ချုပ်နေဝင်းအစိုးရ အာဏာတက်၍ယူခဲ့ပြီး နောက်ပိုင်းတွင် ထောင်ထဲ၌ (၁၀)နှစ်ကျော်ကြာနေပြီဖြစ်သော သခင်ဖေဌေးမှာ လွတ်မြောက်ဖို့နီးကပ်ခြင်း မရှိရုံသာမကဘဲ ဖိနှိပ်မှုကို ပိုမိုခံစားလာရပြန်လေသည်။

ဗိုလ်ချုပ်နေဝင်းအစိုးရ တက်လာသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် ထောင်ထဲတွင် နဂိုကရရှိထားသောအခွင့်အရေးများကို ရုပ်သိမ်းပစ်ရုံသာမကဘဲ ပိုမိုကျဉ်းကျပ်အောင် ချုပ်ချယ်လာလေသည်။ ယခင်က အစာငတ်ခံတိုက်ပွဲဆင်၍ ရရှိထားသော ဖောင်တိန်ကိုင်ဆောင်ခွင့်ကို ပြန်လည်ရုပ်သိမ်းခြင်း၊ နိုင်ငံရေးစာအုပ်များဖတ်ရှုခွင့်ကို ရုပ်သိမ်းပစ်ခြင်း၊ ရန်ကုန်ထောင်တွင်း၌ တိုက်ခန်းတံခါးများကို ယခင်က ည(၈)နာရီမှ ပိတ်ခဲ့သော်လည်း ညနေ (၆)နာရီကတည်းက ပိတ်ခြင်း၊ မိမိတို့အခန်းတွင်း၌မိမိတို့ဘာသာ ချိတ်ဆွဲထားသည့် လီနင်၊ စတာလင်၊ မော်စီတုန်း၊ သခင်ကိုယ်တော်မှိုင်းပုံများကို ခွာပစ်ခြင်းနှင့် အခြားအခွင့်အရေးပေါင်းများစွာကိုပါ တားမြစ်ပိတ်ပင်ရုံမကသေးဘဲ နိုင်ငံရေးသမားများအား တိုက်ပိတ်အပြစ်ဒဏ်ပေးခြင်း စသည်တို့ကို ပြုလုပ်လာပေသည်။

ထိုမျှသာမကဘဲ ဇန်နဝါရီလ (၅)ရက်နေ့၌ သခင်ဖေဌေးအား ရန်ကုန်ထောင်မှ ထုတ်ယူကာ ညောင်ဦးအနူထောင်သို့ ပို့လိုက်ပြန်လေသည်။ ညောင်ဦးသို့ပို့ရာတွင် ရန်ကုန်မှပြည်သို့ မီးရထားဖြင့်ပို့ပြီးလျှင် ပြည်မှညောင်ဦးသို့ သင်္ဘောနှင့်ပို့ခဲ့သည်။ လမ်းခရီးဖြစ်သော ပြည်မြို့တွင် ပြည်ထောင်တွင်းကိုဝင်ကာ (၃)ရက်မျှတည်းခိုနေထိုင်ခဲ့သည်။

ရန်ကုန်မှညောင်ဦးသို့ပို့ရာ လမ်းတစ်လျှောက်၌ လူတွေဝိုင်းအုံကြည့်ရှုခြင်းကို ခံခဲ့ရလေသည်။ ဒုက္ခိတကြီးတစ်ယောက်အား ရဲအစောင့်အကြပ်ဖြင့် ခေါ်ဆောင်လာသည်ကို တွေ့ရသောအခါ၌ 'ဖြစ်မှဖြစ်ရလေ' ဆိုသည့်မျက်လုံးများဖြင့် ဝိုင်းအုံကြည့်ရှုကြခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

ယခုအခါဝယ် ကိုယ်ရေရောဂါသည် အကျဉ်းသမားများကိုသာ ထားရှိသည့် ညောင်ဦးထောင်တွင်းဝယ် သခင်ဖေဌေးရောက်ရှိနေလေပြီ။ နေသာနေရသော်လည်း စိတ်ထဲတွင် မသိုးမသန့်ဖြစ်နေရသည်။ မစွမ်းမသန်ဘဲ ဒုက္ခိတဖြစ်နေရသည့်အထဲတွင် နူနာရောဂါကူးစက်ခံရသော် သူ့ဘဝမှာ ရစရာရှိတော့မည်မဟုတ်ပါ။

တော်ပါသေးသည်။ နိုင်ငံရေး အကျဉ်းသမားများအား ကိုကိုးကျွန်းသို့ပို့လိုသည့် အာသာဆန္ဒပြင်းပြနေသော အာဏာပိုင်တို့သည် သခင်ဖေဌေးအား ညောင်ဦးတွင်

ကြာကြာမထားတော့ချေ။

ဇန်နဝါရီ (၃၁)ရက်နေ့တွင် ကြားရသူမှန်သမျှ စိတ်နှလုံးမချမ်းမြေ့နိုင်သည့် သတင်းတစ်ရပ်ပေါ်ထွက်လာပါသည်။ ကာယကံရှင်တို့၏ သားမယား၊ မိဘဆွေမျိုးများဆိုလျှင်မူကား နှိုင်းဆရန်ပင်ခက်ခဲလှသည့် ဝမ်းနည်းကြေကွဲမှုကို ခံစားကြရလေတော့သည်။ ၎င်းကား အခြားမဟုတ်ပါ။

နိုင်ငံရေးသမားများ၊ ကျောင်းသားလူငယ်များ၊ စာရေးဆရာ၊ သတင်းစာဆရာများ၊ အလုပ်သမားခေါင်းများ၊ လယ်သမားများစသည်တို့အား ကမ္ဘာလောကနှင့် အဆက်ပြတ်နေသည့် ပင်လယ်ရပ်ခြားမှ ကျွန်းငယ်ကလေးတစ်ခုမျှသာ ဖြစ်သော ကိုကိုးကျွန်းသို့ ပို့လိုက်ခြင်းပင်ဖြစ်လေသည်။

ထိုနေ့တွင် ပထမအသုတ်အနေဖြင့် လူပေါင်း(၅၃)ယောက်ကို စတင်ပို့လိုက်ပါသည်။ ၎င်းတို့တစ်တွေမှာ ကိုကိုးကျွန်းအကျဉ်းထောင်ကို စတင်ဖွင့်လှစ်ရသူများပင်ဖြစ်ပါသည်။ ပထမအသုတ် အပို့ခံရသူများထဲတွင် ကိုအုန်းမောင်၊ ကိုလှဝင်း (တက္ကသိုလ်ကျောင်းသားခေါင်းဆောင်)၊ ကိုစောလွင် (လမ်းစဉ်သတင်းစာအယ်ဒီတာ)၊ ဗိုလ်မျိုးမြင့်၊ ဗိုလ်ထွန်းအေး၊ ဗိုလ်ဘတင်၊ ကိုအုန်းမြင့် (ကျော်လင်းစာပေ)၊ သခင်ဘမောင်စသူတို့ ပါရှိပါသည်။ ပထမအသုတ် ကိုကိုးကျွန်းသို့ အပို့ခံရသူတွေ၏အမည်များကို အစိုးရက ကြေညာရာတွင် သခင်ဖေငွေး၏အမည်ပါ ပါဝင်လာသည်။

သို့သော် ထိုအချိန်တွင် သခင်ဖေငွေးမှာ ညောင်ဦးထောင်မှာပင် ရှိနေပါသေးသည်။ ညောင်ဦးထောင်တွင် ရှိနေသေးသော သခင်ဖေငွေးအား ကိုကိုးကျွန်းပို့မည့်စာရင်းထဲတွင် ထည့်သွင်းကြေညာခဲ့ခြင်းသည် အဘယ့်ကြောင့်နည်း။

ဤသို့ကြေညာသည်ကိုသိရလျှင်ပင် 'ငါလည်း ကိုကိုးကျွန်းသွားရတော့မှာပဲ' ဟူ၍ သခင်ဖေငွေးတွေးမိပြီးဖြစ်လေသည်။ အာဏာပိုင်တွေအနေဖြင့် သခင်ဖေငွေးအား အန္တထောင်သို့လည်း ပို့ထားလိုသည်။ ကိုကိုးကျွန်းသို့လည်း ပို့လိုသေးသည်။ အလောတကြီးလုပ်လိုက်ရသောကြောင့်သာ သခင်ဖေငွေးကျန်ခဲ့ခြင်းဖြစ်တန်ရာသည်။

ရက်များမကြာမီတွင် ညောင်ဦးထောင်တွင်း၌ရှိနေသော သခင်ဖေငွေးအား ထောင်ပြောင်းရန်ဆိုကာ လာရောက်ခေါ်ဆောင်လေတော့သည်။ ညောင်ဦးမှနေ၍မြင်းခြံသို့ခေါ်သည်။ မြင်းခြံမှတစ်ဆင့် မီးရထားဖြင့် ရန်ကုန်သို့ခေါ်ဆောင်ခဲ့ရာ ဖေဖော်ဝါရီလ (၄)ရက်နေ့တွင် ရန်ကုန်ပြန်ရောက်ပြီးလျှင် အင်းစိန်တွဲဖက်ထောင်ကလေးထဲသို့ ပြန်ပို့ထားလိုက်သည်။

အင်းစိန်တွဲဖက်ထောင်အတွင်း၌ စတည်းချနေထိုင်ရခြင်းမှာ ကိုကိုးကျွန်းသို့ သွားရောက်ရန် စောင့်ဆိုင်းနေရခြင်းပင်ဖြစ်သည်ဆိုခြင်းကို သူသည် ကောင်းစွာသိရှိနေပြီးဖြစ်ပေသည်။

ထင်သည့်အတိုင်း မလွဲပါ။ ဒုတိယအသုတ်ပို့ရန်အတွက် လူစုနေပြီဖြစ်ပါသည်။ နယ်ထောင်များမှ ပုဒ်မ (၅) အကျဉ်းသမားများအား အင်းစိန်တွဲဖက်ထောင်သို့ ရွှေ့ပြောင်းခေါ်ယူလာခဲ့ပြီးလျှင် သခင်ဖေငွေးအပါအဝင် လူပေါင်း (၁၅၂) ယောက်အား မတ်လ (၁၈)ရက်နေ့တွင် မီးပြသင်္ဘောဖြင့် ကိုကိုးကျွန်းသို့ပို့ပါလေတော့သည်။ ဒုတိယအသုတ်ပို့သော လူပေါင်း (၁၅၂) ယောက်တွင် ပုဒ်မ (၅) အကျဉ်းသမားရော၊ ရာဇဝတ်အကျဉ်းသား ထောင်ကျများပါ ပါဝင်ပါသည်။

သခင်ဖေငွေးအပါအဝင် လူပေါင်း (၁၅၂) ယောက်အား မီးပြသင်္ဘော ဝမ်းခေါင်းထဲတွင် ပိတ်လှောင်ကာ ပို့လိုက်ခြင်းဖြစ်ပါသည်။ ညဥ့်အိပ်ညဥ့်နေသွားရသော ခရီးတွင် လူ (၃၀) ခန့် စီးနိုင်သည့် ဝမ်းခေါင်းထဲ၌ လူပေါင်း (၁၅၂) ယောက်ကို ထည့်သွင်းလွှတ်လိုက်ခြင်းဖြင့်ပင် ငါးပိငါးချဉ်သိပ်ထားသလိုဖြစ်ကာ လဲလျောင်းစရာဟူ၍ နေရာမရှိဘဲ ကျပ်သိပ်စွာလိုက်လာခဲ့ရလေသည်။

သခင်ဖေငွေးအဖို့ရာ ပင်လယ်ကူးသင်္ဘော အဆင်းအတက်တွင် အခြားသူများကဲ့သို့ လွယ်ကူခြင်းမရှိပါ။ သင်္ဘောကြီးပေါ်မှနေ၍ အသက်ကယ်လှေပေါ်သို့ဆင်းရသည်။ အသက်ကယ်လှေပေါ်မှတစ်ဆင့် ကျောက်ဆောင်ကျောက်တုံးတွေအကြား ရေစပ်တွင် လမ်းလျှောက်ပြီးလျှင်ကုန်းပေါ်တက်ရသည့်အခါ၌ သူတစ်ပါးကဲ့သို့ မသွားလာနိုင်သဖြင့် သူ့အား ပွေ့ယူခဲ့ရပါသည်။

ကိုကိုးကျွန်းမှအပြန်တွင်မူ လှိုင်းတွေထန်နေသည့်အကြား၌ အသက်ကယ်လှေပေါ်မှနေ၍ သင်္ဘောပေါ်အရောက်တက်ရာ၌ အခြားသူများအတိုင်းပင် ခက်ခက်ခဲခဲတက်နေရသည့်အခါဝယ် သခင်ဖေငွေးကိုမူ အသက်ကယ်လှေနှင့်တစ်ပါတည်း ကရိန်းနှင့်ဆွဲတင်ခဲ့ရသည့်အဖြစ်ကို စာရေးသူကိုယ်တိုင်မြင်ခဲ့ရပါသည်။

သူ၏ဇနီး ဒေါ်တင်တင်နှင့်သားများအဖို့ရာ ဆယ်နှစ်ကျော်မျှကွေကွင်းကွဲကွာနေကြရသည့် ကာလအတွင်း တစ်ခါတစ်ရံတွင် ညောင်တုန်းမှရန်ကုန်သို့လာကာ လင်သားနှင့်ဖခင်အား ကြိုကြားကြိုကြားတွေ့ခဲ့ရသေးသည်ဖြစ်သော်လည်း ယခုအခါတွင်မူ သူတို့တစ်တွေ၏ ကွေကွင်းကွဲကွာမှု အတိုင်းအတာမှာ ပို၍ကြီးမားကာ ပို၍ဆိုးဝါးလာခဲ့ပြန်လေသည်။ ယခုမူသူ၏သားမယားနှင့်သူ့အကြားတွင်လည်းကောင်း၊ သူနှင့်ပြည်သူတွေအကြားတွင်လည်းကောင်း သမုဒ္ဒရာကြီးခြားနေပြီဖြစ်ပေသတည်း။

(၁၀)
သမုဒ္ဒရာခြားသည့် တစ်ကျွန်းတစ်မြေမှာ

အဆောင်တွေကို ပတ်ဝိုင်းထားသော သံဆူးကြိုးဝိုင်းမှာ မြောက်ဘက်တွင် နှစ်ထပ်၊ တောင်ဘက်တွင် သုံးထပ်မျှရှိပါသည်။ သံဆူးကြိုးတန်းများအပြင်ဘက်တွင် သံဆူးကြိုးခွေများကိုပါ ဆင့်ကဲချထားလိုက်သေးသည်။ သံဆူးကြိုးကာရံထားသည့် အကျဉ်းထောင်၏ ထောင့်စွန်းများတွင် မီးမောင်းကြီးများ တပ်ဆင်ထားပြီးလျှင် မျှော်စင်လိုလိုလုပ်ထားသည့် စင်ကလေးတွေရှိနေပါသည်။ ဓာတ်ပုံများတွင်လည်းကောင်း၊ ရုပ်ရှင်ထဲတွင် လည်းကောင်း တွေ့ဖူးသော နာဇီအကျဉ်းစခန်းတို့၏ ပုံစံမျိုးပင်ဖြစ်ပါသည်။

မြောက်ဘက်သို့ မျှော်ကြည့်လိုက်ပါမူ သံဆူးကြိုးအပြင်ဘက်တွင် အုန်းပင်ကလေးများရှိနေပြီးလျှင် ထိုအုန်းပင်ကလေးတွေ၏အလွန်တွင် တောအုပ်ကလေးဖုံးအုပ်နေသော ကုန်းမြင့်မြင့်ကိုတွေ့ရပါသည်။ တောင်ဘက်သို့မျှော်ကြည့်လျှင်မူကား သဲသောင်စပ်တွင် အုန်းပင်အနည်းငယ်ကိုတွေ့ရပြီး သဲသောင်စပ်အလွန်ဝယ် နက်ပြာသော ပင်လယ်ရေပြင်ကို တွေ့မြင်ရပါသည်။

ပင်လယ်လှိုင်းတွေက ကမ်းစပ်သို့ပုတ်ခတ်နေပါသည်။ ကမ်းစပ်အလွန်တွင် ကျောက်ဆောင်တစ်ခုကိုတွေ့ရပြီးလျှင် ထိုကျောက်ဆောင်အလွန်၌ ပင်လယ်၏ တစ်ဖက်တွင် ညို့ညို့မှိုင်းမှိုင်းရှိနေသော ကျွန်းတစ်ကျွန်းကို တွေ့မြင်ရသည်။ ထိုကျွန်းကား ကိုကိုးလေးကျွန်းဟုခေါ်သော ကျွန်းကလေးဖြစ်ပေသည်။ အကျဉ်းထောင်ရှိရာကျွန်းကိုကား ကိုကိုးကြီးကျွန်းဟု ခေါ်ပါသည်။ ကိုကိုးလေးကျွန်းအား လှမ်း၍မြင်နေရသည်ဆိုသော်လည်း တစ်ကျွန်းနှင့်တစ်ကျွန်းမှာ (၁၄) မိုင်မျှကွာဝေးပါသည်။ ထိုနှစ်ကျွန်း၏အကြားတွင် တွေ့မြင်နေရသော ပင်လယ်ပြင်အား အလက်ဇန္ဒား ရေလက်

ကြားကြီး ဟူ၍ခေါ်ပါသည်။

လက်ဝဲဘက်သို့စောင်းငဲ့ကြည့်လိုက်ပါမူ ကမ်းခြေကွေ့ကွေ့ကို တွေ့မြင်ရပြီးလျှင် ထိုကမ်းကွေ့၏အစွန်တွင် ချယ်ရီကျွန်းကလေးကို မြင်နေရပါသည်။ ကပ္ပလီကျွန်းစု၏ မြောက်ဘက်ဖျားနှင့် ကိုကိုးကျွန်းစု၏ တောင်ဘက်ဖျားမှာ (၂၆) မိုင်မျှသာ ဝေးကွာပါသည်။

ကိုကိုးကျွန်း . . .

ထိုအတွက်တစ်ပြည်လုံးတွင် လူပေါင်းများစွာ စိတ်နှလုံးမချမ်းမသာဖြစ်နေကြပါသည်။ သူ၏အမည်ကိုခေါ်သံကြားလျှင်ပင် လူတွေ၏စိတ်၌တုန်လှုပ်ချောက်ချားသွားခဲ့ရလေသည်။ ဤသည်ကား မြောက်မြားလှစွာသော အပြစ်ကင်းမဲ့သူတို့၏ သားမယားလူမမယ်ကလေးငယ်နှင့် သက်ကြီးရွယ်အိုမိဘဆွေမျိုးများအား ကြီးစွာသော ပူဆွေးဒုက္ခကိုရောက်စေခဲ့သော ကိုကိုးကျွန်းပင်ဖြစ်ပါသတည်း။

"ဝင်အောင်စားကြ. . ." ဆိုသောစကားကို ကြွေးကြော်သံသဖွယ်အသုံးပြုကာ လူမပြောနှင့် ခွေးပင်မစားသည့် ထမင်းဟင်းကို အနိုင်နိုင်လွေးနေကြသည်။ "ဝင်အောင်စားကြ" ဆိုသော ကြွေးကြော်သံကို အသုံးပြုလာရခြင်းမှာ အစားအစာက မျိုမကျနိုင်အောင် ဆိုးဝါးသောအခါ အချို့က " ဒီလောက်တောင်ရှိမှဖြင့် မစားဘဲအသေခံတာက ကောင်းဦးမည် " ဟူ၍ နာကြည်းခံပြင်းစွာပြောဆိုလာကြသောကြောင့်ဖြစ်ပါသည်။

ဤအစားအစာများအား ခွေးမစားဘူးဟုဆိုသည်မှာ စကားအရာတင်စား၍ဆိုရုံမျှမဟုတ်ဘဲ၊ လက်တွေ့အရဆိုခြင်းသာ ဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်းပေါ်တွင် ထောင်မှူးထောင်ပိုင်၊ ရဲဘက်နှင့်စစ်ဘက်မှ အချို့သူတို့ မွေးထားသည့် ခွေးအနည်းငယ်ရှိပါသည်။ တစ်ခါတစ်ရံတွင် ထောင်ထဲသို့ခွေးဝင်လာတတ်ပါသည်။ ထိုအခါတွင် မစားနိုင်၍ကျန်နေသော ထမင်းဟင်းလျာများကို ခွေးအားကျွေးမွေးသောအခါ နမ်းရုံသာနမ်းကြည့်ပြီး မစားဘဲ ပြန်လှည့်ထွက်သွားလေ့ရှိသည်ကိုသာ တွေ့ရပါသည်။ "အင်း တို့တစ်တွေစားနေရတဲ့အစာကို ခွေးကျွေးလို့တောင်မစားပါကလား . . ."ဟူ၍ ကျွန်တော်တို့တစ်တွေ ညည်းညူမိပါသည်။

သို့ကြောင့် မစားနိုင်၊ မသောက်နိုင်၍ ကျန်းမာရေးထိခိုက်ကာ သေကြရမည်ဆိုလျှင်ရှုံးသည်။ လူမသေဖို့သာ အရေးကြီးသည်။ သို့ကြောင့် မစားနိုင်သည့်အစာကိုပင် စားနိုင်အောင်စားရမည်ဟူ၍ အချင်းချင်းအားပေးကာ ထမင်းဝင်ရေးတိုက်ပွဲကြီးကို ဆင်နွှဲကာ အားခဲနေကြရသော အခြေအနေတွင်ရှိပါသည်။ တစ်နည်းအားဖြင့် အသက်ရှင်ရေးတိုက်ပွဲတည်း။

ထမင်းဝင်ရေးတိုက်ပွဲသာမက ကြောက်ခမန်းလိလိပေါ်များလှသော ကြမ်းပိုးအား၊

ခြင်ဘေး၊ ယင်ဘေးတို့ကိုလည်း တွန်းလှန်တိုက်ခိုက်နေကြရသေးသည်။

ရာသီဥတုကလည်း ဆိုးဝါးသည်။ ပူသည့်အချိန်တွင် အလွန်ပူ၍ မုန်တိုင်းတွေ ဆင်လာသောအခါများတွင်မူ အသည်းတထိတ်ထိတ် ရင်တဖိုဖိုနှင့်နေကြရလေသည်။ လေသံလှိုင်းသံတွေက ပြင်းထန်လှသည်။ အနေအထိုင်က ဆင်းရဲသည်။ အစားအစာက ဆိုးဝါးသည်။ အာဏာပိုင်တွေက ခက်ထန်သည်။ ပြည်မတွင် ကျန်နေခဲ့သော အချို့ နိုင်ငံရေးခေါင်းဆောင်များကဆိုလျှင် ကိုကိုးကျွန်းအပို့ခံရသူတွေအား မပြန်လမ်းသို့ သွားလေပြီဟူ၍ပင် ပြောဆိုနေကြပေသည်။ တစ်ခါက အင်းစိန်ထောင် အုတ်တံတိုင်း အကြားတွင် တွေ့ဆုံခဲ့ရသော သခင်ဖေငွေးအား ယခုတစ်ဖန် မုန်တိုင်းတွေအကြားတွင် ကျွန်တော်နှင့် ပြန်လည်တွေ့ဆုံရလေသည်။

သည်လိုအခြေအနေမျိုးတွင် စိတ်အားငယ်သူတွေ ငယ်နေကြသော်လည်း အခက်အခဲအကျဉ်းအကျပ်အတွင်းတွင် ရောက်ရှိနေသည့်တိုင် စိတ်ဓာတ်မကျ၊ စိတ်အား မငယ်ရအောင် အားတင်းထားနိုင်သူတွေလည်း ရှိသေးသည်။ ထိုအထဲတွင် ထောင် သက်အရှည်ဆုံးနှင့် မစွမ်းမသန်ဆုံးဖြစ်သော သခင်ဖေငွေးနှင့် ကိုအုန်းမောင်တို့ နှစ်ယောက်မှာ ထိပ်တန်းက ဖြစ်လေသည်။

ကျွန်တော်နေထိုင်ရသော အဆောင်မှာ (၅)ဆောင်ဖြစ်၍ သခင်ဖေငွေး၊ ကိုအုန်းမောင် တို့သည်လည်း ထိုအဆောင်မှာပင် ရှိကြပါသည်။ ယခင်တစ်ခေတ်က ထောင်ထဲတွင် ဆုံစည်းကာ အတူနေထိုင်လာခဲ့ရသောအခြေအနေနှင့် ယခုတစ်ဖန် ပြန်လည်ဆုံစည်းကာ နေထိုင်ကြရသော အခြေအနေမှာ မိုးနှင့်မြေလောက် ကွာခြား လှပေသည်။

ယခင်ကဆိုလျှင် ကြွေရည်သုတ်သံပန်းကန်နှင့် မစားလိုဟုဆိုသဖြင့် ကြွေပန်းကန် ပေးခဲ့ရသည်။ ယခုမူကား ခွေးမစားသောအစာကို ဒန်ပန်းကန်ထဲထည့်၍ လွေးနေ ကြရသည်။ မြို့တော်ခန်းမတွင် ကိုကိုးကျွန်းပြပွဲကို ကျင်းပသောအခါ၌ ကျွန်တော်တို့ စားခဲ့ရသော ဒန်ပန်းကန်များပြသထားသည်ကိုကြည့်ကာ အသက်ဆယ်နှစ်အရွယ်ရှိ ကျွန်တော်၏သားဖြစ်သူကပင် "ဖေဖေတို့စားရတဲ့ပန်းကန်တွေက ခွေးစားတဲ့ပန်းကန် တွေပဲ. . . ဒါတွေနဲ့မစားဘူးဆိုပြီး ဆန္ဒမပြဘူးလား" ဟူ၍ စိတ်ထိခိုက်စွာ ပြောဆိုခဲ့ ဖူးပါသည်။

မိုးလယ်သို့ရောက်သောအခါ ရိက္ခာတွေထဲမှ အချို့ပုပ်သိုးကုန်သဖြင့် ပို၍ချို့ငဲ့ လာသည်။ အာဏာပိုင်တွေလုပ်သမျှကို ခေါင်းငုံ့မခံဘဲ ခုခံနိုင်စွမ်းရှိသည့် အတိုင်း အတာဖြင့် အခြေအနေနှင့်ကိုက်ညီအောင် ခုခံတိုက်ခိုက်ရန် တိုင်ပင်ဆွေးနွေးလာရသည်။ ထိုအခါတွင် အလွန်တရာစိတ်ဓာတ်ကျနေသူတွေက ရေငုံနှုတ်ပိတ်ပြီး ဘာမျှမပြောဘဲ

ပေးနိုင်သောကြောင့် ၎င်းကိုစီစဉ်ပေးရန်၊ အထူးတန်းမဟုတ်သေးသော သာမန်အတန်းအစား ပုဒ်မ (၅) အကျဉ်းသားများအားလည်း ပုဒ်မ (၅) အခွင့်အရေးကို အပြည့်အဝပေးရန် တောင်းဆိုတင်ပြပြီးလျှင် မရပါက တစ်ဆင့်ပြီးတစ်ဆင့် တိုက်ပွဲဝင်သွားရန် အဖွဲ့အစည်း ခေါင်းဆောင်များ ညှိနှိုင်းတိုင်ပင်ကြပါသည်။

မိုးကုန်ပြီဖြစ်၍ သဘော်များလာနိုင်တော့မည်ဖြစ်သောကြောင့် ရိက္ခာများတင်ပို့သောအခါတွင် မိမိတို့အခွင့်အရေးအရ၊ ရထိုက်သောရိက္ခာပစ္စည်းများကို တင်ပို့ပေးရန် တောင်းဆိုကြရန်မှာ အချိန်အခါ၊ အခြေအနေနှင့်ကိုက်ညီသော တောင်းဆိုမှုဖြစ်သည်ဟူ၍ သဘောရကြသည်။

အောက်တိုဘာလ (၁၀)ရက်နေ့တွင် မီးပြသဘော်ရောက်ရှိလာသည်။ တစ်ကျွန်းလုံးတွင် ရိက္ခာပြတ်နေသောအချိန်ဖြစ်သော်လည်း ရိက္ခာများပါမလာ။ အိမ်မှပေးသည့်စာတွေလည်း ယူမလာ။

တစ်မိုးတွင်းလုံး၌ လည်တံတွေရှည်အောင်ပင် သဘော်ကိုမျှော်ခဲ့ကြရသည်။ သဘော်ရောက်လာပြန်တော့လည်း ဘာအကြောင်းမျှမထူးသဖြင့် မောဟိုက်သွားကြသည်။ သို့ဖြင့် တစ်ကျွန်းလုံးတွင် ရောက်ရှိနေသော အမှုထမ်းများနှင့် အကျဉ်းသမားများကို ကြည့်ရှုရန်လာရောက် နေထိုင်ရသော ဆရာဝန်ကြီး ဒေါက်တာ ဟာဘန်းဆင်ကိုယ်တိုင်ပင်လျှင် စိတ်ထိခိုက် စိတ်နောက်သွားရရှာလေသည်။ ထို့နောက် ထောင်အမှုထမ်းတစ်ယောက်ဖြစ်သော သိန်းငွေဆိုသူလည်း ရူးသွပ်သွားပြန်သည်။

ကျွန်းတွင် အမှုထမ်းအနေဖြင့် ရောက်ရှိနေကြရသူတွေ၏ဘဝမှာ အကျဉ်းသားအနေဖြင့် ရောက်ရှိနေသူတွေ၏ ဘဝနှင့်စာလျှင် များစွာတော်သေးသည်။ လွတ်လပ်မှုရှိသည်။ အစားအသောက်အနေအထိုင် ချောင်ချိသေးသည်။ ထိုသူများပင်လျှင် အချို့မှာ ကျွန်းဒဏ်ကို မခံနိုင်သဖြင့် စိတ်နောက်ကုန်လေပြီ။

ဒဏ်ချက်ကို ပြင်းထန်စွာခံစားနေရသော အကျဉ်းသားတွေအနေဖြင့်ဆိုလျှင် အဘယ်မှာလျှင် ပြောဖွယ်ရှိပါတော့မည်နည်း။ သို့သော် စိတ်ခိုင်ခိုင်ထားကာ အားတင်းနေကြသဖြင့် အကျဉ်းသမားများအနေဖြင့် ကျန်းမာရေးဆုတ်ယုတ်ခြင်း၊ ပိန်လှီညှိုးရော်နေခြင်း၊ ဆံပင်တွေဖြူလာခြင်း၊ အိုမင်းရင့်ရော်လာကြခြင်းမှအပ စိတ်နောက်သွားသည်ထိကား မဖြစ်ခဲ့ကြချေ။

အမှုထမ်းတွေနှင့်စာလျှင် အကျဉ်းသားတွေကပင် ပို၍ရူးသင့်သည်။ အကျဉ်းသားအချင်းချင်းမှာပင် အခြားသူတွေနှင့်စာလျှင် ဒုက္ခိတလည်းဖြစ်၊ ထောင်ထဲ၌ နှစ်ပေါင်းများစွာ ကြာမြင့်လာခဲ့သူတွေလည်းဖြစ်သော သခင်ဖေငွေးနှင့် ကိုအုန်းမောင်တို့ကပို၍ရူးသင့်သည်ဟုဆိုလျှင် မှားမည်မထင်ချေ။ သို့သော် သူတို့တစ်တွေသည် ကိုယ်ခန္ဓာက

မသန်စွမ်းသော်လည်း စိတ်က သန်စွမ်းကြသည်။ မုန်တိုင်းတွေအကြား၌ ကြံ့ကြံ့ခိုင်ခိုင် ရပ်တည်နိုင်ခဲ့ကြလေသည်။

နိုဝင်ဘာလ (၁၇)ရက်နေ့တွင် ငွေဇင်ယော် စက်လှေကြီးဆိုက်လာသည်။ ထောင်အတွက်နှင့် အမှုထမ်းများအတွက် ရိက္ခာများကို သယ်ဆောင်လာသော်လည်း ပုဒ်မ (၅) အကျဉ်းသားများအတွက် ၎င်းတို့အိမ်များမှပေးပို့သော အစားအသောက်၊ ဆေးလိပ်၊ အဝတ်အစားများထည့်ထားသည့် ပစ္စည်းသေတ္တာနှင့်စာများကိုမူ ယူဆောင်မလာခဲ့ချေ။

ကျွန်တော်တို့တစ်တွေ အမျှော်လင့်ဆုံးမှာ အိမ်မှလာမည့်စာနှင့် အိမ်မှပေးပို့သည့်စားဖွယ်ရာ ပစ္စည်းကလေးများသာဖြစ်ပါသည်။ ထောင်အတွက် ယူလာမည့်ရိက္ခာမှာကား မက်မောစရာများစွာမရှိပါ။ ၎င်းတို့မှာ ဆန်လုံးတီး၊ ပဲနှင့် ဂေါ်ရင်ဂျီကုလားစားသော ငါးခြောက်အညံ့စားများသာဖြစ်ပြီးလျှင် တစ်နေ့လျှင် လူတစ်ယောက်အား (၃) လိပ်နှုန်းနှင့်ပေးမည့် ခြူးနှင့်စကြာဆေးလိပ်မျှသာဖြစ်ပါသည်။

သို့ကြောင့် ပုဒ်မ (၅) အကျဉ်းသမားတို့၏ မကျေနပ်မှုသည် ပိုမိုကြီးမားလာလေတော့သည်။ အိမ်ပို့ပစ္စည်းတွေနှင့် စာများယူလာရေး၊ ဆုံးရှုံးနေသော အခွင့်အရေးများပြန်လည်ရရှိရေး၊ ပြည်မပြန်ပို့ရေး စသောတိုက်ပွဲများအတွက် တာစူလာကြသည်။ သို့သော် အခက်အခဲတစ်ခုရှိနေသည်။ ၎င်းမှာ ပုဒ်မ (၅) အကျဉ်းသား (၁၂၀) မှာ တစ်ဖွဲ့တည်း၊ တစ်ပါတီတည်းမှ ပုဂ္ဂိုလ်တွေချည်းမဟုတ်ဘဲ၊ အဖွဲ့အစည်းအသီးသီးမှ ပုဂ္ဂိုလ်များဖြစ်နေခြင်းကြောင့် တိုက်ပွဲအတွက် ညှိနှိုင်းဆွေးနွေးရသော အချိန်မှာ လိုအပ်သည်ထက် ပို၍ကြာမြင့်နေခြင်းသည် နေရာတကာ၌အခက်အခဲတွေ့စေသည်။ လုပ်ငန်းများကြန့်ကြာနှောင့်နှေးသည်။ သဘောကွဲလွဲသဖြင့် ညှိနှိုင်း၍ မရသောအခါတွင် ပို၍ထိခိုက်သည်။ တစ်ဖွဲ့တည်း တစ်ပါတီတည်းသာဆိုလျှင် အဘယ်မျှ ကောင်းလိုက်လေမည်နည်း။

ညှိနှိုင်းဆွေးနွေးရသည့် အချိန်ကြာမြင့်နေသောအခါ သခင်ဖေငွေးသည် သည်းမခံနိုင်တော့သဖြင့် ဘယ်သူ့ကိုမှစောင့်မနေနိုင်သောကြောင့် သူ့ဘာသာတိုက်တော့မည်ဆိုကာ ထောင်အာဏာပိုင်များထံသို့ ရာဇသံပေးလိုက်လေသည်။ သူ၏တောင်းဆိုချက်မှာ 'ပြည်မပြန်ပို့ရေးနှင့် အထူးတန်းအခွင့်အရေးများ ပြန်လည်ရရှိရေးပင် 'ဖြစ်လေသည်။

သို့ဖြင့် ဒီဇင်ဘာလ (၁)ရက်နေ့တွင် ကိုကိုးကျွန်း အကျဉ်းစခန်း၌ အစာငတ်ခံအကျဉ်းသမားတစ်ယောက် ပေါ်ပေါက်လာလေသည်။ ထောင်အာဏာပိုင်တွေ မျက်လုံးပြူးလာကြသည်။ သခင်ဖေငွေး အစာငတ်ခံချိန်၌ ထောင်ဆရာဝန်လည်း မရှိတော့ချေ။ ဆရာဝန်ကြီး ဒေါက်တာဟာဘန်းဆင်မှာ စိတ်နောက်သွားသဖြင့် နိုဝင်ဘာလ (၁၇) ရက်နေ့ကလာ၍ ပြန်ထွက်သွားသော စက်လှေပေါ်တွင်တင်ကာ လက်ထိတ်ခတ်လျက်

အစောင့်အရှောက်များနှင့် ပြည်မသို့ ပြန်ပို့လိုက်ရပြီးပြီဖြစ်သော်လည်း ဆရာဝန်အစားမရောက်သေးဘဲ ကွန်ပေါင်ဒါ ဦးဘိုးသိန်းသာလျှင် ကျန်ရှိနေသော အချိန်ဖြစ်ပါသည်။

အမှတ် (၆) အဆောင်အား ကန့်ခြားထားသည့် သံဆူးကြိုးတန်းများအား သွပ်ပြားတွေထပ်၍ ကာရံထားပြီးဖြစ်ပါသည်။ ဤသို့ ကာရံလိုက်သည်မှာ ဟီရိုရှီးမားနေ့ အရေးတော်ပုံပြီးသည့်အချိန်ကပင်ဖြစ်ခဲ့၏။ သွပ်ပြားတွေ ကာရံသည့်အဓိပ္ပာယ်မှာ ပုဒ်မ (၅) အကျဉ်းသမားများအား အပြစ်ပေးသောအခါ၌ ထိုအထဲသို့ ပို့ထားရန်အတွက်ပင်ဖြစ်ပါသည်။ သွပ်ပြားဝိုင်းထားသည့်အဆောင်အား အပြစ်ပေးသည့် တိုက်ခန်းသဖွယ် အသုံးပြုခြင်းပင်ဖြစ်လေသည်။

အစာတော်ခံတိုက်ပွဲဆင်နွှဲသော သခင်ဖေငွေအား သံဆူးကြိုးဝိုင်းအတွင်းမှ သွပ်ပြားတွေဝိုင်းကာထားသည့် (၆)ဆောင်သို့ တစ်ယောက်တည်း ပို့ထားလိုက်လေသည်။ သခင်ဖေငွေကား အစာတော်ခံလျက်ရှိလေပြီ။

အဖွဲ့ပေါင်းစုံ ကော်မကီသည် သခင်ဖေငွေ၏ တိုက်ပွဲနှင့် ဆက်မိရန်အတွက် ထောင်အာဏာပိုင်များနှင့် သွားရောက်တွေ့ဆုံကာ တောင်းဆိုချက်များကို တင်ပြတောင်းဆိုလေတော့သည်။ သို့ဖြင့် ယခုအချိန်၌ သခင်ဖေငွေတစ်ယောက်တည်း စတင်အစာတော်ခံနေသော်လည်း ယှဉ်ရှားမှုနှင့် တိုက်ပွဲတွေ ဆက်လက်ဖြစ်ပေါ်လာတော့မည်ဆိုသည်ကို အာဏာပိုင်များ ရိပ်စားမိလာကြလေသည်။ သခင်ဖေငွေတစ်ယောက်တည်း တိုက်ပွဲကျဲနေလျှင် အရေးမလှဘဲ ဖြစ်မှာစိုးရသောကြောင့် အဖွဲ့အစည်းအသီးသီး ကွဲပြားနေသော အခြေအနေအတွင်းမှာပင် ကျွန်တော်တို့တစ်တွေသည် တတ်နိုင်သမျှ ကြိုးစားကာ တိုက်ပွဲအတွက် ပြင်ဆင်စိုင်းပြင်းလာခဲ့ကြလေသည်။

သခင်ဖေငွေအစာငတ်ခံ၍ (၅)ရက်ကြာသောအခါ၌ အလံနီပါတီမှ ကိုမြအောင်၊ ကိုအုံးမြ၊ ကိုမြင့်အောင်၊ ကိုချစ်နှင့် ကိုထွန်းလှိုင်စသည့် ရဲဘော် (၅)ယောက်က သခင်ဖေငွေ၏ တိုက်ပွဲကို ထောက်ခံသောအားဖြင့် အစာတော်ခံတိုက်ပွဲဆင်နွှဲပြန်လေသည်။ ထို (၅)ယောက်ကိုမူ ထောင်ကျဆေးရုံဘက်သို့ပို့ကာ သီးသန့်ခွဲခြားထားလိုက်သည်။

များမကြာမီဝယ် ထောင်မင်းကြီး ဦးငြိမ်းလှိုင် လိုက်ပါလာသည့် သဘော်တစ်စင်းဆိုက်ကပ်လာပြီးလျှင် ထောင်မင်းကြီးသည် ထောင်ထဲသို့ ဝင်ရောက်လာလေသည်။ ပုဒ်မ (၅) အကျဉ်းသမားများအား ပြောစရာရှိသည်တို့ကို ပြောကြပါဆိုသဖြင့် ထောင်မင်းကြီးနှင့်တွေ့ဆုံကာ မိမိတို့နစ်နာချက်များကို ပြောသူကပြောကြသည်။ ထို့နောက် ထောင်မင်းကြီး ဦးငြိမ်းလှိုင်နှင့်အဖွဲ့သည် အစာတော်ခံလျက်ရှိနေသော သခင်

ဖေဌေးထံသို့ ဝင်ရောက်ကွေ့ဆုံကာ ဆုံးရှုံးနေသော အခွင့်အရေးများကို ပြန်လည်ပေး အပ်ရန် စဉ်းစားနေပါပြီ၊ အကောင်အထည်ပေါ်လာအောင်လည်း ဆက်လက်ကြိုးစား ပါမည်ဟူ၍ ကတိပြုသဖြင့် သခင်ဖေဌေးသည် အစာပြန်စားရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်လေ သည်။ သို့ဖြင့် အစာငတ်ခံ၍ (၁၁)ရက်အကြာ ဒီဇင်ဘာလ (၁၁)ရက်နေ့တွင် အစာ ပြန်စားခဲ့လေသည်။

နောက်များမကြာမီတွင် မီးပြသင်္ဘော ဆိုက်ကပ်လာပါသည်။ မီးပြသင်္ဘောသည် အိမ်မှတင်ပို့ပေးသော ပစ္စည်းသေတ္တာများကို သယ်ဆောင်လာလေသည်။ စာတွေ ကိုလည်း ယူဆောင်လာခဲ့သည်။ ဒီဇင်ဘာလ (၁၇)ရက်နေ့တွင် အိမ်ပို့ပစ္စည်းများ လက်ဝယ်ရောက်ရှိလာသဖြင့် လက်ဖက်ရည်၊ စီးကရက်၊ ဆေးပေါ့လိပ် စသည်တို့ကို လှိုင်လှိုင်ကလေး သောက်လာကြရသည်။ အဝတ်အစားနှင့်တကွ အခြားအသုံးအ ဆောင်ကလေးတွေလည်း ပါလာကြသဖြင့် အတော်ကလေး သက်သာချောင်ချိလာ ကြလေသည်။

နောက် ရက်အနည်းငယ်အတွင်းတွင်မှ သားမယား၊ မိဘများထံမှ ပေးပို့ လိုက်သော စာများကို ဖတ်ကြရလေသည်။ တစ်ကျွန်းတစ်မြေသို့ ရောက်ရှိကာ အချိန် ကာလကြာမြင့်စွာ ကွေကွင်းကွဲကွာနေကြရရုံသာမကဘဲ (၈)လ၊ (၉)လ ကြာသည့် ကိုင်အောင် စာပေးစာယူ အလျှင်းမရှိခဲ့သည့် ဘဝတွင် သားမယားမိဘတို့ထံမှ ကိုယ် တိုင်လက်ရေးဖြင့် ရေးသားပေးပို့လိုက်သောစာတွေကို ဖတ်ရသောအခါ၌ စိတ်ဘဝင် တွင် အတော်ကလေး ရှင်အေးလာကြပါသည်။ ဒီဇင်ဘာလ (၂၅)ရက်နေ့တွင်ကား အထူးတန်းရရှိပြီး အကျဉ်းသမားများ အထူးအခွင့်အရေးများ ပြန်လည်ပေးအပ်၍ သာမန်အတန်းအစား ပုဒ်မ (၅) များအားလည်း ပုဒ်မ (၅) အခွင့်အရေးကို ပြန်လည် ပေးအပ်လေတော့သည်။

သို့ဖြင့် သင်္ဘောနှင့် သယ်ဆောင်ယူငင်လာခဲ့သော ကြက်၊ ဝက်၊ ဘဲ စသည့် အသားများကို ရသင့်ရထိုက်သည့် အချိန်အတွယ်အတိုင်းရရှိကာ လက်ဖက်ရည်၊ ကော်ဖီနှင့်တကွ အခြားအခွင့်အရေးများကိုပါ ပြန်လည်ရရှိလာကြပါသည်။ စားရေး သောက်ရေးအခြေအနေ ကောင်းမွန်လာသဖြင့် (၈)လမှ (၁၁)လထိ ကြာမြင့်အောင် ကြီးစွာသော ဆင်းရဲဒုက္ခကို ခံစားလာခဲ့ကြရသော ပုဒ်မ (၅) အကျဉ်းသမားတွေအဖို့ရာ ပြည်တော်မပြန်ရသေးသည့်တိုင် သက်သာချောင်ချိမှုကို ရတန်သမျှ ရရှိလာကြလေ သတည်း။

(၁၁)
ပြည်တော်ပြန်

အထူးတန်းအခွင့်အရေးများကို ပြန်လည်ခံစားရပြီး နောက်တစ်နေ့ညမှာပင် ကိုကိုးကျွန်းရှိ ပုဒ်မ (၅) အကျဉ်းသမားအားလုံးကို ပြန်ခေါ်တော့မည်ဆိုသည့် သတင်းကြေညာချက်ကို ရေဒီယိုမှတစ်ဆင့် ကြားရလေတော့သည်။ ရေဒီယိုမှ သတင်းကို ကြားရသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် ပုဒ်မ (၅) အကျဉ်းသားအားလုံး ဝမ်းသာရွှင်ပျလာကြပြီးလျှင် တချို့မှာ အိပ်၍ပင်မပျော်နိုင်ကြဘဲ ပြည်တော်ပြန်ရမည့်အချိန်ကိုသာ စောင့်မျှော်နေပါသည်။

ဒီဇင်ဘာလ (၂၇)ရက်နေ့ နေ့မွန်းမတည့်မီအချိန်ဝယ် ချယ်ရီကျွန်းဘက်မှ ကွေ့ဝင်လာသော သင်္ဘောတစ်စင်းကို တွေ့ကြရလေသည်။ များမကြာမီတွင် ထိုသင်္ဘောဆိုက်ကပ်လာပြီးလျှင် ၎င်းမှာ မြန်မာ့ရေတပ်မတော်မှ သီဟသင်္ဘောဖြစ်၍ ပုဒ်မ(၅) အကျဉ်းသားတို့အား ပြန်လည်ခေါ်ဆောင်ရန် လာရောက်ခြင်းဖြစ်သည် ဆိုသော သတင်းကောင်းကို ကြားသိရပါသည်။

ပြည်မသို့ ပြန်ရောက်လျှင် မိဘ၊ ဆွေမျိုး၊ သားမယားတို့၏ မျက်နှာကို မြင်ရတော့မည်။ လွတ်လပ်ခွင့်ကို မရစေကာမူလည်း ပြည်မရှိထောင်များအတွင်း၌ နေရလျှင် ကျွန်းမှာနေရသည်ထက် သက်သာချောင်ချိနိုင်ပေမည်။ သို့ကြောင့် လူတိုင်းလူတိုင်းပင် ဝမ်းသာရွှင်ပျနေပါသည်။

ဤနေရာတွင် လူတွေ၏ စရိုက်လက္ခဏာကို လေ့လာမှတ်သားခွင့်ရသောကြောင့် စာရေးသူအဖို့ရာ အဖိုးထိုက်သည့် အတွေ့အကြုံများကို တွေ့ကြုံမှတ်သားခဲ့ရသည်ဟူ၍ပင် ဆိုချင်ပါသည်။ စိတ်ဓာတ်ပျော့ညံ့သူတို့သည် ဝမ်းနည်းစရာကြုံတွေ့ရသောအခါ၌ အလွန်အမင်းဝမ်းနည်းတတ်ကြ၍ ဝမ်းသာစရာရှိလျှင်လည်း ဣန္ဒြေ

မရအောင်ပင် အလွန်အမင်းဝမ်းသာတတ်ခြင်း အလေ့အထကို ဤတွင်မျက်ဝါးထင်ထင်တွေ့မြင်ခဲ့ရပါပေသည်။ 'တစ်ကျွန်းသို့' ဟု ဆိုကာ ရန်ကုန်မြစ်တွင်းမှ စုန်ဆင်း၍ ပင်လယ်တွင်းသို့ ထွက်လာရသည်ဆိုလျှင်ပင် အချို့သောသူတွေမှာ အလွန်အမင်းမျက်နှာပျက်ကာ ၎င်းတို့၏ စိတ်အားငယ်မှုမှာလည်း သိသိသာသာပေါ်လွင်လာသည်ကို တွေ့ခဲ့ဖူးပါသည်။ ကိုကိုးကျွန်း အကျဉ်းစခန်း၌ ဆင်းရဲပင်ပန်းစွာ ဒုက္ခခံစားနေရသော အချိန်အခါများတွင်လည်း စိတ်ဓာတ်ပျော့ညံ့သူအချို့၏ အသွင်လက္ခဏာသည် ကြွေမဆည်နိုင်လောက်အောင် ညှိုးငယ်ကျဆင်းနေသည်ကို တွေ့ခဲ့ဖူးပါသည်။ ပြည်တော်ပြန်ရမည်ဆိုသည့်အခါ၌မူကား ကြွေမရအောင်ပင် ဝမ်းသာရွှင်ပျကြသူတွေမှာ ဝမ်းနည်းလွယ်သည့် ထိုသူမျိုးတွေပင် ဖြစ်ကြောင်းတွေ့ခဲ့ရပါသည်။

စိတ်ဓာတ်ကြံ့ခိုင်သူတွေ၏ အသွင်လက္ခဏာမှာကား ဝမ်းနည်းကြေကွဲစရာကြုံတွေ့ရသောအခါမှာလည်း များစွာတုန်လှုပ်ခြင်းမရှိ။ တည်ငြိမ်သောအသွင်ဖြင့်ပင်ရှိနေပြီးလျှင် ဝမ်းသာစရာတွေ့သောအခါတွင်လည်း ထူးထူးခြားခြား လှုပ်ရှားခြင်းကိုမတွေ့ရဘဲ တည်ငြိမ်စွာပင် တွေ့မြင်ရခြင်းဖြစ်ပါသည်။ ဆင်းရဲဒုက္ခအတွင်း၌ အလူးလူးအလွန့်လွန့် ခံစားနေရစဉ်အတွင်းဝယ် တည်ငြိမ်စွာပင် ရပ်တည်နေခဲ့ပြီးလျှင် ပြည်တော်ပြန်ရတော့မည် ဆိုသည့်အချိန်တွင် ဝမ်းသာစရာသတင်းစကားကို ကြားရသော်ငြားလည်း ဘာမှမထူးခြားသလို တည်ငြိမ်စွာ တွေ့မြင်ရသူတို့အနက်တွင် သခင်ဖေငွေးနှင့် ကိုအုန်းမောင်တို့မှာ ရှေ့တန်းတွင်ပေါ်လွင်စွာ ရှိနေသည်ဟူ၍ ကျွန်တော်ဆိုချင်ပါသည်။

ထိုနေ့ညနေမှာပင် ကျွန်တော်တို့တစ်တွေ အထုပ်အပိုးကလေးတွေ ကိုယ်စီလွယ်ပိုးကာ သံဆူးကြိုးဝင်းခြံတွင်းမှ ထွက်လာရပါသည်။ သီဟသဘော်ပေါ်သို့တက်ရန်အတွက် ပင်လယ်ကမ်းစပ်သို့ လျှောက်လှမ်းလာကြသောအခါတွင် တုတ်ကောက်ကိုထောက်ကာ တရွေ့ရွေ့နှင့် ဖြည်းလေးစွာ လျှောက်လာနေရသော သခင်ဖေငွေးအားလည်းကောင်း၊ ချိုင်းထောက်ကို ထောက်ကာ ထောက်ကာ လျှောက်လှမ်းလာနေရသည့် ကိုအုန်းမောင်အားလည်းကောင်း အခြားသူများအကြားတွင် တွေ့မြင်ရသော မြင်ကွင်းသည် ကြေကွဲဖွယ်ရာပင်ဖြစ်လေသည်။

သီဟသဘော်မှာ ရေလယ်တွင်ရပ်ထားသည်။ ဆောင်းရာသီအခါသမယဖြစ်သော်လည်း ကိုကိုးကျွန်းတစ်ဝိုက်တွင်မူ အတော်အတန်လှိုင်းထန်လျက်ပင်ရှိသေး၏။

သံဆူးကြိုးအတွင်းဝယ်နေခဲ့ရကာ မိုးသက်မုန်တိုင်းတွေအောက်တွင် ကြိတ်မှိတ်ခံစားနေရစဉ်အခါက ငရဲပြည်ဟူ၍သာ ထင်မှတ်ခဲ့ရသော ကိုကိုးကျွန်း၏ ပင်လယ်ကမ်းခြေအား ဤအချိန်၌ သာယာကြည်နူးဖွယ်ရာ တွေ့မြင်လာရပါလေပြီ။

ရေလယ်တွင်ရပ်ထားသော သင်္ဘောပေါ်သို့ တက်ရောက်ရန်အတွက် ကျွန်တော်တို့တစ်တွေအား အသက်ကယ် မော်တော်များဖြင့် တစ်သုတ်ပြီးတစ်သုတ် သယ်ယူပို့ဆောင်ပေးပါသည်။ ကျွန်တော်တို့တစ်တွေအား ခေါ်ဆောင်မည့် အသက်ကယ်မော်တော်ပေါ်သို့တက်ရာတွင် ကမ်းစပ်မှနေ၍ ရေထဲသို့ ဒူးဆစ်မြုပ်အောင်ဆင်းလျှောက်ပြီးမှ တွယ်တက်ရပါသည်။ ထိုသို့ တက်ရသည်မှာ လွယ်ကူလှသည်မဟုတ်ပါ။ ထို့နောက် ရေလယ်မှ သင်္ဘောရှိရာနေရာသို့ ခုတ်မောင်းသွားပြီး သင်္ဘောဘေးတွင် မော်တော်ကို ကပ်လိုက်သောအခါ၌ မော်တော်ကလေးသည် အငြိမ်မနေဘဲ လှိုင်းလုံးတွေအကြားတွင် ခုန်ပေါက်နေပြီးလျှင် သင်္ဘောဝမ်းဘေးတွင် နိမ့်ချည်မြင့်ချည်ရှိနေပါလေသည်။ ဤသို့သော အခြေအနေတွင် စွမ်းစွမ်းသန်သန်ရှိသူများပင်လျှင် သင်္ဘောကြီးပေါ်ရောက်အောင် မနည်းသတိထားကာ ခဲရာခဲဆစ်တက်ယူရပါသည်။ အဆင်မသင့်လျှင် ရေထဲသို့ ချော်ကျသွားနိုင်၍ မော်တော်နှင့် သင်္ဘောအကြားတွင် ညပ်သွားနိုင်ပါသည်။

သခင်ဖေဌေးလို လူအဖို့ အခြားသူများနည်းတူ သင်္ဘောပေါ်အရောက် တက်နိုင်ဖို့ရာ သာ၍ခက်ပါသည်။ ကမ်းစပ်တွင် အသက်ကယ်မော်တော်ပေါ်သို့ တက်ရာမှာပင် သူ့အား ခက်ခဲစွာ ပွေ့တင်ပေးရပါသည်။ သင်္ဘောဘေးတွင် မော်တော်ကို ကပ်လိုက်ပြီးသောအခါ သူလိုငါလို တက်နိုင်ခြင်းမရှိသော သခင်ဖေဌေးအား မော်တော်ထဲမှာပင် ထားပြီးလျှင် မော်တော်ကိုပါ ကရိန်းနှင့်ဆွဲကာ သင်္ဘောပေါ်သို့ တင်လိုက်ပြီးခါမှ ပွေ့ထုတ်သယ်ယူရပါသည်။

ထိုနေ့ညဉ့်၌ သင်္ဘောပေါ်မှာပင် အိပ်ကြရပါသည်။ သင်္ဘောကြီးမှာ လှိုင်းတွေအကြား၌ အငြိမ်မနေနိုင်ဘဲ သွက်သွက်ခါ လှုပ်ရှားလျက်ရှိသဖြင့် တစ်ညလုံး လှိုင်းမူးကြလေသည်။

ညတာသည် လှိုင်းတံပိုးတွေအကြားမှာပင် ကုန်ဆုံးသွားရပြီးလျှင် သမုဒ္ဒရာရေမျက်နှာထက်၌ နေလုံးကြီးပေါ်ထွက်လာသည့် အချိန်တွင်မှ ကျွန်တော်တို့တစ်တွေအား တင်ဆောင်ထားသည့် သီဟသင်္ဘောသည် ကိုကိုးကျွန်းမှ ထွက်ခွာပါလေသည်။

ကိုကိုးကျွန်းနှင့် အတော်ကလေး အလှမ်းကွာလာသောအခါ ပင်လယ်ရေပြင်သည့် လှိုင်းလေကင်းရှင်းကာ ငြိမ်သက်လာလေသည်။ ထိုအခါ၌ ဧရာဝတီမြစ်တွင်းတွင် သင်္ဘောစီးနင်းရသလိုပင် ညက်ညောညင်သာစွာ စီးနင်းလိုက်ပါလာရသည်။ သင်္ဘောသည် ဒီဇင်ဘာလ (၂၈)ရက်နေ့ ဟစ်နေကုန် ခုတ်မောင်းလာနေပြီး သမုဒ္ဒရာရေမျက်နှာ၏ ကစ်နေရာ၌ နေလုံးကြီး စုံးစုံးမြုပ်သွားသည့်တိုင်လည်း ဆက်လက်ခုတ်မောင်း၍ပင်လာပါသည်။

သင်္ဘောသည် အဆက်မပြတ် ခုတ်မောင်းရင်း ညတာအား ဖြတ်သန်းလာခဲ့၏။ အရုဏ်မတက်မီမှာပင် မီးပြတိုက်တစ်ခုမှ တလက်လက်တောက်နေသော မီးရောင်ကိုလည်းကောင်း၊ သမုဒ္ဒရာ ဝမ်းတစ်ထွာအတွက် ရေပြင်ကျယ်တွင် သွားလာနေကြသည့် တံငါလှေကလေးများမှ မှုန်မွှားသော မီးရောင်ကလေးများကိုလည်းကောင်း တွေ့မြင်လာရသောအခါတွင် ပင်လယ်ကမ်းခြေနှင့် မဝေးတော့ပြီဆိုသည်ကို သိရှိရလေသည်။ သည့်တစ်ခါတွင်မူ နေလုံးကြီးသည် ရေပြင်ထဲမှ ထွက်မလာတော့ဘဲ မှိုင်းညို့ညို့ရှိနေသော ကုန်းမြေပြင်ပေါ်မှ ကျော်တက်ထွက်ပေါ်လာလေသည်။

နေရောင်ခြည် လင်းထိန်လာသော အချိန်တွင်မူ သီဟသင်္ဘောသည် ပင်လယ်ဝသို့ ရောက်ရှိကာ ရန်ကုန်မြစ်တွင်းသို့ ဦးတည်ခုတ်မောင်းလာနေပြီ ဖြစ်သော်လည်း ခုတ်မောင်းနေသည့် စက်အားကို လျှော့ပေါ့လိုက်လေသည်။ တစ်ရှိန်တည်း ဆက်လက်ခုတ်မောင်းသွားမည်ဆိုပါက နံနက် (၉)နာရီလောက်တွင် ရန်ကုန်ဆိပ်ကမ်းသို့ ဆိုက်ကပ်နိုင်မည်ဖြစ်သော်လည်း 'နေ့လယ် (၁)နာရီတွင်မှ' ရန်ကုန်ဆိပ်ကမ်းသို့ ရောက်စေရမည်ဆိုသည့် ညွှန်ကြားချက်တစ်ခုကို သက်ဆိုင်ရာက ပေးပို့ ညွှန်ကြားလိုက်သောကြောင့် သင်္ဘောကိုရွှေ့သည်ဆိုရုံမျှ ခုတ်မောင်းလာခဲ့ရခြင်းဖြစ်ကြောင်း သိရှိရပါသည်။

ပြည်မ၏ ကုန်းမြေကို မြင်ရသဖြင့် ဝမ်းသာရွှင်ပျလာကြသည်။ ရောက်လိုဇောသည်လည်း ပြင်းပြနေကြသည်။ ထိုအခိုက်ဝယ် သင်္ဘောကို အရှိန်သတ်ကာ အချိန်ဆိုင်းငံ့စေလိုက်ခြင်းမှာ ရောက်လိုဇော ပြင်းပြနေသူတွေအား မခံမရပ်နိုင်သာရှိအောင် တမင်ကလိလိုက်သလို အောက်မေ့ခံစားကြရသည်။

ရန်ကုန်မြစ်တွင်းသို့ တရွေ့ရွေ့ ဝင်လာခဲ့ပြီးလျှင် မြစ်ရိုးတစ်လျှောက်တွင် ရွေ့သည်ဆိုရုံမျှ ရွေ့လာခဲ့ရသော သီဟသင်္ဘောသည် နေ့လယ် တစ်နာရီထိုးခါနီးတွင်မှ သန်လျင်ကို ကျော်ဖြတ်လာသည်။ ရန်ကုန်သို့ ဆိုက်ကပ်လုနီးသောအခါ၌ သင်္ဘောအောက်ထပ် ကုန်းပတ်ပေါ်တွင် စီးနင်းလိုက်ပါလာရသော ကျွန်တော်တို့တစ်တွေအား အပေါ်ထပ်သို့ အတက်ခိုင်းပါသည်။ အပေါ်တွင် သန့်ပြန့်ကျယ်ဝန်းသော အထပ်နှစ်ထပ်ရှိပြီးလျှင် ၎င်းနေရာများအားလုံး နေရာလွတ်ချည်းဖြစ်သော်လည်း ကျွန်တော်တို့တစ်တွေကိုမူကား ညစ်ပတ်ပေရေသည့် ခြေနင်းဖက်ဖြစ်သော ကုန်းပတ်ပေါ်တွင် (၂)ညနှင့် တစ်နေ့ကျော်ကျော်ကြာအောင် နေထိုင်လာစေခဲ့ပြီးခါမှ ရန်ကုန်ဆိပ်ကမ်းကပ်ခါနီးတွင် အပေါ်ထပ်သို့ အတက်ခိုင်းခဲ့ခြင်းမှာ အဓိပ္ပာယ်ထူးခြားချက်တစ်ခုတော့ ရှိလိမ့်မည်ဟု တွက်ချက်နိုင်ပါသည်။

သင်္ဘောသည် လှုစ္စလမ်းဆိပ်ကမ်းတံတားဆီသို့ တရွေ့ရွေ့ချဉ်းကပ်လာနေစဉ် ဟာစ်ကျွန်းပြန်တို့၏ သားမယားမိဘဆွေမျိုးဉာတိ မိတ်သင်္ဂဟများ၊ စစ်ဘက်ရဲဘက်မှ

ပုဂ္ဂိုလ်အများအပြားနှင့် သတင်းထောက်များ စောင့်စားကြိုဆိုလျက်ရှိပါသည်။ ရေမိုးချိုးပြီးနောက် မိမိတို့တွင်ရှိနေသည့် အတော်အတန်ကောင်းမွန်သော အဝတ်အစားများကို ဝတ်ဆင်ထားကြသော ကျွန်းပြန်တွေသည် သပ်ရပ်သန့်ရှင်းသော အပေါ်ထပ်၏ သံလက်ရန်းများတွင်လာ၍ရပ်ကာ စောင့်စားကြိုဆိုနေသော ပရိသတ်များအားလှမ်းလင့် နှုတ်ဆက်ကြသောအခါဝယ် ကြိုဆိုနေသူတွေကလည်း ဝမ်းသာအားရလှမ်းလင့်နှုတ်ဆက်ကြပါသည်။

"ခင်ဗျားတို့တစ်တွေကို ကျကျနနပြန်ခေါ်လာသားပဲ" ဟူ၍ နောင်သောအခါ၌ မိတ်ဆွေတစ်ယောက်က ပြောသဖြင့် "မဟုတ်ဘူးခင်ဗျ၊ သင်္ဘောဆိုက်ခါနီးမှ အပေါ်တက်ခိုင်းတာ" ဟူ၍ ပြန်လည် ရှင်းလင်းပြောကြားခဲ့ရဖူးသည်ကိုထောက်၍ ရန်ကုန်သို့ ကပ်ခါနီးမှ အပေါ်ထပ်သို့ အရွှေ့ခိုင်းသည့်အဓိပ္ပာယ် မည်သို့ထူးခြားသည်ဆိုခြင်းကို သိနိုင်ပေသည်။

ကျွန်းပြန်များအား နှစ်စုခွဲ၍ တစ်စုအား ရန်ကုန်ထောင်ကြီးသို့ ပို့လိုက်ပြီးလျှင် ကျန်တစ်စုကိုမူ အင်းစိန်ထောင်သို့ပို့ပါသည်။ ကျွန်တော်တို့တစ်တွေနှင့်အတူ သခင်ဖေငွေးနှင့် ကိုအုန်းမောင်တို့လည်း အင်းစိန်သို့ ပါလာကြပါသည်။ အင်းစိန်ထောင်ကြီးရှေ့သို့ ရောက်သောအခါတွင်ကား ကျွန်တော်တို့တစ်တွေအား အင်းစိန်ထောင်ကြီးအတွင်းသို့သွင်း၍ သခင်ဖေငွေးနှင့် ကိုအုန်းမောင်တို့ကိုမူကား ကျွန်တော်တို့လူစုနှင့်ခွဲကာ အင်းစိန်တွဲဖက်ထောင်ကလေးသို့ ပို့လိုက်ပါပေသတည်း။

(၁၂)
အချိန်ကာလ၏ မှတ်တိုင်များ

သခင်ဖေငွေးထောင်နန်းစံနေရပြီး နောက် (၁၀)နှစ်ကျော်ကြာခါမှ အဖမ်းခံခဲ့ရသော ကျွန်တော်ကား ထောင်မှ လွတ်မြောက်လာခဲ့ပြီဖြစ်ပါသည်။

ကျွန်တော် ထောင်မှ လွတ်မြောက်ချိန်တွင် သခင်ဖေငွေးတစ်ယောက်မှာ အင်းစိန် တွဲဖက်ထောင်ကလေးထဲမှာပင် ကျန်နေရစ်ပါသည်။ ကျွန်တော်သည် ၁၉၄၉ ခုနှစ် ဇန်နဝါရီလတွင် ပုဒ်မ (၅) အကျဉ်းသားအဖြစ်မှ လွတ်မြောက်ကာ မန္တလေးထောင်မှ ထွက်လာရ၍ ရန်ကုန်သို့ ပြန်ရောက်ခဲ့ပါသည်။ ကျွန်တော် ရန်ကုန်ပြန်မရောက်မီမှာပင် သခင်ဖေငွေး အဖမ်းခံရကြောင်းကို ကြားသိခဲ့ရသည်။

မန္တလေးထောင်မှထွက်လာခဲ့ပြီး နောက်များမကြာမီတွင် ကျွန်တော်အိမ်ထောင် ပြုခဲ့သည်။ ၁၉၅၀ ခုနှစ်တွင် သားဦးတစ်ယောက် ထွန်းကားလာခဲ့ပြီးလျှင် ၁၉၅၂ နှစ် တွင် ဒုတိယ သမီးရတနာကိုရခဲ့ပါသည်။ ၁၉၅၄ ခုနှစ်တွင် တတိယသား တစ်ယောက် ထပ်မံရရှိ၍ ထို့နောက်တွင် စတုတ္ထသမီးတစ်ယောက် ရပြန်လေသည်။ ကျွန်တော် အဖမ်း ခံရသော ၁၉၅၉ခုနှစ် ဧပြီလတွင်မူ ကျွန်တော့်ဇနီးသည်မှာ ပဥ္စမမြောက် သားကလေးကို မျက်နှာမြင်ပြီး၍ ထိုသားကလေး (၂)လသားအရွယ်တွင် ရောက်ရှိနေ သောအချိန်ဖြစ် ပါသည်။

၁၉၄၉ ခုနှစ်က ထောင်မှတစ်ခါ ထွက်လာခဲ့ရသော ကျွန်တော့်အဖို့ရာ ထောင် လောကနှင့် အတော်ကလေးဝေးကွာနေခဲ့ပြီးလျှင် ဆယ်နှစ်ကျော်ကျော် ဆယ့်တစ်နှစ် နှင့်အကြာတွင်မှ ထောင်ထဲသို့ တစ်ခေါက်ပြန်၍ ရောက်ခဲ့ရခြင်းဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်တော် အဖမ်းခံရသည့်အချိန်တွင် ကျွန်တော်၏ သားအကြီးမှာ (၉)နှစ်ကျော်အရွယ်တွင် ရောက်ရှိနေပြီး ဖြစ်ပါသည်။

မြန်မာစာအုပ်တိုက်

ကတိကိုရ၍ အစာပြန်စားခဲ့ကြသည်။

ထိုအချိန်တွင် ပထစအစိုးရ တက်ရောက်ပြီဖြစ်၏။

အင်းစိန်ထောင်သို့ ပြန်လည်ရောက်ရှိသောအခါ၌ ထောင်ထဲ၌ (၁၂)နှစ်လုံးလုံ
ကြာမြင့်လာခဲ့ပြီဖြစ်သော သခင်ဖေမြေးသည် မိမိအားလွှတ်သင့်ပြီဖြစ်ကြောင်းဖြ
စာတင်ခဲ့လေသည်။ အစစ်အဆေးမရှိဘဲ အချိန်ကြာမြင့်စွာ ချုပ်နှောင်ထားခြင်း (အ
တင်စရာလည်းမရှိ၊ ထောင်ဒဏ်အပြစ်ရပြီးမှ နှစ်စေ့သော်လည်း မလွှတ်ဘဲ ဆက်လ
ချုပ်နှောင်ထားခြင်းသာဖြစ်သည်။)၊ ကျန်းမာရေးအခြေအနေကလည်း မကောင်းခြ
စသော အကြောင်းများကြောင့် လွှတ်ပေးသင့်ကြောင်းဖြင့် စာတင်ခဲ့၏။ ဇနီးဖြစ်သ
ဒေါ်တင်တင်ကလည်း ၎င်း၏ ခင်ပွန်းသည်အား လွှတ်ပေးပါရန် အကြိမ်ကြိမ်အခါခ
ပင် လျှောက်လွှာများ တင်ခဲ့ဖူးလေသည်။

သို့သော်လည်း ထိုလျှောက်လွှာများကိုပယ်ချခဲ့သည်ချည်းသာ ဖြစ်ခဲ့၏
ထောင်ထဲတွင် (၁၂)နှစ်လုံးလုံး ကြာမြင့်နေပြီဖြစ်သော သခင်ဖေမြေး၏ အကြောင်း
သတင်းစာများတွင် ရေးသားဖော်ပြလာသည်ကိုလည်း အကြိမ်ကြိမ်အခါခါပင် တွေ့မြ
လာရပြီဖြစ်ပေသည်။

(၁၃)

ထောက်ဖောက်မည့် သခင်ဖေငွေး

လိပ်ကျွန်းမှ ပြန်ရောက်လာပြီး၍ အင်းစိန်ထောင်တွင်ရှိနေစဉ် တစ်နေ့တွင် ဝန်ကြီး ဒေါက်တာဦးအေးမောင်က ညောင်တုန်းတွင် နေထိုင်လျက်ရှိသော သခင်ဖေငွေး၏ ဇနီးဒေါ်တင်တင်အား ကြေးနန်းရိုက်ကြားခေါ်ယူသဖြင့် ဒေါ်တင်တင် ရန်ကုန်သို့ လိုက် လာကာ ဝန်ကြီးဦးအေးမောင်နှင့် တွေ့ဆုံရလေသည်။ ဝန်ကြီးဦးအေးမောင်က သခင် ဖေငွေးအား လွှတ်ပေးမည်ဖြစ်ကြောင်း၊ လွှတ်ပေးလျှင်တောမခိုဘဲ ရန်ကုန်မှာပင် နေထိုင်စေလိုကြောင်း၊ ထိုအချက်ကို သခင်ဖေငွေးသဘောတူ၊ မတူ ပြောဆိုမေးမြန်း စေလိုကြောင်းနှင့် ပြောဆိုမှာကြားပြီးနောက် ထောင်သို့သွားရောက်တွေ့ဆုံခွင့် လက်မှတ်ကိုပင် ထုတ်ပေးလိုက်ပါသည်။

သခင်ဖေငွေးအား သွားရောက်တွေ့ဆုံနိုင်ခွင့် လက်မှတ်တွင် ဒေါ်တင်တင်သာ မကဘဲ စာရေးသူ၏အမည်ကိုပါ ထည့်သွင်းပေးလိုက်သဖြင့် ဒေါ်တင်တင်နှင့် ကျွန်တော် တို့သည် သခင်ဖေငွေးထံသို့ သွားရောက်တွေ့ဆုံခဲ့လေသည်။ ထိုအခါ၌ သခင်ဖေငွေး က မိမိ၏ကျန်းမာရေး အခြေအနေအရ တောခိုနိုင်မည်လည်းမဟုတ်ပါ၊ ဥပဒေတွင်း မှာပင် လုပ်ကိုင်၍ ရန်ကုန်မှာပင် နေထိုင်မည်ဖြစ်ကြောင်း ပြန်ကြားပြောဆိုလိုက်ရုံ မက ထိုသဘောပါသော စာတစ်စောင်ကိုပါရေး၍ သက်ဆိုင်ရာသို့ တင်ပို့ လိုက်ပါသည်။

'သခင်ဖေငွေးလွှတ်တော့မည်' ဟု အားလုံးကထင်နေကြသည်။ ကျွန်တော်လည်း ထင်သည်။ လွှတ်သည့်အခါ သူ့အတွက် နေရေးထိုင်ရေးကိုပါ အချို့သော မိတ်ဆွေများ က ဆွေးနွေးပြောဆိုလာကြသဖြင့် လွှတ်လာလျှင် အခိုက်အတန့်တွင် ကျွန်တော့် အိမ်မှာပင်နေနိုင်ကြောင်းဖြင့် ဒေါ်တင်တင်အား ကျွန်တော် ပြောထားပါသည်။

ဒေါက်တာအေးမောင်နှင့် တွေ့ဆုံပြောဆိုခဲ့ပြီးနောက် သားသမီးဇနီးဖြစ်သူတို့သည် ၎င်းတို့၏ ဖခင်လင်သားလွတ်လာမည့် ရက်ကိုပင် စောင့်မျှော်နေကြသည်။ သူ၏ရဲဘော်ရဲဘက်များ မိတ်ဆွေများကလည်း စောင့်မျှော်နေကြသည်။ ဆယ်ရက်ကြာလည်း လွတ်မလာ။ တစ်လကြာလည်း မလွတ်ပါ။ နှစ်လ ကြာသော်လည်း အချည်းနှီးသာဖြစ်ခဲ့သည်။

ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ။

တစ်နေ့သောအခါ၌ ဒေါ်တင်တင်သည် ပြည်ထဲရေးဌာနအတွင်းဝန် ဦးသန်းအေးနှင့်သွားရောက် တွေ့ဆုံခဲ့ရသည်။ သခင်ဖေငွေးအား လွတ်မည်ဆိုပြီးကာမှ မလွှတ်ဘဲထားခြင်းမှာ ထောင်မှ ထွက်ပြေးရန်ကြံစည်နေသည်ဟု သတင်းရရှိသောကြောင့် ဖြစ်သည်ဟု ပြောလိုက်ပါသည်။ ကဲ . . . ဘယ့်နှယ့်ရှိစ။

ဤသတင်းကို ကြားရသူတိုင်း မရယ်ဘဲ မနေနိုင်ကြပါ။ သင်္ဘောပေါ်သို့ တက်ရာမှာပင် ကရိန်းနှင့်ဆွဲတင်ခဲ့ရသော ဒုက္ခိတသခင်ဖေငွေး။ လမ်းလျှောက်ရာမှာပင် တရွေ့ရွေ့သာ လျှောက်နိုင်သော သခင်ဖေငွေး။ အဆင်းအတက်ဆိုလျှင် ဖေးမသူနှင့်သာ ဆင်းရတက်ရရှာသော သခင်ဖေငွေး။ ဤသခင်ဖေငွေးအား ထောင်ဖောက်ပြေးရန် ကြံနေပြီဟု အကြောင်းပြဝံ့သူတွေ ရှိနေသေးသည်တကား။

ထောင်အုတ်ရိုးကို ကျော်တက်ပြေးနိုင်ရန်နှင့် ထောင်ကိုဖောက်ထွင်းပြေးနိုင်ရန်မှာ သခင်ဖေငွေးမဆိုထားနှင့်။ ကျန်းမာသန်စွမ်းသူတွေအတွက်ပင်လျှင် လွယ်ကူသော အလုပ်မဟုတ်ချေ။

ထောင်အာဏာပိုင် (တာဝန်အရှိဆုံးပုဂ္ဂိုလ်)ကြီးတစ်ဦးနှင့် ကျွန်တော်တစ်နေရာတွင် တွေ့ဆုံမိသည်နှင့် "သခင်ဖေငွေး ထောင်ဖောက်ပြေးဖို့ ကြံနေတယ်ဆိုပြီး ခင်ဗျားတို့ကများ အစီရင်ခံလိုက်သလား" ဟု ကျွန်တော်ကမေးသောအခါ "သခင်ဖေငွေးကို ကောင်းကောင်းသိနေတဲ့ ကျွန်တော်တို့လို ထောင်အာဏာပိုင်တွေက ဒီလို အစီရင်ခံတယ်ဆိုရင် ကျွန်တော်တို့လဲ ရူးလို့ဖြစ်ရမယ်။ ဒါမှမဟုတ် အဲဒီအစီရင်ခံစာကို ယုံကြည်သူတွေရင်လဲ ရူးလို့ ဖြစ်ပါလိမ့်မယ် "ဟူ၍ ရယ်မောပြောဆိုသွားဖူးပါသည်။

ထိုမျှသာမသေး 'သခင်ဖေငွေးကို တာဝန်မယူနိုင်သဖြင့် သူ့အားလွှတ်ပေးခြင်း မပြုရန် ကန့်ကွက်သည်' ဟူ၍ ရေးသားကန့်ကွက်လေ့ရှိသည့် ရဲကြီးများကပင်လျှင် မိမိသာ ၎င်းတို့အထက်က အာဏာပိုင်ဖြစ်ခဲ့လျှင် ထိုအစီရင်ခံစာအရ အလုပ်က ဖြုတ်ပစ်မည်ဟူ၍ ၎င်းပုဂ္ဂိုလ်ကြီးက ကျွန်တော့်အား ပြောသွားပါသေးသည်။ "ကြည့်ပါဦးဗျာ၊ ဒီလိုလူတစ်ယောက်ကို မကြည့်နိုင်ဘူးဆိုတဲ့ ရဲမျိုးလောက်ညံ့တာ ဘယ်မှာရှိမလဲ" တဲ့။

သခင်ဖေဌေးအား လွှတ်ပေးခြင်းမပြုရန် ရဲဘက်ကသာလျှင် အကြိမ်ကြိမ် ကန့်ကွက်ခဲ့သည် မဟုတ်သေးဘဲ ညောင်တုန်းနယ်တွင် သခင်ဖေဌေး၏ စည်းရုံးရေး ကြံ့ဖာကို ကြောက်လန့်သည့် အာဏာလက်ရှိ နိုင်ငံရေးသမားများကလည်း အပြင်း အထန်ကန့်ကွက်ကြသည်ဟူ၍ ကြားသိရပါသည်။

သခင်ဖေဌေး၏ နေရပ်ဒေသမှ အာဏာရ အမတ်တစ်ယောက်မှာ ကျွန်တော် နှင့်သိကျွမ်းခဲ့ဖူးသူ တစ်ယောက်ပင်ဖြစ်ပါသည်။ ထိုအမတ်မင်းနှင့် ကျွန်တော်သည် တစ်နေရာ၌ အမှတ်မထင် တွေ့ဆုံမိကြသဖြင့် "သခင်ဖေဌေးကိုတော့ လွှတ်ဖို့ကောင်း ပါပြီဗျာ။ ဒီလောက်ထားတာတော့ လွန်လွန်းပါတယ်" ဟူ၍ စကားစပ်ကာ ပြောဆိုသောအခါ၌ 'ဒီလူက ထောင်ကများထွက်ချင်သေးလို့လား' 'သူကိုယ်တိုင် ကော လွတ်ချင်စိတ်ရှိလို့လား' ဟူ၍ နင့်သီးစွာ ပြောကြားသည့် စကားကို ကြား ခဲ့ရပါသည်။ "ဘယ့်နှဲ့ဗျာ လူပဲ ထောင်ထဲကထွက်ချင်တာပေါ့ ထောင်ထဲကမထွက်ချင်တဲ့ သူ ဘယ်သူရှိမလဲ" ဟူ၍ နာကြည်းစွာပင် ပြန်လည် ပြောဆိုလိုက်ရသည်။

ယခုတော့ ထောင်မှ ထွက်ပြေးမည်ဆိုသည့် အကြောင်းပြချက်ဖြင့် လွှတ်ရေးကို ငြင်းဆိုထားလေပြီ။

လွှတ်တော့မည်ဆိုပြီးခါမှ မလွှတ်ရသည်မှာ ဤတစ်ကြိမ်သာ မဟုတ်ပါ။ လွန်ခဲ့ သော ၁၉၅၈ ခုနှစ်၊ ဖဆပလ ကွဲပြီးနောက် သန့်ရှင်းအစိုးရ အာဏာရလာသော အချိန်တွင် သခင်ဖေဌေးနှင့် ကိုအုန်းမောင်တို့နှစ်ယောက်အား ထောင်ထဲမှာ ကြာလွန်း နေပြီဖြစ်သောကြောင့် လွှတ်ပေးရန် စဉ်းစားဆောင်ရွက်ခဲ့ကြပါသည်။

ထိုစဉ်ကလည်း ဝန်ကြီးဒေါက်တာ ဦးအေးမောင်ပင်လျှင် ရန်ကုန်ထောင်တွင်းသို့ ကိုယ်တိုင်လာရောက်ပြီးလျှင် ကိုအုန်းမောင်နှင့် သခင်ဖေဌေးကို လွှတ်ပေးမည်ဟု ပြော ဆိုသွားခဲ့သည်။ ဖဆပလကွဲပြီးနောက်၊ သန့်ရှင်းက အာဏာရသောအခါ၌ ဒေါက်တာ ဦးအေးမောင်သည် 'လူလွှတ်ပွဲကြီး' တွေပြုလုပ်ခဲ့၏။ အုတ်တံတိုင်းအတွင်းရှိ လူပေါင်း မြောက်မြားစွာအား အုတ်တံတိုင်းအပြင်ဘက်သို့ ထုတ်ပေးရာတွင် ကိုယ်တိုင်ကိုယ်ကျ ဆောင်ရွက်နေသည့် အာဏာအရှိဆုံး ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးဖြစ်သောကြောင့် သူကိုယ်တိုင် ထောင်ထဲသို့ လာရောက်သောအခါ အသေအချာပြောသွားကာမှဖြင့် ထိုစကားအား ကောလာဟလစကားဟူ၍ ထင်မှတ်မှားစရာမရှိဟူ၍သာ အောက်မေ့ကြပါသည်။

သို့ဖြင့် ရန်ကုန်ထောင်အတွင်း အထူးတန်းအကျဉ်းသမားများနေထိုင်ရာ (၅) ဆောင်တွင် ထောင်မှ လွှတ်တော့မည်ဖြစ်သော သခင်ဖေဌေးနှင့် ကိုအုန်းမောင်တို့အား ဂုဏ်ပြုနှုတ်ဆက်ပွဲတစ်ရပ်ကို သိုက်မြိုက်စွာ ကျင်းပပြုလုပ်လေတော့သည်။ ထောင်ထဲ တွင်ရှိနေသော မိတ်ဆွေသင်္ဂဟ ရဲဘော်၊ ရဲဘက်များက မိမိတို့ရရှိသော ရိက္ခာများထဲမှ

စုဆောင်းထည့်ဝင်ကာ အကျေးအမွေးများဖြင့် ဧည့်ခံပွဲ ပြုလုပ်ခြင်းပင်ဖြစ်ပါသည်။

နှုတ်ဆက်ပွဲပြုလုပ်ပြီးနောက် အထုပ်အပိုးတွေပြင်ကာ ထောင်မှထွက်ရမည့် အချိန်ကိုပင် စောင့်မျှော်နေပါသည်။ အိမ်ကိုကား မရောက်ပါ။ ကိုကိုးကျွန်းနှင့် လိပ်ကျွန်းတို့မှာပင် တစ်ခေါက်ပြန်လာခဲ့ပါပြီ။

ထိုစဉ်က တစ်စုံတစ်ရာသော အင်အားစုက ကန့်ကွက်ခဲ့သောကြောင့် မလွတ်နိုင်ခဲ့ခြင်းဟူ၍ သိုးသိုးသန့်သန့်ကြားခဲ့ရသည်။ ဟုတ်မဟုတ်ကား မသိ။ ယခုကော မည်သူတွေက ကန့်ကွက်နေပါသနည်း။

၁၉၆၀ ခုနှစ်၊ ဒီဇင်ဘာ (၃၁) ရက်နေ့ကို နောက်ဆုံးထား၍ ထိုနေ့တွင်မှ ထောင်မှ လွှတ်မပေးလျှင် အစာငတ်ခံတော့မည်ဟူ၍ သခင်ဖေဌေးက အာဏာပိုင်များထံသို့ တစ်လကြိုတင်ကာ ရာဇသံပေးလိုက်ပါလေပြီ။

အစာငတ်ခံတိုက်ပွဲ ဆင်နွှဲရသည်ဆိုလျှင် အသက်အရွယ်ကြီးရင့်လာပြီဖြစ်သော သခင်ဖေဌေးအဖို့လည်း သက်သာမည်မဟုတ်။ အစိုးရအနေဖြင့်လည်း အရုပ်ဆိုးပါသည်။ ထို့ကြောင့် ဤကိစ္စကို ပြေပြစ်ချောမွတ်အောင် ဆောင်ရွက်သင့်ကြောင်းဖြင့် ပြည်ထဲရေးဌာန အတွင်းဝန်ဦးသန်းအေးအား ကျွန်တော်နှင့် ဗိုလ်ချုပ်အစ်ကို ဦးအောင်သန်းတို့ သွားရောက်တွေ့ဆုံကာ တင်ပြပြောဆိုပါသည်။ ထိုသို့ တွေ့ဆုံစဉ်မှာပင် သခင်ဖေဌေးအား ထောင်ဖောက်ပြေးရန် ကြံစည်နေသည်ဆိုသည့် သတင်းအစီရင်ခံစာများမှာ ယုတ္တိမရှိကြောင်း၊ ၎င်းကို ယုံကြည်ရန်မသင့်ကြောင်းဖြင့် ကျွန်တော်တို့က ရှင်းလင်းပြောပြခဲ့သေးသည်။

ပထမတစ်ခါ လွှတ်မည်ဆိုပြီးခါမှ ထောင်ဖောက်ပြေးရန် ကြံနေသည်ဟု သတင်းရသဖြင့် မလွှတ်တော့ဟုဆိုသည်။ ယခုအခါ အကြောင်းပြချက်မည်သို့ ရှိပါသနည်း။

'ရာဇသံပေးသောကြောင့် မလွှတ်နိုင်' ဆိုသောအကြောင်းပြချက်ကို တိုင်းပြည်အဝန်းက ကြားသိခဲ့ရခြင်းပင် ဖြစ်ပေသတည်း။

• • •

သို့ဖြင့် ဇန်နဝါရီလ တစ်ရက်နေ့မှစတင်ကာ သခင်ဖေဌေး အစာငတ်ခံလေတော့၏။ အစာငတ်မခံမီ နောက်ဆုံးနေ့တွင် သူ၏ဇနီးဒေါ်တင်တင်သည် ထောင်ဝင်စာ သွားရောက်တွေ့ဆုံခဲ့သေး၏။ သခင်ဖေဌေးက ဇနီးဖြစ်သူအား မှာကြားလိုက်သော စကားမှာ တစ်ခွန်းသာလျှင်ဖြစ်၏။ "ငါသေလို့ရှိရင် ငါ့အလောင်းကိုရအောင် တောင်းကြ"ဟူ၍ပင်ဖြစ်ပါသည်။

သူ၏သန္နိဋ္ဌာန်မှာခိုင်မာသည်။ အသက်ရှင်လျက်သော်လည်းကောင်း၊ အသက်မပါဘဲသော်လည်း ဘယ်နည်းနှင့်မဆို ထောင်မှထွက်ရအောင် တိုက်ပွဲဝင်တော့မည် ဆိုသည့် သန္နိဋ္ဌာန်ပင်ဖြစ်လေသည်။

အယူအဆချင်းတူသည်ဖြစ်စေ၊ မတူသည်ဖြစ်စေ အပြင်တွင် ရှိနေကြသော အဖွဲ့အစည်းပေါင်းစုံတို့က သခင်ဖေဌေးလွတ်မြောက်ရေးကို ဝိုင်းဝန်းဆောင်ရွက်ရန် အဖွဲ့ပေါင်းစုံကော်မတီတစ်ခုကို ဖွဲ့စည်းလိုက်လေသည်။

သခင်ဖေဌေးကား . . . အစာငတ်ခံလျက်ရှိလေပြီ။

အပြင်တွင် အဖွဲ့ပေါင်းစုံ သခင်ဖေဌေးလွတ်မြောက်ရေး ကော်မတီက လှုပ်ရှားမှုများ ပြုလုပ်နေလေသည်။

သခင်ဖေဌေးအဖို့ရာ သူလွတ်မြောက်ရေးအတွက် အခြားနည်းလမ်းမရှိတော့သည့်အတွက်ကြောင့်သာ အစာငတ်ခံရခြင်းဖြစ်ကြောင်းကို အဖွဲ့ပေါင်းစုံ ကော်မတီကိုယ်စားလှယ်များက သတင်းစာရှင်းလင်းပွဲတစ်ခု ကျင်းပပြုလုပ်ကာ တိုင်းပြည်သို့ ရှင်းလင်းတင်ပြလိုက်လေသည်။ ထို့နောက် ဆူးလေ ရင်ပြင်တော်ပေါ်၌ ဆုတောင်းပွဲတစ်ခုပြုလုပ်၍ သခင်ဖေဌေးအား ကြင်နာထောက်ခံကြသော လူပေါင်းများစွာ လာရောက်ကြပြီးသကာလ အသက်မသေဘဲ လွတ်မြောက်လာရေးကို ဆုမွန်ကောင်းတောင်းခဲ့ကြလေသည်။

ထိုအတောအတွင်းတွင် ကျွန်တော်အပါအဝင် အဖွဲ့ပေါင်းစုံကော်မတီမှ ကိုယ်စားလှယ်အချို့သည် ဝန်ကြီးဒေါက်တာဦးအေးမောင်ထံသို့ သွားရောက်တွေ့ဆုံကြပါသည်။ ဦးအေးမောင်နှင့် တွေ့ဆုံခွင့်တောင်းခိုက်တွင် အလုပ်သမားပါတီမှ ဦးဘငြိမ်းနှင့် သခင်လူအေးတို့သည်လည်း ဦးအေးမောင်နှင့်တွေ့ဆုံရန် ရောက်ရှိနေသည်နှင့် ကြုံကြိုက်နေပါသည်။

ဝန်ကြီးက တွေ့ဆုံရန် ခေါ်ယူသောအခါ၌ အဖွဲ့ပေါင်းစုံကော်မတီ၏ ကိုယ်စားလှယ်အဖွဲ့အနေဖြင့် လာရောက်သော ကျွန်တော်တို့လူစုနှင့် ဦးဘငြိမ်းတို့နှစ်ယောက်အား အတူတကွခေါ်ယူတွေ့ဆုံသဖြင့် ဝန်ကြီး၏အခန်းတွင်းသို့ အတူတကွဝင်ရောက်ခဲ့ကြရလေသည်။ ကျွန်တော်တို့ ကိုယ်စားလှယ်များက အကျိုးအကြောင်းမပြောရသေးမီမှာပင် ဦးဘငြိမ်းက ဒေါက်တာဦးအေးမောင်အား သခင်ဖေဌေးကို လွှတ်ပေးဖို့ ပြောချင်ကြောင်းနှင့်ပြောဆိုပြီးလျှင် အခြားကိစ္စများကိုပါ ပြောဆိုကာ ဦးဘငြိမ်းနှင့်သခင်လူအေးတို့ ပြန်လည်ထွက်ခွာသွားကြပါသည်။

ဦးဘငြိမ်းတို့ ပြန်သွားပြီးနောက်မှ ကျွန်တော်တို့၏ ကိုယ်စားလှယ်အဖွဲ့ဝင်များက အစာငတ်ခံနေသော သခင်ဖေဌေးလွတ်မြောက်ရေးအတွက် ပြောဆိုတင်ပြကြ

သောအခါ "သူ့ကိုလွှတ်ချင်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် မလွယ်လှဘူး"ဆိုကာ "ဝန်ကြီးချုပ်သာ တတ်နိုင်မှာပဲ။ ဝန်ကြီးချုပ်နဲ့တွေ့ကြပါ" ဟု အကြံပေးပါသည်။

ကျွန်တော်တို့က 'ဝန်ကြီးချုပ်နှင့်တွေ့ဆုံရေးမှာ မလွယ်သောကြောင့် ဦးအေးမောင်နှင့်ပင် လာရောက်တွေ့ဆုံရကြောင်း၊ ထိုကိစ္စကို ဦးအေးမောင်ကိုင်နေသည် ဆိုသဖြင့် ဝန်ကြီးကပင် ဆောင်ရွက်ပေးစေလိုကြောင်း' ထပ်မံ ပြောဆိုသောအခါ "ဝန်ကြီးချုပ်နဲ့ တွေ့ဖို့လွယ်ကူတဲ့ လူတွေကိုမှ ခင်ဗျားတို့က ကိုယ်စားလှယ်ရွေးမလွှတ်ဘဲကိုး။ ဦးဘငြိမ်းတို့ သခင်ချစ်မောင်တို့ကို လွှတ်ပါလား။ သူတို့ဆိုရင် ဝန်ကြီးချုပ်အိမ်ကို အချိန်မရွေး ဝင်နိုင်ထွက်နိုင်သားပဲ" ဟူသော စကားကိုသာ ကြားခဲ့ရပြီးလျှင် မည်သို့မျှအကြောင်း မထူးဘဲ ပြန်လာခဲ့ကြရပါသည်။

ထိုစဉ်က ကိုဘငြိမ်း၊ သခင်ချစ်မောင်တို့အား ကိုယ်စားလှယ်မလွှတ်လို၍ ခြွင်းချန်ထားပြီးလျှင် ကျွန်တော်တို့ဘာသာ ကိုယ်စားလှယ်လုပ်၍ လာခဲ့ကြခြင်း မဟုတ်ပါ။ အဖွဲ့ပေါင်းစုံ ကော်မတီထဲတွင် ပြည်သူ့လူငယ်မှ ကိုချန်ထွန်းနှင့် ဘီတီယူစီမှ ကိုသန်းတို့သာပါပြီး ကိုဘငြိမ်း၊ သခင်ချစ်မောင်တို့ မပါသောကြောင့်သာ ၎င်းတို့အား ကိုယ်စားလှယ်မရွေးဘဲ ထားရခြင်းဖြစ်ပါသည်။ သခင်ဖေငွေး လွှတ်မြောက်ရေးအတွက် အဖွဲ့ပေါင်းစုံကော်မတီ ဖွဲ့စည်းစကမူ အလုပ်သမားပါတီက စိတ်ပါဝင်စားခြင်းပင် မရှိခဲ့ဘဲ နောက်ပိုင်းတွင် စိတ်ပါဝင်စားမှုကို ဖော်ပြ၍ ပူးပေါင်းပါဝင်ခဲ့ကြခြင်းဖြစ်ပါသည်။

ဝန်ကြီးချုပ်နှင့်တွေ့ခွင့်ကို ဆက်လက်တောင်းဆိုထားပါသည်။ အစာငတ်ခံနေသူ၏ အခြေအနေမှာလည်း တစ်နေ့တခြား ဆိုးရွားလာနေပါပြီ။ ကိုယ်အလေးချိန်မှာ တစ်နေ့တခြား ကျဆင်းနေပြီဖြစ်ပါသည်။

၁၉၆၁ ခုနှစ်၊ ဇန်နဝါရီလ (၁)ရက်နေ့မှစ၍ အစာငတ်ခံခဲ့ရာ ဇန်နဝါရီလ (၂၅)ရက်နေ့သို့ ရောက်ခဲ့ပြီးလျှင် သခင်ဖေငွေး၏ အသားအရေမှာ (၂၄) ပေါင် ကျော်မျှ ကျဆင်းသွားပြီဖြစ်လေသည်။

ဇန်နဝါရီလ (၂၅)ရက်နေ့ ညနေ(၅)နာရီတွင် ကျွန်တော်တို့၏ ကိုယ်စားလှယ်အဖွဲ့အား ဝန်ကြီးချုပ်ဦးနုက တွေ့ဆုံခွင့်ပေးပါတော့သည်။ ပြည်သူ့ရဲဘော် ပါတီမှ ကိုသန်းမြင့်၊ ပြည်သူ့လူငယ်မှ ကိုချန်ထွန်း၊ စစ်ဆန့်ကျင်ရေးသံဃာအဖွဲ့မှ ဦးပဥ္စင်းတစ်ပါး၊ ကျွန်တော်နှင့် ဦးကိုကိုလေးတို့ပါဝင်သော ကိုယ်စားလှယ်အဖွဲ့သည် ဝင်ဒါမီယာရှိ ဝန်ကြီးချုပ်နေအိမ်တွင် ဝန်ကြီးချုပ်ဦးနု၊ ဒေါက်တာဦးအေးမောင်၊ စစ်ဘက်မှ ဒုဗိုလ်မှူးကြီးလွင်၊ ရဲဘက်မှ ဒုရဲချုပ်ဦးဘအေး၊ အတွင်းဝန် ဦးသန်းအေးတို့ ပါဝင်သော အာဏာပိုင်များနှင့် တွေ့ဆုံကြပါသည်။

ဤတွင် ဝန်ကြီးချုပ်ဦးနုက သခင်ဖေငွေး၏စိတ်ဓာတ် ထက်မြက် ပြင်းပြပုံကို

ရှေ့ပိုင်းတွင် ကျွန်တော်ဖော်ပြခဲ့သည့် အင်းစိန်ထောင်တွင်းမှ အဖြစ်အပျက်တစ်ခုကို ပြန်လည်ပြောကြားပါလေသည်။

နောက်ဆုံး၌ သခင်ဖေငွေးက ဥပဒေတွင်းမှာနေမည်၊ အစာပြန်စားမည်ဟု ကတိပေးလျှင် လွှတ်မည်ဟု ဝန်ကြီးချုပ်က ပြောဆိုသဖြင့် ကျွန်တော်တို့အား သခင်ဖေငွေးထံ သွားရောက်တွေ့ဆုံခွင့် လက်မှတ်ထုတ်ပေးရန် ပြောလိုက်ပါသည်။ အမှန်မှာ ဥပဒေတွင်းမှာနေမည်၊ ရန်ကုန်မှာပင်နေမည်ဆိုသောအချက်ကို အစာငတ် မခံမီကတည်းက သဘောတူကြောင်း သခင်ဖေငွေးကိုယ်တိုင် စာရေးသားပေးပို့ခဲ့ပြီးဖြစ်ပါသည်။

နောက်တစ်နေ့ ဇန်နဝါရီလ (၂)ရက်နေ့တွင် အင်းစိန်ထောင်တွင်း တိုက်ခန်းကျဉ်းကလေးထဲမှ ခုတင်ပေါ်တွင် ခပ်မြော့မြော့သာကျန်နေသည့် သခင်ဖေငွေးထံသို့ ကျွန်တော်တို့တစ်တွေသည် ထောင်ပိုင်ကြီးနှင့်အတူ ဝင်ရောက်တွေ့ဆုံကာ ဝန်ကြီးချုပ်နှင့် တွေ့ဆုံဆွေးနွေးခဲ့ပုံကို ပြောပြသောအခါ သခင်ဖေငွေးက ဥပဒေအတွင်းမှာ နေမည်၊ အစာပြန်စားမည်ဟူသော စာနှစ်ကြောင်းတွင် လက်မှတ်ရေးထိုးပေးလိုက်ပါသည်။

အစိုးရဘက်က သူ၏သိက္ခာကိုဆယ်ပုံမှာ 'အစာငတ်ခံ၍ လွှတ်သည်မဟုတ်၊ ပျက်သင့်လို့လွှတ်တာ' ဆိုသည့် သဘောဖြင့် သိက္ခာဆယ်ကာ ထောင်ထဲမှာပင် အစာပြန်၍ စားစေခြင်းဖြစ်လေသည်။ အမှန်အားဖြင့်ကား ထောင်တွင်းမှ အစာငတ်ခံ တိုက်ပွဲနှင့် အပြင်မှအဖွဲ့ပေါင်းစုံကော်မတီတို့၏ လှုပ်ရှားမှု၊ သတင်းစာများနှင့် ပြည်သူတို့၏ ထောက်ခံမှုတည်းဟူသော တိုက်ပွဲကြောင့်သာ လွှတ်ပေးရခြင်းဖြစ်ကြောင်း ထင်ရှားပါပေသည်။

ထိုနေ့ညမှာပင် သခင်ဖေငွေးအား ထောင်မှလွှတ်လိုက်သဖြင့် သူ၏ ရဲဘော်များက ပွေ့ယူကာ ထောင်မှထုတ်လာပြီးလျှင် ကျွန်တော်၏နေအိမ်သို့ ခေါ်ယူလာခဲ့လေတော့၏။

အိမ်ရောက်လျှင် ယဲ့ယဲ့သာကျန်သည့် သခင်ဖေငွေးအား ဒေါက်တာဦးသောင်းရှိန်နှင့် ကြပ်မတ်ကုသပေးသဖြင့် တဖြည်းဖြည်းပြန်လည်ကာ အားအင်ပြည့်ဖြိုးလာပါသည်။ ပထမတွင် သူ့အား နွားနို့နှင့်ဆိုဒါကိုရောစပ်၍ တိုက်ရပြီး အားဆေးများပေးပါသည်။ (၃)ရက်ခန့်ကြာသောအခါ နွားနို့ကို ဆိုဒါမရောဘဲ တိုက်နိုင်ပြီးလျှင် တစ်ပတ်ခန့် ကြာသောအခါတွင်မှ ဆန်ပြုတ် ထို့နောက်မှ ထမင်း။

သခင်ဖေငွေးသည် ကိုကိုးကျွန်းမှ ပြန်ရောက်၍ ကျွန်တော်ထောင်မှ လွှတ်လာပြီးနောက် တစ်နှစ်နှင့်ဆယ်ရက်အကြာတွင်မှ သခင်ဖေငွေးမှာ ထောင်မှလွှတ်ခဲ့ရခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ အတော်ကလေးထူထူထောင်ထောင် ရှိလာသောအခါတွင်ကား ပက်လက်ကုလားထိုင်ပေါ်တွင် ထိုင်နေသော သခင်ဖေငွေးသည် သူ၏ ထောင်သက်တမ်းအတွက်

နောက်ဆုံးမှတ်တိုင်ကလေးဖြစ်သော ကျွန်တော်၏ ဆဋ္ဌမမြောက်သားငယ်ကလေးအား ပွေ့ချီလိုသည်ဆိုသဖြင့် သူ့လက်ထဲသို့ ထည့်ပေးလိုက်သောအခါ ကလေးအား ပွေ့ချီ မြှူချော့နေသည်ကို တွေ့ရပါသေးသတည်း။

ယခုအခါတွင်ကား သူသည် ဇနီးဒေါ်တင်တင်၊ သမီးခင်မျိုးမြင့်ဌေး၊ သား မောင်ရဲထွဋ်၊ မောင်ဇော်ထွဋ်၊ သမီးငယ် ခင်ရဲမြင့်ဌေးတို့တည်းဟူသော သူ၏ မိသားစုနှင့်အတူ ဝေဠုဝန်ကွက်သစ်တွင် အိမ်တစ်လုံးငှားရမ်းနေထိုင်လျက် ရှိလေသည်။

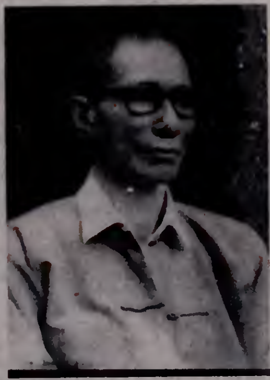

လေထီးဗိုလ်အုန်းမောင် (ခ) ကိုမြ
(၁၉၁၉ - ၂၀၀၀)

[illegible]၁၉

[illegible]မြို့တွင် အဖဦးဘထိန်၊ အမိဒေါ်ဖွားရွှေ တို့မှမွေး။

[illegible]၃၈

[illegible]အစိုးရ အထက်တန်းကျောင်း ၁၀တန်းအထိ ပညာသင်ကြားခဲ့၊
[illegible]မာအစည်းအရုံးဝင်၊ ရေနံမြေသပိတ်ချီတက်ရေး ဗိုလ်စာရင်းသွင်း
[illegible]ဝပြည့်အရေးတော်ပုံ၊ ကျောင်းသားခေါင်းဆောင်
[illegible]မာအစည်းအရုံးမြို့နယ်အတွင်းရေးမှူး။

[illegible]၃၉-၄၀

[illegible]လပ်ရေးတိုက်ပွဲ၊ မြေအောက်တော်လှန်ရေးအဖွဲ့မြို့နယ်ခေါင်းဆောင်။

[illegible]၂

[illegible]အေ မြို့နယ်ငြိမ်ဝပ်ပိပြားရေးအဖွဲ့တာဝန်ယူ။

[illegible]၂-၄၃

[illegible]နစ်ပါတီ လျှို့ဝှက်ကလာပ်စည်းခေါင်းဆောင်၊
[illegible]မာဆင်းရဲသားအစည်းအရုံးမြို့နယ်မှူး (အာရှလူငယ်)။

[illegible]

[illegible]ဗိုလ်၊ သမ္မတယောင်းမန်းဝင်းမောင်၊ ဗိုလ်မှူးချစ်ကောင်း၊ ဦးကျော်ရင်၊
[illegible]ဖေ(မန်း)တို့နှင့်အတူ အိန္ဒိယနိုင်ငံသို့ လျှို့ဝှက်ထွက်ခွာ၊ ကာလကတ္တား
[illegible]ဗီလာရိပ်သာတွင် ပါတီသင်တန်းတက်၊ သီဟိုဠ်နိုင်ငံ၊ ကန္ဒီတွင်
[illegible]ာသင်တန်း၊ လေထီးသင်တန်းတက်။

၁၉၄၅

ဒုတိယကမ္ဘာစစ်အပြီးတွင် ရန်ကုန်မြို့၌ကျင်းပသော ဗမာပြည်ကွန်မြူနစ်ပါတီ ဒုတိယကွန်ဂရက်တွင် ဗဟိုကော်မတီစည်းရုံးရေးမှူးအဖြစ်ရွေးကောက်ခံရ။

၁၉၄၆

ဖဆပလအလယ်ပစ္စယံညီလာခံ ဖျာပုံခရိုင်ကိုယ်စားလှယ်၊၁၉၄၆ အထွေထွေ သပိတ်ကြီးအတွင်း ပုလိပ်သပိတ်နှင့် အမှုထမ်းသပိတ်တို့ကို ခေါင်းဆောင်ခဲ့၊ ကွန်မြူနစ်ပါတီနှစ်ခြမ်းကွဲချိန်တွင် ဗမာပြည်ကွန်မြူနစ်ပါတီဘက်သို့ပါခဲ့။

၁၉၄၇

မြူး၊ လယ်သမားကွန်ဂရက်တွင် ဖျာပုံခရိုင် တောင်သူလယ်သမားသမဂ္ဂ ကိုယ်စားလှယ်အဖြစ်တက်ရောက်။

၁၉၄၈

ပျဉ်းမနား၊ လယ်သမားကွန်ဂရက်တွင် ဖျာပုံခရိုင် တောင်သူလယ်သမားသမဂ္ဂ ကိုယ်စားလှယ်အဖြစ်တက်ရောက် မတ်လ ၂၈ရက်နေ့တွင် ဗမာပြည်ကွန်မြူနစ် ပါတီနှင့်အတူတောခို (ဖျာပုံခရိုင် ကွန်မြူနစ်ပါတီ အတွင်းရေးမှူး)။

၁၉၄၉

ဗမာပြည်ကွန်မြူနစ်ပါတီ ဗဟိုကော်မတီအဖြစ်မြစ်ဝကျွန်းပေါ် ဌာနခွဲတွင်ခန့်အပ်။

၁၉၅၃

ပုသိမ်ခရိုင် ဖက်ဆလက်ရွာစခန်းတိုက်ပွဲတွင် သေနတ်ဒဏ်ရာ ရပြီးအဖမ်းခံရ။

၁၉၅၈ - ၁၉၅၉

ကိုကိုးကျွန်း အပို့ခံရ၊ ထို့နောက်ဂေါ်တူး(ခေါ်) လိပ်ကျွန်း အကျဉ်းစခန်းသို့ သခင်ဖေငွေးနှင့်အတူ ထပ်မံအပို့ခံရ။

၁၉၆၁

မေလတွင် ပြန်လည်လွတ်မြောက်။

၁၉၆၄

ဒုတိယအကြိမ် အဖမ်းခံရ။

၁၉၆၉

ကိုကိုးကျွန်းသို့ ဒုတိယအကြိမ်အပို့ခံရ။ ကျွန်းပါတီကော်မတီကိုခေါင်းဆောင်ခဲ့ပြီး ငပိတိုက်ပွဲ၊ ရက်၄၀တိုက်ပွဲ၊ ၅၃ရက်ကြာကျွန်းဖျက်သိမ်းရေး၊ ကိုယ်ထူကိုယ်ထ ဖျက်သိမ်းရေး အစာငတ်ခံတိုက်ပွဲများကို ခေါင်းဆောင်မှုပေးခဲ့။

၁၉၇၂

အကျဉ်းထောင်မှ လွတ်မြောက်။

၂၀၀၀ပြည့်နှစ်

အသက် (၈၂)နှစ်အရွယ်၊ ဒီဇင်ဘာလ (၂၈)ရက်နေ့တွင် ရန်ကုန်မြို့၌ ကွယ်လွန်သွားခဲ့။

ဗိုလ်အုန်းမောင်

(၁)
လွတ်လပ်ရေး

(၁၄)ကြိမ်မြောက် လွတ်လပ်ရေးအောင်ပွဲနေ့ကြီးကို ခြိမ့်ခြိမ့်သဲသဲဆင်နွှဲနေကြသည့်အချိန်မှာပင် ဗိုလ်အုန်းမောင်အကြောင်းကို စတင်ရေးသားလျက်ရှိပါသည်။

လွတ်လပ်ရေးတိုက်ပွဲတွင် ဗိုလ်အုန်းမောင်နှင့်အတူ တွဲဖက်ကာ တိုက်ပွဲဝင်ခဲ့သည့် သမ္မတကြီးမန်းဝင်းမောင်သည်ကား ဗိုလ်ရှုခံသဘင်ပေါ်ဝယ် ချီတက် အလေးပြုလာကြသော အောင်ပွဲလာပရိသတ်၏ အလေးပြုခြင်းကိုခံယူလျက်ရှိနေ၏။ အခြား၊ အခြားသော မင်းပရိသတ်အများအပြားသည်လည်း အထူးဖိတ်ကြားထားသော ဧည့်သည်တော်များ၏ နေရာတွင်ခေါင်းပေါင်းစ တလူလူဖြင့် ဝင့်ကြွားဂုဏ်ယူစွာ ရောက်ရှိနေကြသည်ကိုတွေ့ရ၏။ ထိုနေ့ညနေခင်း၌ သမ္မတအိမ်တော်ဝင်းအတွင်းဝယ် လွတ်လပ်ရေးညစာစားပွဲကြီးကို ကျင်းပပြုလုပ်လျက် ဂုဏ်ပြုအပ်သော ဧည့်သည်တော်များ ရောက်ရောက်ကြသည်ဟူ၍လည်း သတင်းစာများတွင် တွေ့လိုက်ရ၏။ လွတ်လပ်ရေးဘွဲ့ဂုဏ်ထူးဖြင့် ချီးမြှောက်ခြင်းခံရသော ပုဂ္ဂိုလ်တွေ၏ စာရင်းရှည်ကြီးတစ်ခုကိုလည်း နိုင်ငံတော်အစိုးရက ထုတ်ပြန်ကြေညာလိုက်သဖြင့် လွတ်လပ်ရေးဘွဲ့ထူး၊ ဂုဏ်ထူးများကို ရရှိကြသော ပုဂ္ဂိုလ်တွေသည်လည်း ဂုဏ်ယူမဆုံးအောင် ရှိနေကြသည့် အချိန်အခါလည်း ဖြစ်ပေ၏။

များမကြာမီက ဆိုလျှင်လည်း လွတ်လပ်ရေးမော်ကွန်းဝင်များ စာရင်းကို ထုတ်ပြန်ကြေညာကာ နိုင်ငံတော် သမ္မတကြီးကိုယ်တိုင်က မော်ကွန်းဝင်တံဆိပ်များကို

ချီးမြှောက်ပေးအပ်သဖြင့် မော်ကွန်းဝင်ဖြစ်လာသည့်ပုဂ္ဂိုလ်အများအပြားမှာ မော်မဆုံး အောင်ရှိနေကြသည့်အချိန်နှင့်လည်း အလှမ်းမကွာသေးပေ။

လွတ်လပ်ရေးအောင်ပွဲများတွင် သမ္မတကြီးမန်းဝင်းမောင်လို ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦးက ဗိုလ်ရှုခံယူခြင်းမှာ သင့်လျော်လျောက်ပတ်၍ ပနံတင့်ပေသည်။ လွတ်လပ်ရေး မော်ကွန်းဝင်ပုဂ္ဂိုလ်များအား မန်းဝင်းမောင်လို ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးက ဆုတံဆိပ်များ ချီးမြှင့်ပေးအပ်ရသည့် အခြင်းအရာသည်လည်း လျော်ကန်သင့်မြတ်ပေ၏။ ဒေါက်တာ ဘဦး ကဲ့သို့သော ပုဂ္ဂိုလ်မျိုးက လွတ်လပ်ရေးအောင်ပွဲတွင် ဗိုလ်ရှုခံခြင်းမျိုးကိုကား လွတ်လပ်ရေး မြတ်နိုးခဲ့သူတွေ၏စိတ်တွင် ငြိုငြင်ချင်ကြ၏။

လွတ်လပ်ရေးမော်ကွန်း တံဆိပ်များကို ချီးမြှင့်ပေးအပ်သော မန်းဝင်းမောင်လို ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးကား ထိုနေရာမျိုးတွင် သင့်လျော်လျောက်ပတ်သည့်အသွင်ကိုဆောင်နေသော်လည်း မော်ကွန်းတံဆိပ်များကို လက်ခံယူငင်ကြသည့် ပုဂ္ဂိုလ်ပေါင်း မြောက်မြားစွာအနက် ထိုက်တန်သူလူဦးရေနှင့် မထိုက်တန်သူလူဦးရေ၊ မည်သူက များမည်ဆိုသည်ကို ခန့်မှန်းရန်ကား ခက်ခဲလှပါ၏။

လွတ်လပ်ရေးအောင်လံတွေကား ကြွားကြွားဝင့်ဝင့်နှင့် တလူလူလွင့်လျက်ပင်ရှိပါသည်။ ခေါင်းပေါင်းစ တလူလူရှိနေသည့် အောင်ပွဲသဘင်လာ ရွှေဧည့်သည်များ၏အသွင်မှာလည်း ဝင့်ဝင့်မော်မော်ရှိနေပါပေသည်။

ထိုအချိန်ဝယ် ကိုအုန်းမောင်တစ်ယောက်သည်ကား ချိုင်းထောက်ကြီးကို ထောက်ကာထောက်ကာဖြင့် တရွေ့ရွေ့လျှောက်လှမ်းလျက် လွတ်သဘင် အခမ်းအနားအား အဝေးမှပင် လှမ်းမျှော်ကြည့်ရှုကာ မချိပြုံးကလေးပြုံးနေရှာမည်ပင် ဖြစ်သည်ဟူ၍ ကျွန်တော်ထင်ပါသည်။ များမကြာသေးမီသောအချိန်တွင်းကမှ ချိုင်းထောက်ကို ထောက်ကာ ထောင်ဝမှထွက်လာခဲ့ရသော ကိုအုန်းမောင်တစ်ယောက်သည် ဂုဏ်ယူဝင့်ကြွားစွာ ဆင်နွှဲကျင်းပနေသည့် လွတ်လပ်ရေးအောင်ပွဲသဘင်ကြီးအား အဝေးမှငေးကြည့်ရင်း သူကိုယ်တိုင် သက်စွန့်ကြိုးပမ်း ပါဝင်ဆင်နွှဲခဲ့ရသည့် လွတ်လပ်ရေး တိုက်ပွဲ၏ အတိတ်ကဖြစ်ရပ်များကို တရေးရေး တွေးထင်နေလိမ့်မည်ဟူ၍ပင် ကျွန်တော် ထင်ပါသည်။

သူသည်ကား လွတ်လပ်ရေး အောင်ပွဲသဘင်တွင် ဂုဏ်ပြုအပ်သော ဧည့်သည်တော်တစ်ယောက်လည်း မဟုတ်ခဲ့။ လွတ်လပ်ရေး မော်ကွန်းဝင် တစ်ယောက်လည်း မဟုတ်ခဲ့။ သို့သော် သူသည်ကား လွတ်လပ်ရေးတိုက်ပွဲတွင် ရှေ့တန်းမှ တကယ်တိုက်ခဲ့သော ပြည်သူ့သားကောင်းတစ်ယောက်ပင် ဖြစ်ပေသတည်း။

ခြေတွင်ဒဏ်ရာရကာ အဖမ်းခံရပြီးလျှင် (၈)နှစ်ကြာမျှ ထောင်ထဲတွင်နေခဲ့ရ

[illegible] ကာလ များမကြာမီကမှ ထောင်မှ လွတ်မြောက်လာခဲ့ရသော ကိုအုန်းမောင် [illegible]ယောက်၏ ရပ်တည်မှုမှာ အလွန်တရာမှ မသေချာမရေရာသော ဘဝမှာပင်ရှိနေခဲ့[illegible]သည်။ စားရေးသောက်ရေး၊ နေရေးထိုင်ရေးအတွက်လည်း ကျပ်ကျပ်တည်းတည်းပင် [illegible]ရှာသည်။ မြောက်ဥက္ကလာပ၌ရှိသော မယားညီအစ်ကိုတော် တစ်ယောက်၏[illegible]တွင် အချိန်အတော်ကြာအောင် မှီခိုနေထိုင်ရပြီးလျှင် ယခုရက်ပိုင်းအတွင်းတွင်မှ [illegible]ရဲဘက်အချို့၏ အကူအညီဖြင့် တောင်ဥက္ကလာပတွင် အိမ်ကလေးတစ်လုံး [illegible]ကာ သူတို့ဇနီးမောင်နှံ ပြောင်းရွှေ့နေထိုင်ခဲ့ရပါသည်။

လွတ်လပ်ရေး၏ ရှားပါးသော အသီးအပွင့်အချို့အား အာဏာတည်းဟူသော [illegible]ဖြင့်သာလျှင် ဆွတ်ချူနိုင်သည်တကား။

• • •

ကိုကိုးကျွန်းသို့ ရောက်သောအခါ၌ ကိုအုန်းမောင်ရှိရာ အမှတ်(၅) အဆောင် [illegible] ကျွန်တော်နေထိုင်ခဲ့ရပါသည်။ (၅)အဆောင်သို့ရောက်သည့်နေ့ ညဘက်မှာပင် [illegible]မှ နောက်ဆုံးနိုင်ငံရေးအခြေအနေများကို မေးမြန်းသဖြင့် ကျွန်တော်သိသမျှ [illegible] ပြောပြပြီးလျှင် ဆိုဗီယက်ယူနီယံ အစိုးရကချမှတ်သည့် (၇)နှစ်စီမံကိန်း [illegible]င်းကို အထူးစိတ်ဝင်စားစွာ မေးမြန်းသဖြင့် ကျွန်တော် ဖတ်ခဲ့ရသမျှထဲမှ [illegible]သလောက်သော အကြောင်းအရာတွေကို ပြန်လည်ဖောက်သည်ချရပါသည်။

သူ၏အသွင်မှာ အေးဆေးတည်ငြိမ်သည်။ စိတ်ဓာတ်ကြံ့ခိုင်သည်။ ယုံကြည် [illegible] စွဲမြဲစွာဆုပ်ကိုင်ပြီးလျှင် ပြတ်သားစွာ လုပ်ကိုင်တတ်သူ တစ်ယောက်ဖြစ်ပါ[illegible]။

ကျွန်တော်တို့ စီးနင်းလိုက်ပါလာသည့် နောက်ဆုံးသင်္ဘောသည် အလျှင်ရောက် [illegible]သူတွေထံသို့ ၎င်းတို့၏ သားမယားများထံမှပေးပို့သော စာများကို ယူဆောင် [illegible]ဖြင့် မိုးရာသီမတိုင်မီ သူတို့အဖို့ နောက်ဆုံးစာတစ်စောင်ကို ရရှိကြသေးသည်။ [illegible]န်းမောင်၏ဇနီးထံမှ ရေးလိုက်သည့် စာထဲတွင် 'အုန်းသီးတွေ သိပ်မစားပါနဲ့၊ [illegible]ထဲ ခဏခဏဆင်းပြီး ရေမချိုးပါနဲ့၊ လိပ်ဥတွေလဲ သိပ်မစားပါနဲ့' ဟူ၍ သတိ[illegible]ပါသည်။ အနေအထိုင်အစားအသောက် မှားယွင်းပါက ကျန်းမာရေးထိခိုက်ကာ [illegible]ည်စိုး၍ သတိပေးရှာခြင်းပင် ဖြစ်ဟန်တူပါသည်။

စာထဲတွင် ဤသို့သတိပေးထားကြောင်းကို သူက ပြောပြသောအခါတွင် [illegible]သော ရဲဘော်တွေမှာ ရယ်မောကြရလေသည်။ ကျွန်တော်တို့တစ်တွေအား

ကျွန်းပေါ်တွင် လွတ်လပ်စွာ သွားလာနေထိုင်နိုင်ခွင့်ရှိသည်ဟူ၍ အ...
ပါသည်။

ဤသို့ ထင်ခြင်းမှာ အကြောင်းမဲ့မဟုတ်ပါ။ ဖေဖော်ဝါရီလ...
ခဲ့သည့် ပါလီမန်အစည်းအဝေး၌ ကိုကိုးကျွန်းနှင့် ပတ်သက်သော...
အစိုးရက ဖြေကြားရာ၌ နိုင်ငံရေးအကျဉ်းသမားများအား ကျွန်းပေါ်...
ထားရှိပါသည်ဟူ၍ ဖြေကြားခဲ့သောကြောင့်ပင် ဖြစ်ပါသည်။ ...
ပင်လယ်ရပ်ခြားရှိ ကျွန်းပေါ်သို့ ပို့ထားသော်လည်း လွတ်လပ်စွာ ...
အကျဉ်းထောင်လောကတွင် အခြေအနေ အဆိုးဆုံးနှင့် အကျပ်အတ...
သာဖြစ်ပေသည်။

ပင်လယ်ကမ်းစပ်သို့ဆင်းကာ ရေချိုးနိုင်ရန်ဝေးစွ။ သံဆူး...
ကာရံထားသည့် ဝင်းအတွင်းတွင် အဆောင်တစ်ဆောင်နှင့် တစ်ဆေ...
ကျပ်တည်းလှပါသည်။ အုန်းပင်တွေအပေါ်၌ အပြွတ်လိုက်အ...
အုန်းသီးတွေကို မြင်ရုံသာမြင်ကြရသော်လည်း မစားကြရ။ ...
ဆိုသော်လည် ပုဒ်မ (၅) အကျဉ်းသမားတို့ စားနေရသောအစာမှာ ...
ပုပ်များနှင့် အောက်သိုးနေသော ပဲများသာဖြစ်ပါသည်။

တစ်နေ့သောအခါ၌ ကိုအုန်းမောင်၏နေရာတွင် ကျွန်တော်သွ...
သူနှင့်စကားစမြည်ပြောဆိုပါသည်။ အတူတကွထိုင်ကာ စကားပြေ...
အနားတွင်ရှိသည့် သံဖြူပုံးဟောင်းကလေးတစ်ခုထဲမှ အငွေ့တထေ...
သည့် ရေနွေးများကို အုန်းမှုတ်ခွက်ဖြင့်ခပ်ကာ တစ်ခွက်ပြီးတစ်...
လှမ်း၍ပေးပါသည်။ သူသည်လည်း အခြား အုန်းမှုတ်ခွက်တစ်...
ပြောရင်း ရေနွေးသောက်လျက်ရှိပါသည်။

စကားစမြည်ပြောဆို၍ အတော်ကလေးကြာကာ တစ်ခေ...
ခြောက်ခွက်မျှ သောက်ပြီးသောအခါ "လက်ဖက်ရည်ကြမ်း ...
သူကမေးသဖြင့် "ကောင်းသားပဲ" ကျွန်တော်က ပြန်ပြောလျှင် ...
တွေ့ရပါလေသည်။ "ကျွန်တော်တို့ အခုသောက်နေကြတာ တ...
ခြောက်ဆိုလို့ တစ်ဖတ်မှမပါဘူးခင်ဗျ၊ လက်ဖက်ခြောက်...
ထည့်ထားတာ" ဟူ၍ ပြောသောအခါတွင်မှ ကျွန်တော်သေ...
လက်ဖက်ရည်ကြမ်းမဟုတ်ဘဲ ရေနွေးချည်းသက်သက်ဖြစ်ကြေ...

သံဖြူပုံးထဲတွင် လက်ဖက်ခြောက်ရှိသည့်အခါ ...
သောက်ခဲ့ခြင်းကြောင့် လက်ဖက်ဆီ အနည်းငယ် တက်၍နေ...

...ပ်းဟောင်းနေသောကြောင့် ပုံးထဲမှ ရေနွေးသက်သက်မှာ လက်ဖက်
...နေသလို ထင်ရရုံသာမကဘဲ ကျွန်တော်တို့ ခပ်၍သောက်ရသည့်
...မှုမှတ်ခွက် ဖြစ်သောကြောင့် အရောင်အဆင်းကို အကဲခတ်နိုင်ခြင်း
...သ်းသက်သက်ဖြစ်ပေမယ့် လက်ဖက်ရည်ကြမ်းအမှတ်နဲ့ သောက်နေ
...က်ရည်ကြမ်းလိုလို ထင်ရသားပဲ" ဟူ၍ ပြောဆိုကာ ရယ်မောပါ
...ထိုအတိုင်းပင် လက်ဖက်ခြောက် ခတ်စရာမရှိသော်လည်း သူ၏
...းချည်းသက်သက်ထည့်ကာ ဤနည်းအတိုင်းပင် သောက်နေလေ

...းဆိုလျှင် ဤအုန်းကျွန်းပေါ်၌သာလျှင် အငတ်ငတ်အပြတ်ပြတ်နှင့်
...က်ပါ။ ဖက်ဆစ်တော်လှန်ရေးအတွက် ကြိုးပမ်းစဉ်အခါက သိဟိုဠ်
...း တောနက်ကြီးအထဲတွင် ငတ်သည့်အခါငတ်၍၊ ပြတ်သည့်အခါ
...လည်း နေခဲ့ရဖူးသေးသည်။ လေထီးဆင်းသော သင်တန်းကို
...ွင် လေယာဉ်ပျံမှ ရိက္ခာလက်နက်ချပေးနိုင်ရန် အချက်ပြပေးခြင်းနှင့်
...ဖွေခြင်းအတတ်ကို လက်တွေ့သင်ကြားရာ၌ သိဟိုဠ် (သီရိလင်္ကာ)
...သို့ သွားရောက်နေထိုင်ခဲ့ဖူးလေသည်။ ကောင်းကင်မှပျံသန်းလာ
...မှ စားနပ်ရိက္ခာများချပေးနိုင်သည့်နေရာကို တောနက်ထဲတွင် ရှာဖွေ
...ရသည်။ ထိုကဲ့သို့ မပြုနိုင်သည့်နေ့များတွင် ကိုအုန်းမောင်မှာ အငတ်
...င်သည့်အခါတွင်မှ လေယာဉ်ပျံမှချပေးသည့် အစားအသောက်များ
...သည်။

...ှန်ရေးအတွက် တစ်ချိန်က အိန္ဒိယပြည်သို့ အတူတကွ သွားရောက်
...းဆောင်ရွက်ခဲ့သည့် ရဲဘော်သုံးဦးအနက်တွင်၊ မန်းဝင်းမောင်က
... ဗိုလ်မှူးချစ်ကောင်းမှာ နိုင်ငံတော် သစ္စာဖောက်ဥပဒေဖြင့်
...းနေရပြီးလျှင် (ကိုအုန်းမောင် ကိုကိုးကျွန်းမှာ ရှိဆဲတွင်ပင် ကြိုးမိန့်
...မိန့်နှင့် လွတ်ခဲ့သည်) ကိုအုန်းမောင်မှာကား ကိုကိုးကျွန်းသို့
...။

(၂)
သခင်အုန်းမောင်

သူသည် ဖျာပုံသားဇာတိဖြစ်၍ ၁၃၀၀–ပြည့်နှစ် အရေးတော်ပုံတွင် တို့ဗမာအစည်းအရုံးသို့ ဝင်ခဲ့စဉ်က အသက် (၁၉)နှစ်သာလျှင် ရှိသေးသည်။

၁၃၀၀ ပြည့်နှစ် အရေးတော်ပုံတွင် ရေနံမြေအလုပ်သမားတပ်ကြီး ရေနံမြေမှ ရန်ကုန်ထိ ခြေလျင်ချီတက်လာရာ လမ်းခရီး၌ ခေါင်းဆောင်များ အဖမ်းခံရသောအခါ တစ်ဗိုလ်ကျ၊ တစ်ဗိုလ်တက်စနစ်ဖြင့် အလုပ်သမားတပ်ကြီးအား ရန်ကုန်သို့ မရောက်ရောက်အောင် ချီတက်စေရန် စီမံစိုင်းပြင်းခဲ့လေသည်။ သို့ကြောင့်လည်း အလုပ်သမားတပ်ကြီးသည် နယ်ချဲ့စစ်သားတို့၏ လှံစွပ်များအကြားတွင် ရင်ကော့ကာ ချီတက်လာနိုင်ခဲ့ခြင်းဖြစ်လေသည်။

ရေနံမြေအလုပ်သမားတပ်ကြီးအား ရန်ကုန်အရောက် ချီတက်လာရေးအတွက် တစ်ဗိုလ်ကျတစ်ဗိုလ်တက်စနစ်ကို တီထွင်ကာ ဌာနချုပ် တို့ဗမာအစည်းအရုံးက 'ဗိုလ်' တွေ အလိုရှိသည်ဟူ၍ ကြေညာခဲ့ရာတွင် သခင်အုန်းမောင်သည် ဗိုလ်စာရင်းတင်ခဲ့သဖြင့် 'ဗိုလ်' ရွေးခံခဲ့ရလေသည်။

သူသည် သခင်ခေတ် လွတ်လပ်ရေးလှုပ်ရှားမှုတစ်ရပ်လုံးတွင် တက်ကြွစွာပါဝင်ဆောင်ရွက်လာခဲ့၏။

တို့ဗမာအစည်းအရုံးအတွက် ရန်ပုံငွေရှာခဲ့ရာ၌ ကိုအုန်းမောင်ကြုံခဲ့ရပုံကလေး တစ်ခုကို ဖော်ပြရပေဦးမည်။ တို့ဗမာအစည်းအရုံး ရန်ပုံငွေအတွက် 'သူပုန်သမီး' ဆိုသည့် အင်္ဂလိပ်ရုပ်ရှင်တစ်ခုကို ငှားရမ်း၍ ဖျာပုံတွင် ရုံသွင်းပြသရန် စီစဉ်ခဲ့ပြီးလျှင် 'သူပုန်သမီး' ပြမည်ဟူ၍ ကြေညာကာ လက်မှတ်များကိုပင် လိုက်လံရောင်းချထားလေသည်။ သို့သော် အနှောင့်အယှက်အခက်အခဲနှင့် မလွဲမရှောင်သာဘဲ ကြုံတွေ့

လာရသောကြောင့် ထိုဇာတ်ကားပြသမည့် အချိန်သို့ ရောက်သည့်တိုင် ထိုကားထုပ်ကို ပြေရဘဲရှိနေသဖြင့် အခက်ကြုံ၍နေတော့၏။

ရုပ်ရှင်ပြသည့်အချိန်သို့ပင် ရောက်ရှိနေပေပြီ။ ရုပ်ရှင်ကြည့် ပရိသတ်ကလည်း ရောက်ရှိနေပြီ။ ကြော်ငြာထားပြီးဖြစ်သော သူပုန်သမီးကားထုပ်က မရောက်လာသော အခါတွင် မတတ်သာသည့်အဆုံး၌ မင်းသားကျော်ဟိုး ပါဝင်ခေါင်းဆောင်သော 'ပူဆိုးကြီး' ဇာတ်ကားကိုပင် အစားထိုးကာ ပြလိုက်ရလေသည်။ ပရိသတ်ကျေနပ် စေရန်သောငှာ မရရတာကိုပင် ရှာဖွေအစားထိုး၍ပြသသော်လည်း အချို့သော ပရိသတ်တို့၏ ပြစ်ချခြင်းကို ခံရရုံသာမကဘဲ လူအချို့ ဝိုင်းဝန်းကာ ခဲနှင့်ပေါက်ခြင်းကိုပင် ခံခဲ့ရ လေသည်။

ဒုတိယကမ္ဘာစစ်ကြီး ဖြစ်လာပြီးနောက် အင်္ဂလိပ်တော်လှန်ရေးအတွက် စီမံ ချက်ပြင်းလာသောအချိန်တွင် သခင်လင်း စသော ပုဂ္ဂိုလ်များနှင့် အဆက်အသွယ် ရရှိပြီးလျှင် ဖျာပုံ၌ တော်လှန်ရေးယူနစ်ကို လျှို့ဝှက်ဖွဲ့စည်းကာ အင်္ဂလိပ်တော်လှန် ရေးတွင် ပါဝင်ဆောင်ရွက်ခဲ့လေသည်။ ထိုအချိန်က ဗိုလ်မှူးကြီးဝင်း၊ ဗိုလ်သူရတို့နှင့် အတူ အင်္ဂလိပ်တော်လှန်ရေးတွင် တွဲဖက်လုပ်ကိုင်ခဲ့ရသည်။

ဂျပန်ခေတ်သို့ ရောက်ရှိလာသောအခါ၌ သခင်အုန်းမောင်သည် ဖျာပုံတွင် ကိုယ်ဟမာဆင်းရဲသားအစည်းအရုံး မြို့နယ်မှူး တာဝန်ကို ယူလာရသည်။ ထိုအတော အတွင်းဝယ် သခင်စိုးနှင့် အဆက်အသွယ်ရရှိကာ ဂျပန်ခေတ်တွင် လျှို့ဝှက်စွာ ဖွဲ့စည်း ထားသည့် ကွန်မြူနစ်ပါတီသို့ ဝင်ရောက်ဆောင်ရွက်လေတော့သည်။

လျှို့ဝှက်စွာ ဖွဲ့စည်းတည်ထောင်ထားသည့် ကွန်မြူနစ်ပါတီသည် တော်လှန် ရေးစိတ်ဓာတ် ထက်မြက်သည့် ရဲဘော်များအား သိမ်းသွင်းခြင်း၊ သဘောတရားအရ ပညာကန်းများပေးခြင်း၊ စည်းရုံးရေးလုပ်ငန်းများကို လျှို့ဝှက်စွာ ဆောင်ရွက်ခြင်း၊ ဖက်ဆစ်တော်လှန်ရေးအတွက် ပြင်ဆင်စိုင်းပြင်းခြင်း လုပ်ငန်းများကို နိုးကြားထက်မြက် စွာဖြင့် လုပ်ဆောင်နေပေသည်။

တိုင်းပြည်ကို ချစ်သောစိတ်၊ လူထုအရေးကို ဦးမလေးဘဲ ဆောင်ရွက်လိုသည့် မာန်ခဲ လူတန်းစားစိတ်တို့ဖြင့် အခြေခံကာ ကွန်မြူနစ်ပါတီဝင်တစ်ယောက် ဖြစ်လာ မည်ဖြစ်သော သခင်အုန်းမောင်သည် ပါတီ၏ယုံကြည်ကိုးစားခြင်းခံရသော တပ်သားကောင်း တစ်ယောက် ဖြစ်လာခဲ့သည်နှင့်အညီ ပါတီကပေးအပ်သော တာဝန်ဟူသမျှကို အချိန် မရွေး ထမ်းဆောင်လျက်ရှိပေသည်။

ပါတီသည် တိုင်းပြည်အတွက်၊ ပြည်သူလူထုအတွက်၊ ပစ္စည်းမဲ့ လူတန်းစား အတွက် လုပ်နေခြင်းပင်ဖြစ်ရာ ပါတီကပေးအပ်သော တာဝန်ကို ထမ်းဆောင်ရခြင်းသည်

တိုင်းပြည်အတွက် ပြည်သူလူထုအတွက်ပင် ဖြစ်ပေသည်။ ကွန်မြူနစ်ပါတီသည် ဖက်ဆစ်တော်လှန်ရေးနှင့် ပြည်သူ့လွတ်လပ်ရေးတိုက်ပွဲကြီးတစ်ရပ်လုံးကို ရှေ့ဆောင် စည်းရုံးလျက်ရှိနေပြီးလျှင် ထိုစဉ်အခါက ဖက်ဆစ်ဂျပန်တို့၏ အကြီးဆုံးရန်သူမှာ မြေအောက်တွင် ကိုယ်ပျောက်နေသည့် ကွန်မြူနစ်ပါတီပင်ဖြစ်နေခဲ့လေသည်။ တစ်တိုင်းတစ်နိုင်ငံလုံး ဖက်ဆစ် သံကန့်လန့်ကာအောက်တွင် ကျရောက်ကာ၊ အမှောင်ဖုံးအုပ်ခြင်းခံနေရသော်လည်း မာက့်(စ်)၊ လီနင် သဘောတရားရေး မီးရှူးတန်ဆောင်အောက်တွင် စည်းရုံးလှုပ်ရှားနေသည့် ကွန်မြူနစ်ပါတီသည်ကား ဖက်ဆစ်အမှောင်ထုကို ထွင်းဖောက်ကျော်လွှားကာ ကမ္ဘာ့ဒီမိုကရေစီ အင်အားစုများနှင့် ဆက်စပ်မှုရှိနေခဲ့ပြီးဖြစ်လေသည်။ သို့ကြောင့်လည်း ဖက်ဆစ်တော်လှန်ရေးနှင့် ပြည်သူ့လွတ်လပ်ရေးတိုက်ပွဲကြီးကို ရှေ့ဆောင်ဖော်ထုတ်နိုင်ခဲ့ခြင်းပင်ဖြစ်လေသည်။

ကွန်မြူနစ်ပါတီတွင် ပါတီ၏ ယုံကြည်ကိုးစားခြင်းခံလာရသော သခင်အုန်းမောင်အား ပါတီသည် များမကြာမီတွင် ပိုမိုကြီးမား၍ အရေးပါသော တာဝန်တစ်ရပ်ကို အချိန်အခါနှင့်အညီ ပေးအပ်နှင်းလိုက်လေသတည်း။

(၃)
အိန္ဒိယပြည်သို့

ဖက်ဆစ်တော်လှန်ရေးတိုက်ပွဲကြီးကို ထိရောက်စွာ ဆင်နွှဲနိုင်ရန်အတွက် လိုအပ်သမျှသော ပြင်ဆင်မှုများအနက် အရေးကြီးသည့် ပြင်ဆင်မှု အစိတ်အပိုင်းတစ်ရပ်တွင် အရေးပါသော တာဝန်ကို ထမ်းရွက်ရန်အတွက် ကိုချစ်ကောင်း၊ မန်းဝင်းမောင်၊ သခင်ဗိုလ်နှင့် ကိုအုန်းမောင်တို့သည် အိန္ဒိယပြည်သို့ သွားရောက်ရန် ပြင်ဆင်ရလေသည်။

အချိန်မှာ ၁၉၄၄ ခုနှစ်၊ စက်တင်ဘာလ (၁၈)ရက်နေ့တွင် ဖြစ်လေသည်။

သွားရမည့်ခရီးမှာ မြစ်ကြီးနားလမ်း၊ မဲဇာရွှေလီမှဖြတ်ကာ အိန္ဒိယပြည်ဘက်သို့ ကူးရမည့် ခရီးပင်ဖြစ်လေသည်။ သူတို့တစ်တွေ သွားရောက်ရေးအတွက် လိုအပ်သမျှ အစီအစဉ်များနှင့် နိုင်ငံခြားအဆက်အသွယ်များကို သခင်သန်းထွန်းက စီစဉ်ဆောင်ရွက်ပေးလေသည်။

ထိုအချိန်တွင် ကွန်မြူနစ်ပါတီနှင့် ဗမာ့တပ်မတော်တာဝန်ခံ ခေါင်းဆောင်အချို့တို့ နားလည်မှု ရရှိနေပြီဖြစ်သဖြင့် ဗမာ့တပ်မတော်အတွင်း၌လည်း ဖက်ဆစ်ဆန့်ကျင်ရေး စိတ်ဓာတ်များ သွတ်သွင်းကာ တော်လှန်ရေးအတွက် ပြင်ဆင်မှုများကို စတင်ပြုလုပ်လာနေသည့် အချိန်ဖြစ်ပေသည်။

သို့ကြောင့် အိန္ဒိယသို့ သွားရောက်ကြမည့် ကိုချစ်ကောင်း၊ သခင်ဗိုလ်၊ မန်းဝင်းမောင်၊ ကိုအုန်းမောင်တို့ လေးယောက်သည် တပ်မတော် စစ်ယူနီဖောင်းများကို ဝတ်ဆင်ကာ တပ်မတော်အရာရှိများအသွင်ဖြင့် ခရီးထွက်ရန် စီမံခဲ့လေသည်။ သူတို့လေးယောက်သည် ရန်ကုန်မှနေ၍ ကားတစ်စီးဖြင့် ခရီးထွက်လာခဲ့ကြသောအခါ၌ ကျွတ်ကွင်းသို့ ရောက်သောအခါ စီးလာသောကားအား လေယာဉ်ပျံက စစ်သေနတ်

ဖြင့် လိုက်လံပစ်ခတ်သဖြင့် ကားပေါ်မှဆင်းကာ ရှောင်တိမ်းကြရာတွင် အသက်ဘေးကို မထိခိုက်သော်လည်း သူတို့ကားကို စစ်သေနတ်ထိမှန်ခံရပြီးလျှင် ကားတစ်စီးလုံး မီးလောင်သွားတော့၏။

သို့ဖြင့် ကားပေါ်တွင် ရွှေ၊ ငွေ၊ စာရွက်စာတမ်းများ မီးလောင်ပျက်စီးသွားလေရာ သည်အတိုင်းဆက်လက်၍ ခရီးသွားရန် မဖြစ်တော့သည့်အတွက် ရန်ကုန်သို့ ပြန်လာခဲ့ကြရလေသည်။

(အိန္ဒိယပြည်သို့ သွားလေရာတွင် ကိုအုန်းမောင်မှာ ဗိုလ်မှူးချစ်ကောင်းနှင့် အတူတကွ သွားရောက်ခြင်းဖြစ်သောကြောင့် အိန္ဒိယခရီးစဉ်အကြောင်းမှာ ဗိုလ်မှူးချစ်ကောင်းရေးသည့် 'အနှစ်နှစ်ဆယ်' စာအုပ်ပါ မှတ်တမ်းနှင့် ထပ်တူပင် ဖြစ်ပါသည်။ သို့ကြောင့် အိန္ဒိယခရီးစဉ်နှင့် ပတ်သက်၍ အကျဉ်းချုပ်ပင်ဖော်ပြသွားပါမည်။)

ရန်ကုန်သို့ပြန်၍ လိုအပ်သည်တို့ကို ပြင်ဆင်ပြီးလျှင် စက်တင်ဘာလ (၂၂) ရက်နေ့တွင် တစ်ခေါက်ထပ်မံကာ ခရီးထွက်ပြန်ပါသည်။ နောက်တစ်ခေါက် ထွက်လာကြသောအခါ၌ ကိုကျော်ရင်နှင့် ဗိုလ်လှဖေတို့ပါလာကြလေသည်။ မဲဇာခရီး၏ လမ်းတစ်လျှောက်လုံးတွင် အင်္ဂလိပ်–အမေရိကန် လေယာဉ်ပျံများ အဆက်မပြတ်လာနေသောကြောင့် နေ့ဘက်၌ မသွားဘဲ ညအခါများတွင်သာလျှင် ခရီးနှင်ကြရပါသည်။

လက်ဝဲသန္တရ၏ မဲဇာတောင်ခြေရတုသည် မဲဇာခရီး၏ သရုပ်ကို ထုတ်ထားပြီးဖြစ်ပါသည်။ သူတို့တစ်တွေသည် နှင်းတွေတဝေဝေ ကျဆင်းနေသည့် ည၏အမှောင်အောက်ဝယ် ပင်ပင်ပန်းပန်း စွန့်စွန့်စားစား ခရီးနှင်နေခဲ့ကြ၏။ လမ်းခရီး တစ်လျှောက်တွင် ဗိုလ်လှဖေက လမ်းပြလာခဲ့သော်လည်း အပြင်းဖျားပါလေတော့သည်။ ဗိုလ်လှဖေ၏ အဖျားမှာ ပြင်းထန်လွန်းလှသဖြင့် စကားမေးပင်မရချေ။

သို့ဖြင့် သူတို့လူတစ်စုသည် မဲဇာတွင်လူစုခွဲကြ၍ ကိုချစ်ကောင်း၊ မန်းဝင်းမောင်နှင့် ကိုအုန်းမောင်တို့ကတစ်စု၊ သခင်ဗိုလ်၊ ကိုကျော်ရင်နှင့် ဗိုလ်လှဖေတို့က တစ်စုခွဲ၍ တစ်သုတ်စီ ခရီးဆက်ရန် စီစဉ်ကြရသည်။

ဟသံာရွာသို့ ရောက်သောအခါ၌ အမေရိကန် သိမ်းပိုက်ထားသော နယ်တွင်းသို့ မန်းဝင်းမောင်ကူးသွားပြီးလျှင် အဆက်အသွယ်ယူ၍ အဆက်အသွယ် ရသောအခါ၌ ကိုအုန်းမောင်နှင့် ကိုချစ်ကောင်းတို့ထံပြန်လာ ခေါ်ဆောင်ခဲ့လေသည်။ ထိုအချိန်တွင် မြစ်ကြီးနားနှင့် နယ်တစ်ဝိုက်ကို အမေရိကန်က သိမ်းပိုက်ထားပြီးဖြစ်သဖြင့် ၎င်းတို့အား ရွှေကူသို့ ခေါ်ဆောင်သွားခဲ့သည်။ ရွှေကူသို့ရောက်လျှင် အမေရိကန်စစ်ဘက် တာဝန်ခံ တစ်ယောက်နှင့်တွေ့ဆုံပြီးနောက် ၎င်းတို့ သုံးဦးအား မြစ်ကြီးနားသို့ ပို့လိုက်လေသည်။

အမေရိကန် နံပါတ် (၁၀၁) တပ်မအကြီးအကဲဖြစ်သူ ကာနယ်ပီးယား (စ)နှင့် တွေ့ဆုံကြသောအခါတွင် လာရင်းအကျိုးအကြောင်းကိုပြောပြ၍ သခင်သန်းထွန်း ပေးလိုက်သော ဆက်သွယ်ရေး လျှို့ဝှက်အမှတ်အသားကို ပြောပြရာ၌ G.S.I.K ဆိုသော စကားနှင့် G.S.I.12 ဆိုသော စကားလွဲမှားနေသဖြင့် ၎င်းတို့အား စစ်ဆေးမေးမြန်း ပြီးလျှင် အိန္ဒိယပြည်ရှိ နံပါတ် (၁၃၆) စစ်တပ်သို့ လှမ်းမေးပြီးမှ K နှင့် 12 ကို အမှတ်မှားခြင်းဖြစ်ကြောင်း သိရှိကာ ထိုကိစ္စ ရှင်းလင်းသွားလေသည်။

ထိုအခါက မဟာမိတ်စစ်တပ်များအနေဖြင့် ဗမာတွေအား သစ္စာဖောက်ဟူ၍ ခေါ်ဝေါ်ကာ အပြင်းအထန် မုန်းတီးသော စိတ်ဓာတ်များဖြစ်ပေါ်နေကြသည်ကို တွေ့ရှိ သာမကဘဲ ဗမာပြည်ကို ပြန်လည်သိမ်းပိုက်ပြီးလျှင် ဗမာလူမျိုးတွေအပေါ်၌ ကလဲ့စား ချေရန် ကြံဆထားပုံကိုပါသိရှိရလေသည်။

'ဗမာ့တပ်မတော်က ဂျပန်ကို တော်လှန်ရန် အလားအလာရှိကြောင်း၊ ယခု အခါတွင် ကွန်မြူနစ်ပါတီသည် ဖက်ဆစ်တော်လှန်ရေးအတွက် ပြင်ဆင်လျက် ရှိနေပြီး ဖက်ဆစ်ဆန့်ကျင်ရေး အစည်းအရုံး (AFO) ကိုပင် ဖွဲ့စည်းထားပြီး ဖြစ်ကြောင်း' စသည် ကို့ကို ရှင်းလင်းပြောပြသောအခါတွင်မှ အခြေအနေမှန်ကို သိရှိသွားလေသည်။ သို့သော် လည်း နယ်ချဲ့သမားများသည် ၎င်းတို့၏ အလှေ့အထအရ သွေးခွဲမှုပြုလုပ်ရန် ကြံစည် ကြိုးစားလာကြပြီးလျှင် ကရင်ဗမာသွေးခွဲမှုကို ဦးမလေးဘဲ ပြုလုပ်ခဲ့သည်။

မန်းဝင်းမောင်မှာ ကရင်အမျိုးသားဖြစ်၍ ကိုအုန်းမောင်နှင့် ကိုချစ်ကောင်းတို့က ဗမာများဖြစ်ခြင်းကြောင့်၊ ၎င်းတို့နှစ်ယောက်နှင့် မန်းဝင်းမောင်ကို သွေးခွဲကြလေသည်။ ကရင်လူမျိုးများအနေဖြင့် ဗမာကို မယုံကြည်ထိုက်ကြောင်း၊ မြစ်ဝကျွန်းပေါ်တွင် ဗမာတွေက ကရင်လူမျိုးများအား ညှဉ်းဆဲသတ်ဖြတ်ခဲ့ကြောင်း၊ ထို့ကြောင့် ဗမာများနှင့် ပူးပေါင်းဆောင်ရွက်ခြင်းမပြုဘဲ ၎င်းတို့ကိုသာ ယုံကြည်စိတ်ချစွာ ရင်းရင်းနှီးနှီး ပူးပေါင်းဆောင်ရွက်လိုသည် စသည်ဖြင့် မန်းဝင်းမောင်အား ပြောကြားဆွဲဆောင်ကာ သွေးခွဲခဲ့လေသည်။

ဤတွင် မန်းဝင်းမောင်၏ မွန်မြတ်သည့် စိတ်ဓာတ်ဖြစ်သော တိုင်းရင်းသား စည်းလုံးညီညွတ်ရေးအတွက် ကြံ့ခိုင်သည့် စိတ်ဓာတ်ကို ချီးကျူးဖွယ်ရာ တွေ့မြင်ခဲ့ ရသည်ဟူ၍ ကိုအုန်းမောင်က လှိုက်လှဲစွာပင် ထုတ်ဖော်ပြောကြားလိုက်ပါသည်။ နယ်ချဲ့စစ်ဗိုလ်တွေက မည်မျှပင် သွေးခွဲစေကာမူ မန်းဝင်းမောင်သည် နားမယောင်ခဲ့။ သွေးမကွဲဘဲ၊ ကရင်ဗမာသွေးစည်းညီညွတ်ရေး စိတ်ဓာတ်ကိုပင် ကြံ့ကြံ့ခိုင်ခိုင် မွေးမြူ ထားနိုင်သည်။

ကရင် ဗမာ သွေးခွဲသည့် အခြင်းအရာကို တွေ့ရရုံသာမကသေးဘဲ မဟာမိတ်

စစ်တပ်အတွင်း၌ အင်္ဂလိပ်နှင့် အမေရိကန်တို့ အချင်းချင်း ပဋိပက္ခများ ရှိနေခြင်းကိုပါ တွေ့ကြရသေး၏။ ၎င်းတို့အား အင်္ဂလိပ် စစ်တပ်များရှိရာသို့ မသွားဘဲ အမေရိကန် စစ်တပ်နှင့်ပင် ပူးပေါင်းဆောင်ရွက်ရန် ဆွဲဆောင်၍ အင်္ဂလိပ်မှာ ဘိုင်ကျနေသူ ဖြစ်၍ မိမိတို့ အမေရိကန်ကပင်လျှင် ပေးကမ်းထောက်ပံ့နေရသဖြင့် အင်္ဂလိပ်ကို အားမကိုးဘဲ မိမိတို့ကိုသာ အားကိုးကာ ၎င်းတို့နှင့်သာ ဆက်ဆံပါဆိုသည့် စကားတွေကိုလည်း မနားတမ်းပြောကြားနေပြီးလျှင် အိန္ဒိယသို့ မပို့ပေးဘဲ အချိန်ဆွဲထားသဖြင့် နားပူနားဆာ လုပ်သောအခါတွင်မှ မလွှဲမရှောင်သာ ပို့ပေးကြလေသည်။

(၄)
တော်လှန်ရေးပညာသင်

သခင်ဗိုလ်တို့ လူစုကိုမူ ချန်ကေရှိတ်စစ်တပ်များက မိသွားသဖြင့် ချန်ကေရှိတ်တပ် လက်တွင်းသို့ ပါသွားကြလေသည်။ ထို့နောက်တွင်ကား သခင်ဗိုလ်တို့ လူစုသည် အင်္ဂလိပ်ဘက်သို့ ရောက်ရှိသွားကြ၏။

သခင်ဗိုလ်တို့လူစုက အင်္ဂလိပ်ဘက်၊ ကိုအုန်းမောင်တို့လူစုက အမေရိကန်ဘက်တွင် ရောက်ရှိကာ တကွဲတပြားစီ ဖြစ်နေကြရပြီးလျှင် ကိုအုန်းမောင်တို့နှင့် သခင်ဗိုလ်တို့အား တွေ့မပေးဘဲထားခဲ့သည်။ ထိုသို့ တွေ့မပေးဘဲထားခြင်းမှာ အမေရိကန်ဘက်တွင် ရောက်ရှိနေသူတွေ အမေရိကန်ဘက်သို့လည်းကောင်း၊ အင်္ဂလိပ်ဘက်သို့ ရောက်ရှိနေသူတွေက အင်္ဂလိပ်ဘက်သို့လည်းကောင်း ဆွဲဆောင်မည်စိုးသောကြောင့်ပင် ဖြစ်လေသည်။ မဟာမိတ်တွေဆိုသော်လည်း သူတို့အချင်းချင်း တစ်ဦးအပေါ် တစ်ဦး သဘောထားပုံ မဟန်ချေ။ မည်သို့ပင်ရှိစေ၊ ဗမာ့တော်လှန်ရေးသမားတို့အား ခွဲခြားရန် ကြံစည်သော သူတို့၏ အကြံအစည်ကား တိမ်လွှန်းလှသော အကြံသာလျှင် ဖြစ်ချေ၏။

အိန္ဒိယသို့ ပို့သောနေ့မှာ ဒီဇင်ဘာလ (၇)ရက်နေ့ဖြစ်သည်။ ကလကတ္တားသို့ ရောက်လျှင်ရောက်ချင်း ဟိုတယ်တစ်ခုသို့ ပို့ထားသည်။ ကိုသိန်းဖေထံသို့ မပို့ပေးဘဲထားသဖြင့် ကိုသိန်းဖေထံပို့ရန် ပြောယူရသည်။

ကိုသိန်းဖေမှာ ကလကတ္တားနှင့် (၇)မိုင်ဝေးသော ဘီဟာလာ ရပ်ကွက်တွင် နေထိုင်လျက်ရှိပြီး ၎င်းနှင့်အတူ ဦးဘစော (ယခုဝန်ကြီး)၊ သခင်တင်ရွှေနှင့် မခင်စီတို့ကိုပါ တွေ့ရသည်။ ထိုစဉ်က ကိုသိန်းဖေအား ခုတင်ပေါ်တွင် ပက်လက်သာလျှင် တွေ့မြင်ရလေသည်။

အိန္ဒိယပြည်သို့ ရောက်သောအခါ၌ (၁၃၆) နံပါတ်တပ်က ကိုင်ထားသည့်

အက်(စ်)အီးအိုင်ကျောင်းသို့ တက်ရောက်လေ့ကျင့်သင်ကြားမှုများ ပြုလုပ်ရလေသည်။ ထိုကျောင်းတွင် သင်ကြားပေးသော ပညာရပ်များမှာ လက်နက်ကိုင်နည်း၊ ပစ်ခတ်နည်း၊ သတင်းယူနည်း၊ လျှို့ဝှက်စာရေးနည်း၊ ဖောက်ခွဲဖျက်ဆီးသည့်နည်းနှင့် မြေပုံဖတ်နည်းများ ဖြစ်လေသည်။ အဆိုပါ ကျောင်းတွင် ဗမာလူမျိုး တော်လှန်ရေးသမားများဖြစ်သော ကိုအုန်းမောင်တို့လူစုအပြင် ပြင်သစ်လူမျိုး၊ ကုလားလူမျိုးနှင့် မလေးရှားလူမျိုး၊ အခြား သင်တန်းသားများပါ တက်ရောက်သင်ကြားလျက်ရှိလေသည်။

သင်တန်းသားချင်း အတူတူဖြစ်သော်ငြားလည်း ကွဲပြားခြားနားမှုရှိနေ၏။ ကွာခြားမှုမှာ အခြားမဟုတ်ဘဲ ကိုအုန်းမောင်တို့ လူစုမှာ မိမိနိုင်ငံအတွက် လုပ်ကိုင်ဆောင်ရွက်နေသည့် မျိုးချစ်တော်လှန်ရေးသမားများဖြစ်ကြ၍ အခြားသော သင်တန်းသားများမှာမူကား ကြေးစားများသာ ဖြစ်ပေသည်။

အိန္ဒိယသို့ရောက်လျှင် မဟာမိတ်တပ်များ၊ အထူးသဖြင့် အင်္ဂလိပ်တို့က ဗမာပြည်နှင့် ဗမာလူမျိုးတွေအပေါ်ထားရှိသော သဘောထားမှာ လက်စားချေရေးသာလျှင်ဖြစ်နေသည်ကိုတွေ့ရသည်။ အထူးသဖြင့် သခင်နှင့် ကျောင်းသားများအား သစ္စာဖောက်များဟူ၍ သတ်မှတ်ထားကြသည်။ သခင်ကျောင်းသားတို့က ဂျပန်နှင့်ပေါင်းကာ အင်္ဂလိပ်အား တိုက်ထုတ်လိုက်ကြသောကြောင့် စိတ်အနာကြီးနာလျက်ရှိလေသည်။

ဖက်ဆစ်တော်လှန်ရေးသမားများဖြစ်သော ကိုအုန်းမောင်တို့ လူစုက ဗမာပြည်သူတို့၏ သဘောထားမှန်ကို ရှင်းလင်းပြောပြကြသည်။ ဗမာပြည်သူတို့၏ တစ်ခုတည်းသောဆန္ဒမှာ လွတ်လပ်လိုခြင်းသာဖြစ်သည်။ ဘယ်သူ၏ ကျွန်အဖြစ်ကိုမဆို မခံယူလို။ လွတ်လပ်ရေးအတွက် ရှပ်ရှပ်ချွဲချွဲ တိုက်ခိုက်မည်သာဖြစ်သည်။ သခင်ပါတီတွင်း၌လည်း စောစောကတည်းကပင် သဘောထားနှစ်မျိုး ပေါ်ပေါက်ကာ ဂိုဏ်းနှစ်ဂိုဏ်းရှိနေပုံ၊ တစ်ဂိုဏ်းက ဂျပန်နှင့်ပေါင်းကာ တိုက်လိုသည့် ဂိုဏ်းဖြစ်၍ အခြားဂိုဏ်းတစ်ဂိုဏ်းမှာ အစကတည်းက ဖက်ဆစ်ကို ဆန့်ကျင်သည့် ဂိုဏ်းဖြစ်ကြောင်းတို့ကို ရှင်းလင်းပြောပြခဲ့ကြသည်။

ယခုအခါတွင်မူ ဗမာပြည်သူတစ်ရပ်လုံး ဖက်ဆစ်ဆန့်ကျင်ရေးစိတ်ဓာတ် ပြင်းပြထက်သန်လျက်ရှိကြောင်း၊ တစ်ချိန်က ဂျပန်နှင့် ပူးပေါင်းခဲ့သူများကလည်း ဖက်ဆစ်ဂျပန်တို့အား ပြန်လည်တိုက်ခိုက်တော်လှန်လာကြမည့် အလားအလာရှိကြောင်းများကို ပြောပြသောအခါတွင်မှ ဗမာပြည်သူတို့၏ လွတ်လပ်ရေးဆန္ဒကို သဘောပေါက်နားလည်လာကြသည်။

ဤသို့ဆိုလျှင် ယခုလို အင်္ဂလိပ်နှင့် လာရောက် ပူးပေါင်းတိုက်ခိုက်ကြပြီးနောက် လွတ်လပ်ရေးမရလျှင် မည်သို့သဘောထားမည်နည်းဟူ၍ ၎င်းတို့က ပြန်လည်မေးမြန်း

ကြပြန်သည်။

'ယခု အင်္ဂလိပ်နှင့် ပူးပေါင်းခြင်းမှာ အင်္ဂလိပ်ကို လိုလား၍ မဟုတ်ကြောင်း၊ ဖက်ဆစ်ဂျပန်ကို တိုက်ခိုက်ရာတွင် တစ်ခုတည်းသော ရန်သူကို တိုက်ခိုက်ရန် ဖြစ်သောကြောင့်သာ ပူးပေါင်းခြင်းဖြစ်ကြောင်း၊ မိမိတို့အနေဖြင့် အင်္ဂလိပ်၏ကျွန်အဖြစ်ဖြင့် ဆက်၍မနေနိုင်ကြောင်း၊ လွတ်လပ်ရေးမရလျှင် အင်္ဂလိပ်ကိုလည်း ပြန်ချမည်ပင်ဖြစ်ကြောင်း' နှင့် ဗမာ့တော်လှန်ရေးသမားတို့က ပွင့်လင်းစွာပင် ပြောခဲ့ကြလေသည်။

ဤတွင် တော်လှန်ရေးသမားများအနေဖြင့် ယာယီ မဟာမိတ်သဘောဖြင့် အင်္ဂလိပ်နှင့် ပူးပေါင်းဆောင်ရွက်ခြင်းနှင့် အင်္ဂလိပ်အလိုတော်ရိ နယ်ချဲ့လက်ပါးစေကို၏ ပူးပေါင်းမှုတို့ ကွာခြားပုံမှာ ပေါ်လွင်ထင်ရှားလှပေသည်။ တော်လှန်ရေး သား၊ သမီးတွေ၏ ပူးပေါင်းဆောင်ရွက်မှုမှာ မိမိနိုင်ငံအတွက်၊ ပြည်သူလူထု၏ အကျိုးအတွက် ယာယီ မဟာမိတ်ဖွဲ့ခြင်းသာ ဖြစ်ပြီးလျှင်၊ နယ်ချဲ့အရှင်သခင်တို့၏ အမှုတော်ကို ထမ်းရွက်ကာ အလိုတော်ရိလုပ်ပြီး ကိုယ်ကျိုးရှာရန် ရည်ရွယ်ချက်မျိုး မရှိချေ။ နယ်ချဲ့လက်ပါးစေ၊ အလိုတော်ရိ၏ ပူးပေါင်းမှုကား အလိုတော်ရိပီပီ အရှင်သခင်၏ အမှုတော်ကို ကျိုးနွံစွာ ထမ်းရွက်ပေးပါမည်ဆိုသည့် ကျွန်စိတ်ဖြင့် ပူးပေါင်းခြင်းဖြစ်ပြီးလျှင် အရှင်သခင်၏အလိုကျ ဆောင်ရွက်ရာမှ မိမိကိုယ်ကျိုးကို အရှင်သခင့်ထံပါးတွင် ကောင်းခံရန်သာဖြစ်၍ နိုင်ငံအကျိုးဆိုသည်ကိုမူ ကျောခိုင်းထား၊ ကိုယ်ကျိုးအတွက် ပူးပေါင်းခြင်းသာဖြစ်လေသည်။

အက်(စ်)အီးအိုင်ကျောင်းတွင် သင်ကြားရသည့် ဘာသာရပ်များကို သင်ကြားပြီးစီးသောအခါတွင် ကိုအုန်းမောင်၊ ကိုချစ်ကောင်းနှင့် မန်းဝင်းမောင်တို့အား သီဟိုဠ်(သီရိလင်္ကာ)ကျွန်းသို့ ပို့လိုက်လေသည်။

အက်(စ်)အီးအိုင်ကျောင်းသို့ တက်ရောက်လေ့ကျင့်သင်ကြားမှုများ ပြုလုပ်ရလေသည်။ ထိုကျောင်းတွင် သင်ကြားပေးသော ပညာရပ်များမှာ လက်နက်ကိုင်နည်း၊ ပစ်ခတ်နည်း၊ သတင်းယူနည်း၊ လျှို့ဝှက်စာရေးနည်း၊ ဖောက်ခွဲဖျက်ဆီးသည့်နည်းနှင့် မြေပုံဖတ်နည်းများ ဖြစ်လေသည်။ အဆိုပါ ကျောင်းတွင် ဗမာလူမျိုး တော်လှန်ရေးသမားများဖြစ်သော ကိုအုန်းမောင်တို့လူစုအပြင် ပြင်သစ်လူမျိုး၊ ကုလားလူမျိုးနှင့် မလေးရှားလူမျိုး၊ အခြား သင်တန်းသားများပါ တက်ရောက်သင်ကြားလျက်ရှိလေသည်။

သင်တန်းသားချင်း အတူတူဖြစ်သော်ငြားလည်း ကွဲပြားခြားနားမှုရှိနေ၏။ ကွာခြားမှုမှာ အခြားမဟုတ်ဘဲ ကိုအုန်းမောင်တို့ လူစုမှာ မိမိနိုင်ငံအတွက် လုပ်ကိုင်ဆောင်ရွက်နေသည့် မျိုးချစ်တော်လှန်ရေးသမားများဖြစ်ကြ၍ အခြားသော သင်တန်းသားများမှာမူကား ကြေးစားများသာ ဖြစ်ပေသည်။

အိန္ဒိယသို့ရောက်လျှင် မဟာမိတ်တပ်များ၊ အထူးသဖြင့် အင်္ဂလိပ်တို့က ဗမာပြည်နှင့် ဗမာလူမျိုးတွေအပေါ်ထားရှိသော သဘောထားမှာ လက်စားချေရေးသာလျှင်ဖြစ်နေသည်ကိုတွေ့ရသည်။ အထူးသဖြင့် သခင်နှင့် ကျောင်းသားများအား သစ္စာဖောက်များဟူ၍ သတ်မှတ်ထားကြသည်။ သခင်ကျောင်းသားတို့က ဂျပန်နှင့်ပေါင်းကာ အင်္ဂလိပ်အား တိုက်ထုတ်လိုက်ကြသောကြောင့် စိတ်အနာကြီးနာလျက်ရှိလေသည်။

ဖက်ဆစ်တော်လှန်ရေးသမားများဖြစ်သော ကိုအုန်းမောင်တို့ လူစုက ဗမာပြည်သူတို့၏ သဘောထားမှန်ကို ရှင်းလင်းပြောပြကြသည်။ ဗမာပြည်သူတို့၏ တစ်ခုတည်းသောဆန္ဒမှာ လွတ်လပ်လိုခြင်းသာဖြစ်သည်။ ဘယ်သူ၏ ကျွန်အဖြစ်ကိုမဆို မခံယူလို။ လွတ်လပ်ရေးအတွက် ရှုပ်ရှုပ်ချွံချွံ တိုက်ခိုက်မည်သာဖြစ်သည်။ သခင်ပါတီတွင်း၌လည်း စောစောကတည်းကပင် သဘောထားနှစ်မျိုး ပေါ်ပေါက်ကာ ဂိုဏ်းနှစ်ဂိုဏ်းရှိနေပုံ၊ တစ်ဂိုဏ်းက ဂျပန်နှင့်ပေါင်းကာ တိုက်လိုသည့် ဂိုဏ်းဖြစ်၍ အခြားဂိုဏ်းတစ်ဂိုဏ်းမှာ အစကတည်းက ဖက်ဆစ်ကို ဆန့်ကျင်သည့် ဂိုဏ်းဖြစ်ကြောင်းတို့ကို ရှင်းလင်းပြောပြခဲ့ကြသည်။

ယခုအခါတွင်မူ ဗမာပြည်သူတစ်ရပ်လုံး ဖက်ဆစ်ဆန့်ကျင်ရေးစိတ်ဓာတ် ပြင်းပြထက်သန်လျက်ရှိကြောင်း၊ တစ်ချိန်က ဂျပန်နှင့် ပူးပေါင်းခဲ့သူများကလည်း ဖက်ဆစ်ဂျပန်တို့အား ပြန်လည်တိုက်ခိုက်တော်လှန်လာကြမည့် အလားအလာရှိကြောင်းများကို ပြောပြသောအခါတွင်မှ ဗမာပြည်သူတို့၏ လွတ်လပ်ရေးဆန္ဒကို သဘောပေါက်နားလည်လာကြသည်။

ဤသို့ဆိုလျှင် ယခုလို အင်္ဂလိပ်နှင့် လာရောက် ပူးပေါင်းတိုက်ခိုက်ကြပြီးနောက် လွတ်လပ်ရေးမရလျှင် မည်သို့သဘောထားမည်နည်းဟူ၍ ၎င်းတို့က ပြန်လည်မေးမြန်း

ကြပြန်သည်။

'ယခု အင်္ဂလိပ်နှင့် ပူးပေါင်းခြင်းမှာ အင်္ဂလိပ်ကို လိုလား၍ မဟုတ်ကြောင်း၊ ဖက်ဆစ်ဂျပန်ကို တိုက်ခိုက်ရာတွင် တစ်ခုတည်းသော ရန်သူကို တိုက်ခိုက်ရန် ဖြစ်သောကြောင့်သာ ပူးပေါင်းခြင်းဖြစ်ကြောင်း၊ မိမိတို့အနေဖြင့် အင်္ဂလိပ်၏ကျွန်အဖြစ်ဖြင့် ဆက်၍မနေနိုင်ကြောင်း၊ လွတ်လပ်ရေးမရလျှင် အင်္ဂလိပ်ကိုလည်း ပြန်ချမည်ပင်ဖြစ်ကြောင်း' နှင့် ဗမာ့တော်လှန်ရေးသမားတို့က ပွင့်လင်းစွာပင် ပြောခဲ့ကြလေသည်။

ဤတွင် တော်လှန်ရေးသမားများအနေဖြင့် ယာယီ မဟာမိတ်သဘောဖြင့် အင်္ဂလိပ်နှင့် ပူးပေါင်းဆောင်ရွက်ခြင်းနှင့် အင်္ဂလိပ်အလိုတော်ရိ နယ်ချဲ့လက်ပါးစေတို့၏ ပူးပေါင်းမှုတို့ ကွာခြားပုံမှာ ပေါ်လွင်ထင်ရှားလာပေသည်။ တော်လှန်ရေး သားသမီးတွေ၏ ပူးပေါင်းဆောင်ရွက်မှုမှာ မိမိနိုင်ငံအတွက်၊ ပြည်သူလူထု၏ အကျိုးအတွက် ယာယီ မဟာမိတ်ဖွဲ့ခြင်းသာ ဖြစ်ပြီးလျှင်၊ နယ်ချဲ့အရှင်သခင်တို့၏ အမှုတော်ကို ထမ်းရွက်ကာ အလိုတော်ရိလုပ်ပြီး ကိုယ်ကျိုးရှာရန် ရည်ရွယ်ချက်မျိုး မရှိချေ။ နယ်ချဲ့လက်ပါးစေ၊ အလိုတော်ရိ၏ ပူးပေါင်းမှုကား အလိုတော်ရိပီပီ အရှင်သခင်၏ အမှုတော်ကို ကျိုးနွံစွာ ထမ်းရွက်ပေးပါမည်ဆိုသည့် ကျွန်စိတ်ဖြင့် ပူးပေါင်းခြင်းဖြစ်ပြီးလျှင် အရှင်သခင်၏အလိုကျ ဆောင်ရွက်ရာမှ မိမိကိုယ်ကျိုးကို အရှင်သခင့်ထံပါးတွင် ကောင်းခံရန်သာဖြစ်၍ နိုင်ငံအကျိုးဆိုသည်ကိုမူ ကျောခိုင်းထား၊ ကိုယ်ကျိုးအတွက် ပူးပေါင်းခြင်းသာဖြစ်လေသည်။

အက်(စ်)အီးအိုင်ကျောင်းတွင် သင်ကြားရသည့် ဘာသာရပ်များကို သင်ကြားပြီးစီးသောအခါတွင် ကိုအုန်းမောင်၊ ကိုချစ်ကောင်းနှင့် မန်းဝင်းမောင်တို့အား သီဟိုဠ် (သီရိလင်္ကာ)ကျွန်းသို့ ပို့လိုက်လေသည်။

(၅)
လက်တွေ့လေ့ကျင့်ခန်း

သီဟိုဠ်ကျွန်း(သီရိလင်္ကာ)၊ ကိုလံဘိုမြို့ရှိ မောင့်ဘက်တန်၏ ဌာနချုပ်သို့ လေယာဉ်ပျံဖြင့် ပို့လိုက်သည်။ သီဟိုဠ် (သီရိလင်္ကာ)သို့ ရောက်သောအခါ ၎င်းတို့အား အရာရှိ အဆင့်အတန်းပေးထား၍ ကိုလံဘိုမြို့နှင့် (၃၈)မိုင်ဝေးသော ရဟာလာကီလီတွင် နေထိုင်ရလေသည်။

သီဟိုဠ်ကျွန်း(သီရိလင်္ကာ)တွင် လေ့ကျင့်သင်ကြားရသော လေ့ကျင့်ခန်းများမှာ ပို၍ လက်တွေ့ကျလာပြီးလျှင် လက်နက်ကြီးကိုင်တွယ်နည်း၊ အဆောက်အအုံကြီးများ ဖောက်ခွဲဖျက်ဆီးနည်း၊ ဝိုင်ယာလက်အတတ်ပညာ၊ ဝိုင်ယာလက်ဖြင့် လေယာဉ်ပျံနှင့် ဆက်သွယ် စကားပြောနည်း၊ ပြောက်ကျား တိုက်ခိုက်နည်းများကို လေ့ကျင့်သင်ကြားလာရ၏။

သူတို့တစ်တွေမှာ ဗမာပြည်တွင်းသို့ လေထီးနှင့် ခုန်ဆင်းကာ ဖက်ဆစ်ဂျပန်တို့အား တိုက်ခိုက်ကြရမည့်သူများဖြစ်ခြင်းကြောင့် လေထီးနှင့်ခုန်ဆင်းနိုင်ရန်ကိုလည်း လေ့ကျင့်သင်ကြားရဦးမည်ဖြစ်ပေသည်။ သို့သော် လေထီးနှင့်ဆင်းခြင်းကို နောက်ဆုံးတွင်မှ အိန္ဒိယသို့ပြန်ကာ လေ့ကျင့်ရမည်ဖြစ်လေသည်။

လေထီးနှင့် ဆင်းပြီးနောက် မြေပြင်ရှိ တော်လှန်ရေးတပ်သားများနှင့် ပူးပေါင်းကာ ရန်သူအား တိုက်ခိုက်ကြရမည်ဖြစ်သောကြောင့် လေယာဉ်ပျံပေါ်မှနေကာ လက်နက်ရိက္ခာများချပေးရန်အတွက် မြေပြင်နှင့်ဝေဟင် ဆက်သွယ်ဆောင်ရွက်ရန်မှာ အရေးကြီးသော ကိစ္စတစ်ခုဖြစ်ပေသည်။ ထို့ကြောင့် အထက်ပါနည်းလမ်းများကို လေ့ကျင့်သင်ကြားပြီးသောအခါတွင် လက်တွေ့လေ့ကျင့်ခန်း တစ်ခုကို စတင်လေ့ကျင့်ရလေတော့သည်။

မြန်မာ့စာအုပ်တိုက်

သူတို့တစ်တွေအား သီဟိုဠ်(သီရိလင်္ကာ) တောနက်ကြီးအတွင်းသို့ ပို့ပေးလိုက်၏။

သူတို့တစ်တွေသည် ထိုတောနက်ကြီးအတွင်းမှနေကာ ဝေဟင်တွင်ပျံသန်းလာနေသည့် လေယာဉ်တွေဖြင့် အဆက်အသွယ်ပြုလုပ်ရချေမည်။ တော၊ တောင်ထူထပ်သည့် စိမ့်ကြီး၊ မြိုင်ကြီးထဲတွင် လေယာဉ်ပေါ်မှနေ၍ လက်နက် ရိက္ခာစသည့် ပစ္စည်းများချပေးရန်မှာ လွယ်ကူသောကိစ္စမဟုတ်ချေ။ အနည်းဆုံး (၂)ဧကလောက် ကျယ်ဝန်းသည့် ညီညာသော ကွင်းတစ်ကွင်းရှိမှသာလျှင် ပစ္စည်းချပေးရန်ဖြစ်နိုင်ပေလိမ့်မည်။ ထို့ကြောင့် တောနက်ကြီးထဲသို့ ရောက်ရှိနေသော သူတို့ တစ်တွေသည် Dropping Ground ခေါ် ကွင်းတစ်ကွင်းကို ရှာဖွေကာ လေယာဉ်နှင့် အဆက်အသွယ်ယူပြီးလျှင် အချက်ပြပေးရပေမည်။

သူတို့ ရောက်ရှိနေသော တောမှာ ဧရာမ တောနက်ကြီးဖြစ်၍ တောင်ကုန်းကြီးတွေ၊ သစ်ပင်ကြီးတွေ ပိတ်ဖုံးလျက် ရှိပြီးလျှင် မြေညီဟူ၍ ရှာမှရှားသည့် စိမ့်ကြီး၊ မြိုင်ကြီး၊ ရိပ်ကြီးတောတောင် ဖြစ်ပေသည်။ တောထဲတွင် သားရဲ တိရစ္ဆာန်၊ ကျား၊ ဆင်တွေကလည်း ပေါများလှပါသည်။ ထို့ကြောင့် ညအခါများတွင် မအိပ်နိုင်ကြဘဲ သတိဝီရိယနှင့်သာ နေကြရလေသည်။ 'ပွဲမဝင်မီ အပြင်က ကျင်းပ'သော လေ့ကျင့်ခန်းမှာပင် အန္တရာယ်တွေနှင့် ရင်ဆိုင်နေပြီးလျှင် အငတ်ငတ်၊ အပြတ်ပြတ်လည်း ရှိခဲ့ကြ၏။ ဆင်းရဲပင်ပန်းခြင်းနှင့် ဘေးအန္တရာယ် ထူပြောခြင်းကို ပမာနမထားဘဲ မိမိတိုင်းပြည် လွတ်လပ်ရေးအတွက် တိုက်ပွဲဝင်နိုင်ရေးနှင့် ရန်သူအား အောင်မြင်စွာ တိုက်ခိုက်နိုင်ရေးတွင် မဟတ်ပညာများ ရရှိမှုတို့ကိုသာ အာရုံထားကာ စွန့်စားဆောင်ရွက်ရခြင်း ဖြစ်လေသည်။

ဗမာပြည်သို့ လေထီးနှင့် ဆင်းရာတွင် တစ်ဖွဲ့ တစ်နေရာစီ ဆင်းသက်ကြရမည်ဖြစ်သောကြောင့် ဗမာပြည်သို့ ဆင်းသက်ရမည့် အဖွဲ့များကို ယခုကတည်းက ဖွဲ့ထားပြီးဖြစ်လေသည်။ ဤသို့ ဖွဲ့စည်းရာတွင် ဗမာလေထီးသမားတို့အား အင်္ဂလိပ်တွေနှင့်တွဲဖက်ပေးထားသည်ဖြစ်ရာ ကိုအုန်းမောင်နှင့်တွဲဖက်ပေးထားသောသူများမှာ (၁) မေဂျာဒိန်းနီး၊ (၂) ကပ္ပတိန်ကရော့ကား၊ (၃) ဆာဂျင်စမစ်နှင့် ကိုအုန်းမောင်ပါ အားလုံးလေးယောက်ဖြစ်လေသည်။

ဗမာပြည်သို့ အတူဆင်းသက်ရမည့် သူတို့အဖွဲ့သည် ဗမာပြည်သို့ မရောက်မီတွင် သီဟိုဠ်ကျွန်း (သီရိလင်္ကာ)၏ စိမ့်ကြီး၊ မြိုင်ကြီး၊ ရိပ်ကြီးတောတောင် အတွင်းသို့ ရောက်နှင့်ခဲ့ကြသည်။ သူတို့တွင် ကာဘိုင်သေနတ်တစ်လက်စီနှင့် ဝိုင်ယာလက်လက်ပါခဲ့၏။

တောနက်ထဲဝယ် ပစ္စည်းချပေးနိုင်မည့်ကွင်းကို လက်တွေ့ရှာဖွေကြရ၏။ တောတောင် ထူထပ်သောကြောင့် (၂) ဧကခန့် ကျယ်ပြန့်သည့် မြေညီကိုတွေ့ဖို့ အလွန်တရာမှ ခက်ခဲလှ၏။ တောထဲတွင် ပင်ပန်းကြီးစွာ သွားလာကာ Dropping Ground ကို မတွေ့တွေ့အောင် ရှာဖွေကြရ၏။

ကွင်းကို ရှာဖွေနိုင်ပြီးသကာလ မှန်ကန်စွာ အချက်ပြနိုင်သောအခါတွင် လေယာဉ်ပေါ်မှ ချပေးသော ရိက္ခာပစ္စည်းများကို ရရှိကြပြီးလျှင် အစားအစာများကို စားကြရသည်။ သို့သော်လည်း ကွင်းကို ရှာဖွေတွေ့ရှိပြီးဖြစ်သော ထိုနေရာမှာပင် မရွှေ့မရှားဘဲ ဆက်လက်စောင့်စားနေရသည်မဟုတ်ချေ။ တောနက်ထဲဝယ် တစ်နေရာပြီး တစ်နေရာ လှည့်လည်သွားလာကာ ကွင်းသစ်ကို ရှာဖွေခြင်း မပြုနိုင်ခဲ့လျှင် ထမင်းငတ်ကြရသည်သာ ဖြစ်လေတော့၏။

သစ်ပင်ကြီးတွေနှင့် တောင်ကုန်းတွေသာများသော ရိပ်ကြီးတောတောင် အတွင်းဝယ် မြေညီတစ်ကွက်တွေ့ဖို့ဆိုသည်မှာ အလွန်တရာမှ ပင်ပန်းခဲယဉ်းစွာ သွားလာရှာဖွေရသော အလုပ်ဖြစ်ပါသည်။ ကွင်းကို တွေ့အောင်မရှာနိုင်သော နေ့များတွင် ထမင်းငတ်ကြရသည်။ ထိုအခါ၌တွေ့သည့် ချောင်းကန်များအတွင်းဝယ်၊ ငါး၊ ပုစွန်များကို ရှာဖွေစားသောက်ခြင်းဖြင့် မွတ်သိပ်သောဝမ်းကို ဖြစ်သည့်နည်းနှင့်ပင်ဖြည့်တင်းရလေတော့သည်။ ထိုနည်းဖြင့် သီဟိုဠ်(သီရိလင်္ကာ)တောနက်ကြီး အတွင်းဝယ် (၁၀)ရက်မျှ ကြာအောင် ငတ်တစ်ချည် ပြတ်တစ်လှည့်နှင့် ကျား၊ ဆင် တိရစ္ဆာန်တို့၏ အလယ်တွင် လှည့်လည်သွားလာနေထိုင်ခဲ့ရသည်။

သူနှင့်အတူ သွားလာနေထိုင်ရသော အင်္ဂလိပ်အရာရှိများမှာလည်း ဗမာကို မုန်းတီး၍ ဗမာဆန့်ကျင်ရေးစိတ်ဓာတ်ပြင်းပြနေသူများဖြစ်သောကြောင့် ဗမာလူမျိုးတို့၏ သဘောထားမှန်ကို သွားရင်းလာရင်းမှာပင် ကိုအုန်းမောင်က ရှင်းလင်းပြောပြခဲ့ရ၏။

ကွင်းရှာတွေ့သဖြင့် ရိက္ခာလာချပေးရန် အကြောင်းကြားလိုက်သော အခါ၌ လေယာဉ်နှင့် လာ၍ချပေးသွားသဖြင့် အစာစားကြရလေသည်။ တစ်ခါတစ်ခါ ကွင်းရှာမတွေ့သဖြင့် အငတ်နေလိုက်ကြရသည်။ ကွင်းမတွေ့သဖြင့် ရိက္ခာလာမချနိုင်သဖြင့် အငတ်နေရခြင်းက တော်သေး၏။ တစ်ခါတစ်ခါတွင်မူကား ကွင်းကိုတွေ့၍ အကြောင်းကြားလိုက်သဖြင့် ရိက္ခာချပေးသွားသော်လည်း၊ လေယာဉ်ပေါ်မှချပေးသွားသည့် ပစ္စည်းများမှာ ချသည့်နေရာတွင်မကျဘဲ တလွဲမချော်ဖြစ်ကာ တခြားသို့ရောက်သွားပြီး ထိုပစ္စည်းတွေကို မတွေ့နိုင်သောကြောင့် ငတ်ပြတ်ရခြင်းမှာကား မခံချိစရာပင်ဖြစ်ပေသတည်း။

သီဟိုဠ်ကျွန်း (သီရိလင်္ကာ) တောနက်ထဲတွင် ငတ်ပြတ်ခဲ့ရသော်လည်း ယနေ့တော်၍ မနက်ဖြန် ကွင်းရှာနိုင်ခဲ့လျှင် အာသာပြေအောင် စားရမည်ဆို၍ မျှော်လင့်စရာရှိလေသည်။ သို့မှမဟုတ်ပါကလည်း ချောင်း၊ မြောင်း၊ အင်းအိုင်များနှင့် တောထဲကွင် သား၊ ငါး ရှာ၍ စားနိုင်ခဲ့သေး၏။ မိမိသဘောအရ ရှာနိုင်ခွင့်ရှိ၍ ကြိုးပမ်းအားထုတ်မှုအရ စားစရာကို ရှာဖွေစားသောက်နိုင်ပါသေးသည်။

၁၉၅၉ ခုနှစ်၊ ဇန်နဝါရီလ (၃၁) ရက်နေ့တွင် ပထမအသုတ်အနေဖြင့် ကိုကိုးကျွန်းသို့ အပို့ခံခဲ့ရသော ပုဒ်မ (၅) အကျဉ်းသားများအနက်တွင် တစ်ယောက် အပါအဝင်ဖြစ်ခဲ့သော ကိုအုန်းမောင်အဖို့ရာ ကိုကိုးကျွန်းပေါ်ရှိ သံဆူးကြိုးကာ ထောင်ထဲ၌ကြုံတွေ့ခံစားနေရသော ဆင်းရဲငတ်ပြတ်မှုနှင့် သီဟိုဠ် (သီရိလင်္ကာ) တောနက်အတွင်းကြုံတွေ့ခဲ့သော ငတ်ပြတ်မှုကို နှိုင်းယှဉ်ကြည့်မည်ဆိုပါက သီဟိုဠ် (သီရိလင်္ကာ) တောထဲတွင် ပျော်ပျော်ကြီး ငတ်ခဲ့ရခြင်းသာဖြစ်ပြီးလျှင် ကိုကိုးကျွန်းတွင်မူကား လူမဆန်သည့် အညှဉ်းဆဲကို ခံရခြင်းသာဟူ၍ ဆိုရမည်ဖြစ်ပါသည်။

သီဟိုဠ်ကျွန်း (သီရိလင်္ကာ) တောနက်ထဲဝယ် သူတို့ ပတ်ပတ်လည်တွင် သားရဲဟိရစ္ဆာန်တွေ ဝိုင်းရံလျက်ရှိနေသည်။ ကိုကိုးကျွန်းတွင်မူ လူတွေပင် ဝိုင်းရံစောင့်စားနေကြပါသည်။ သို့သော် သီဟိုဠ် (သီရိလင်္ကာ) တောနက်ထဲတွင် သား၊ ငါး၊ ပုစွန်ကိုရှာနိုင်လျှင် စားရသေးသည်။ ကိုကိုးကျွန်းတွင်မူ သား၊ ငါး၊ ပုစွန်ကို ရှာဖွေစားသောက်ခွင့်မရရှိချေ။ သံဆူးကြိုး အပြင်ဘက်တွင်ရှိနေသော စစ်တပ်၊ ပုလိပ်နှင့် ထောင်အမှုထမ်းတွေသည် လူတွေပင်ဖြစ်သည်။ သံဆူးကြိုးအတွင်းနေရသော သူတွေမှာလည်း လူတွေပင်ဖြစ်သည်။

သံဆူးကြိုးအပြင်မှ လူတွေအတွက်ကား လူနှင့်တူသော အစားအသောက်ကိုစားရဖို့ရာ သူတို့အတွက် သိုလှောင်ထားသည့် ရိက္ခာဂိုဒေါင်ကြီးတွေ ရှိနေပါ၏။ လက်ဖက်ရည်၊ ကော်ဖီတွေ သောက်နေကြရ၏။ လတ်ဆတ်သော ငါးခြောက်၊ ငါးသေတ္တာ၊ စားတော်ပဲ စသည် တာရှည်ခံအစားအစာများ၊ ဆန်ကောင်းဆန်သန့်၊ ရေတ်၊ ကြက်သွန်နီ၊ ဆီ၊ ဆားတွေ အပြည့်အဝရှိရုံသာမကသေး၊ ရေထဲမှ ငါး၊ သား၊ ပုစွန်ကိုလည်း ဖမ်းဆီးစားသောက်နိုင်ကြ၏။ တောထဲမှ နွားရိုင်းနှင့် ဖွတ်ကိုပစ်၍လည်း စားသောက်နိုင်ကြ၏။ တစ်မိုးစာ မွေးမြူထားသည့် ဝက်၊ ကြက်၊ ဘဲနှင့် ဆိတ်တွေကိုလည်း လိုသလို သတ်ဖြတ်စားသောက်နိုင်ကြ၏။ ရမ်အရက်နှင့် ဘီယာအပြင်၊ ကရက်၊ ဆေးပေါ့လိပ်တို့ကိုလည်း လှောင်ထားနိုင်ကြ၏။

ကိုအုန်းမောင် အပါအဝင် ပထမအသုတ်ရောက်ကြသော ရဲဘော်တွေ ခံစားရသော ငတ်ပြတ်ဆင်းရဲမှုမှာ အဆိုးဆုံးဖြစ်ပါသည်။ “ရတ်ရတ် ရတ်ရတ် မလုပ်နဲ့၊

ဂုတ်ဂုတ် ဂုတ်ဂုတ် ဖြစ်သွားမယ်" ဟူ၍ သဘော်ဝမ်းဗိုက်ထဲတွင် ကြက်၊ ငှက်တေ့
သို့လှောင်ပြီး ခေါ်လာခဲ့စဉ်ကပင် အာဏာပိုင်တစ်ယောက်၏ ကြိမ်းမောင်းခြင်းကို
ခံခဲ့ရ၏။ "ဒီအချိန်ကစပြီး အထူးတန်းတွေဖြုတ်လိုက်ပြီ "ဟူ၍လည်း ကြေညာလိုက်၏။
အထူးတန်းဖြုတ်လိုက်သဖြင့် သာမန်အတန်းအစား ပုဒ်မ (၅) အခွင့်အရေးများကော
ကျန်ပါသေးသလားဟုမေးလျှင်၊ ဘာမျှ မကျန်တော့ရုံမကဘဲ၊ (ဂ)တန်း ထောင်ကျ
ရာဇဝတ်သားတွေထက်ပင် အခွင့်အရေးဆုံးပါးသွားရသည်ဟူ၍ ပြောရမည် ဖြစ်ပါ
သည်။

သာမန် အတန်းအစား ပုဒ်မ (၅)များတွင် တစ်နေ့လျှင် အသား(၄)အောင်စ
(ဝက်၊ ကြက်၊ ဘဲ စသည်) စားသောက်ခွင့်ရပြီးလျှင် ဆေးလိပ်ဖိုး (၁၃)ပြားရကာ
ဆေးလိပ်သောက်ခွင့်ရှိသေး၏။ (ဂ)တန်း ရာဇဝတ်သား ထောင်ကျများတွင်လည်း
တစ်ပတ်တစ်ကြိမ် အသား (၄)အောင်စ စားသောက်ခွင့်ရှိပြီးလျှင် နံနက်မိုးလင်းလျှင်
ဂံဇီခေါ် ဆန်ပြုတ်ရေကျဲကို သောက်ခွင့်ရှိပါသေးသည်။ ထို့မှသာမကသေးပဲနှင့် ဟင်းသီး
ဟင်းရွက်ကိုလည်း နေ့စဉ် စားသောက်ခွင့် ရှိပါသေးသည်။

ယခု ငရုတ်၊ ကြက်သွန်နှင့် ဆီကို မမြင်ရသည့် အောက်သိုးနေသော ပဲဟင်းနှင့်
လုံးတီးထမင်းကိုသာ ကျွေးပြီးလျှင် လူ (၂၈)ယောက်နေသော အဆောင်တစ်ဆောင်
အတွက် ထမင်းတစ်နပ်လျှင် ငရုတ်သီး (၂)တောင့်သာ ပေးပါသည်။ ဆေးလိပ်ဆိုရဲ
လည်း လုံးဝသောက်ခွင့်မပေး။ နံနက်လင်းလျှင်လည်း ဝမ်းဗိုက်ဟောင်းလောင်းနှ
နေရပြီး ထမင်းစားချိန်ရောက်ခါမှ အောက်သိုးနေသောပဲကို ချက်ထားသည့်ဆီမပါသော
ပဲဟင်းနှင့် နံစော်သည့် လုံးတီးထမင်းကိုသာ စားကြရသည်။ 'ပဲဟင်းကလေး
ဖြစ်စေကာမူ ပျစ်ပျစ်နှစ်နှစ်ချက်ပေးဖို့၊ ငရုတ်၊ ကြက်သွန်နဲ့ ဆီလေးဘာလေးကိုတေ
ဟင်းနဲ့တူအောင်ထည့်ပေးဖို့' လူလူချင်းဖြစ်ကြသော တာဝန်ခံတွေအား မေတ္တာရပ်ခံ
ပြောမိသောအခါမျိုးတွင် ကရုဏာထားကာ လူဆန်စွာသဘောထားသည့် အပြုအမူ
ကိုတွေ့ရဖို့ဝေးစွ။ ကုလားပဲ အဆန်ပင်မပါတော့ဘဲ၊ အခွံတွေချည်း ပြုတ်ပေးသည်ကိုသ
စားခဲ့ရသည့်အဖြစ်တွေနှင့်လည်း ကြုံခဲ့ရသေး၏။ မျိုး၍ကျရန် ခက်ခဲလှသော ဆိုးဝါး
သည့် အစားအစာတွေကို မစားနိုင်လျှင် အသက်ရှင်ရေးကိုပါ ထိခိုက်လာမည်စိုးရ
သောအခါ "ဝင်အောင်စားကြ" ဆိုသော ကြွေးကြော်သံကို ထိပ်တန်းတင်ကာ ထမင်း
ဝင်ရေး တိုက်ပွဲကြီးကို ဆင်နွှဲခဲ့ရသည်ထိ ဖြစ်ခဲ့ပါ၏။

"ဝင်အောင်စားကြ" ဆိုသော ကြွေးကြော်သံကို တိုင်ပေးခြင်း၊ ရဲဘော်များအား
စိတ်အားမလျှော့စေရန် ထိန်းသိမ်းအားပေးခြင်း စသည်တို့ဖြင့် ရဲဘော်တွေအား
ရှေ့ဆောင်ခဲ့သည့် အစိတ်အပိုင်းတွင် ကိုအုန်းမောင်မှာ 'ထိပ်ဆုံးကလူ' ပင် ဖြစ်ပေ

သည်။ ထိုမျှသာမကဘဲ ဆိုးဝါးသော ဖိနှိပ်မှုအောက်တွင် ကြံ့ကြံ့ခိုင်ခိုင်ရပ်တည်ရင်း ရသင့်ရထိုက်သော အခွင့်အရေးများကို တစ်ဆင့်ထက်တစ်ဆင့် တိုးတက်ရရှိသွားအောင် ရုန်းကန်တိုက်ခိုက်ရာတွင်လည်း မှန်ကန်သောလမ်းစဉ်ဖြင့် ရှေ့ဆောင်ခဲ့ရာတွင် သူသည် ထိပ်ဆုံးကလူပင် ဖြစ်ခဲ့လေသည်။

ရက်ပေါင်း (၅၀) ကျော်မျှကြာသောအခါတွင် အညံ့စား ငါးခြောက်၊ ငါးခြမ်း ကလေးများ ရရှိလာပြီး ဆယ်ပြား သုံးလိပ်တန် ဘဲဆေးလိပ်ကလေး တစ်နေ့သုံးလိပ် သောက်ခွင့်ရလာကြပါသည်။

လူသူမရှိဘဲ သားရဲတိရစ္ဆာန်တွေပေါများသော တောနက်ထဲတွင် ရှာနိုင်လျှင် စားဦးမည်ဆိုသည့် မျှော်လင့်ချက်ဖြင့် အားတက်နိုင်ခဲ့သော်လည်း လူတွေ ဝန်းရံစောင့်ကြပ်ထားသော သောင်ကျွန်းပေါ်တွင်မူ အစာရေစာရှာဖွေ စားသောက်နိုင်ဖို့ မျှော်လင့်ချက်လုံးဝမရှိခဲ့ချေ။

ဤသည်ကိုပင် ဗမာပြည် လွတ်လပ်စေဖို့ သက်စွန့်ကြိုးပမ်း ဆောင်ရွက်ခဲ့သည့် အတွက် ကိုအုန်းမောင် ရရှိသော 'ဆုလာဘ်' ဟူ၍ ခေါ်ရမည်လော မပြောတတ်။

(၆)
မျိုးချစ်စိတ်ဓာတ်၏ သတ္တိ

သီဟိုဠ် (သီရိလင်္ကာ) တွင် လက်တွေ့ လေ့ကျင့်ခန်းများကို လေ့လာသင်ကြားပြီးစီးသောအခါ၌ အိန္ဒိယပြည် ကလကတ္တားမြို့သို့ မီးရထားဖြင့် ပြန်လာခဲ့ရသည်။ ကလကတ္တားမှ မိုင်(၈၀) ဝေးကွာသော ဂျက်ဆိုမြို့သို့ သွားရောက်ကာ လေထီးနှင့် ခုန်ဆင်းရန် လေ့ကျင့်သင်ကြားရပြန်လေသည်။

လေယာဉ်ပျံပေါ်မှနေကာ လေထီးဖြင့် မြေပြင်သို့ သက်ဆင်းရန်အတွက် လေ့ကျင့်သင်ကြားရခြင်းမှာ ထုံးစံအတိုင်းဆိုလျှင် တစ်လလောက်ကြာအောင် လေ့ကျင့်ယူရပါသည်။ တစ်လကြာသည်ထိအောင် လေ့ကျင့်နေရမည်ဆိုလျှင် များမကြာမီရက်ပိုင်းအတွင်း၌ ဖြစ်ပေါ်တော့မည့် ဗမာပြည်ဖက်ဆစ်တော်လှန်ရေးတွင် ပါဝင်ဆင်နွှဲနိုင်ရေး၊ တိုက်ပွဲဆင်နွှဲနေကြမည့် တော်လှန်ရေးရဲဘော်များအား ကိုယ်ထိလက်ရောက်ကူညီရေးအတွက် နှောင့်နှေးနေချေတော့မည်ဟူသော ပူပန်သောကသည် ကိုအုန်းမောင်တို့တစ်တွေ၏ ရင်ဝကို တစ်ဖျပ်ဖျတ် ရိုက်ခတ်လျက် ရှိနေလေတော့သည်။

ထို့ကြောင့် သာမန်အားဖြင့် တစ်လကြာမျှ လေ့ကျင့်ယူရမည့် လေထီးဆင်းခြင်းအတတ်၊ သူများတကာ တစ်လကြာအောင် လေ့ကျင့်ယူရသည့် လေထီးဆင်းခြင်းအတတ်အား သူတို့အနေဖြင့် သုံးလေးရက်နှင့် အပြီးလေ့ကျင့်ကာ ဗမာပြည်မြေပြင်သို့ ဝေဟင်မှ ခုန်ဆင်းရန် သန္နိဋ္ဌာန်ချလိုက်ကြလေသည်။

ခုန်ဆင်းပုံ ဆင်းနည်းကို တစ်နေ့ (၂)ကြိမ်၊ နံနက် (၇)နာရီတစ်ကြိမ်၊ ညနေ (၃)နာရီတစ်ကြိမ်၊ သုံးလေးရက်မျှ လေ့ကျင့်ပြီးသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် လေယာဉ်ပေါ်တက်စီးပြီးလျှင် ပေ (၈၀၀)နှင့် (၁၀၀၀)ကြား အမြင့်မှနေ၍ တစ်ခါတည်း ခုန်ဆင်းကြည့်ကြလေတော့သည်။ ဒါကိုတာလေယာဉ်က ဘေးပေါက်မှ ဆင်းရပြီးလျှင်

လိုက်ဘရေတားလေယာဉ်က ဝမ်းဗိုက်ပေါက်မှ ဆင်းရသည်။ နစ်မျိုးလုံးကို ဆင်းကြည့်ရာ အောင်မြင်သည်ကို တွေ့ရသည်။ အလေ့အကျင့်မရှိဘဲ ချက်ချင်း ခုန်ဆင်းရဲသောသူတို့တစ်တွေ၏ သတ္တိကိုကြည့်ကာ လူမျိုးခြားတွေ အံ့သြနေကြသည်။

လေယာဉ်ပျံပေါ်မှ သုံးကြိမ်ဆင်းပြီးသောအခါ၌ လေ့ကျင့်သင်ကြားမှု ပြီးဆုံးသွားလေတော့သည်။

အင်္ဂလိပ်–ကုလားနှင့် အခြားလူမျိုးစသည့် ကြေးစားများမှာ လေ့ကျင့်သင်ကြားရာတွင်လည်းကောင်း၊ တကယ်ဆင်းသက်သောအခါတွင်လည်းကောင်း သတ္တိကြောင်ကြသည်။ အချို့လည်း ဆင်းသက်စဉ် အခန့်မသင့်ဘဲ သေဆုံးသွားကြသည်။ ဗမာရဲဘော်တွေ သတ္တိပြောင်ပုံကို တွေ့သောအခါ လူမျိုးခြားတွေက အံ့သြရုံသာမက ဘာကြောင့် ကြောက်စိတ်မရှိကြပါသနည်းဟူ၍ပင် မေးယူကြ ရသည်။

"ကျွန်တော်တို့တစ်တွေဟာ ကြေးစားအနေနဲ့ လုပ်တာမဟုတ်ဘူး။ ကိုယ့်တိုင်းပြည်လွတ်လပ်ရေးအတွက် လုပ်နေကြတာဆိုတော့ လွတ်လပ်ရေးစိတ်ဓာတ်၊ မျိုးချစ်စိတ်ဓာတ်ကြောင့် သတ္တိပြောင်ကြတာပဲ" ဟူ၍ ဖြေဆိုခဲ့ကြသည်။

လေထီးနှင့် ဆင်းခါနီးတွင် ကြေးစားများအနက်တွင် အချို့မှာ သတ္တိကြောင်ကာတွန့်ဆုတ်နေကြသည်။ အချို့က ငိုသည်။ ကြောက်ဆုတ်နေကြသူတွေအား တာဝန်အရ အတင်းတွန်းချရသည်များပင် ဖြစ်ကြသည်။ ထိုအထဲတွင် ဗမာ့တော်လှန်ရေးရဲဘော်တွေကား သတ္တိမကြောင်၊ မတွန့်မဆုတ်ဘဲ ရဲဝံ့စွာခုန်ဆင်းသွားကြလေသည်ကိုတွေ့ရသောအခါ၌ အားလုံးက အံ့သြကြခြင်း ဖြစ်လေသည်။ ထိုမျှသာမကသေးလေထီးနှင့်ဆင်းလျှင် အခကြေးငွေအဖြစ် ငွေပေးသည်။ ကြေးစားတွေက ငွေယူကြသော်လည်း ဗမာ့တော်လှန်ရေးသမားများကမူ ငွေကိုမယူကြ။

ငွေမယူခြင်းမှာ ကြေးစားအဖြစ်မရောက်စေရန် ငြင်းဆန်ခြင်းပင် ဖြစ်လေသည်။ ဗမာပြည်သို့ ဆင်းသက်ရန် အသေအချာ စီမံခန့်ခွဲကာ နောက်ဆုံးထပ်၍ လူချင်းတွဲပေးပြန်လေသည်။ ထိုအခါ သီဟိုဠ် (သီရိလင်္ကာ) တောနက်အတွင်း၌ တွဲခဲ့ရသောအတွဲမဟုတ်တော့ဘဲ ပြောင်းလဲသွားလေတော့သည်။ နောက်တစ်ခါထပ်၍ ကိုအုန်းမောင်နှင့် တွဲပေးသူများမှာ (၁) မေဂျာမေးလ်နား၊ (၂) ကပ္ပတိန်ဝီလဆင်၊ (၃) ဆာဂျင်လီနင်စသည့် အင်္ဂလိပ်လူမျိုး သုံးယောက်ဖြစ်လေသည်။

ဗမာပြည်သို့ အသေအချာဆင်းသက်ရန် စီမံပြီးစီးသောအခါတွင် ကာရီကွန်းနားနယ်သို့ သွားရောက်ပြီးလျှင် နောက်ဆုံး လေ့ကျင့်ခန်းများကို ထပ်မံလေ့ကျင့်ရသေးသည်။ ဤသို့ ထပ်မံ သင်ယူရသည့် ပညာရပ်များမှာ အရေးပေါ်လေယာဉ်ပျံကွင်းပြုလုပ်သည့် အတတ်နှင့် လေယာဉ်ပေါ်မှ လူနှင့်ဆက်သွယ်၍ စကားပြောနည်းနှင့်

မြေပုံဖတ်နည်းများကို ပို၍ သေချာအောင် ထပ်မံ သင်ကြားရခြင်းဖြစ်လေသည်။

ကိုချစ်ကောင်းမှာကား (၁) ကပ္ပတိန်ဘရိတွန်၊ (၂) ကပ္ပတိန်ဝါလား၊ (၃) ဆာဂျင်ဘာလေ၊ (၄) ကိုသန်းတို့နှင့် တွဲဖက်၍ မတ်လ (၂၀) ရက်နေ့ ညနေ (၅)နာရီ (၁၅)မိနစ်အချိန်တွင် 'လေဒီဂျိမ်း-၂'ဆိုသည့် လိုက်ဘရေတား လေယာဉ်ပျံကြီးနှင့် ဂျက်ဆိုမှ ထွက်ခွာသွားကြလေပြီ။

သို့သော်လည်း ည (၁၀)နာရီတွင် ဆင်းသက်ရမည့် နေရာသို့ ရောက်ရှိပြီး မြေပြင်မှ မီးပြသည်ကို မတွေ့ရသောကြောင့် မဆင်းသက်ရဘဲ စာရွက်စာတမ်းများကြဲချရန် ဇရာဝတီမြစ်ဝကျွန်းပေါ်သို့ ဆက်လက်ပျံသွားခဲ့ရသည်။ ရန်ကုန်သို့ ရောက်သောအခါ အောက်မှလေယာဉ်ပျံပစ် အမြောက်နှင့်ပစ်ခတ်ခြင်း ခံရပြီးလျှင် စက်တစ်လုံး ရပ်သွားသောကြောင့် စာရွက်များကို ကြဲချရုံသာမကဘဲ ၎င်းတို့နှင့် ပါလာသည့် ရိုင်ဖယ် (၂၇)လက်နှင့် လက်ပစ်ဗုံး (၁၃၂)လုံးကို လေယာဉ်ပျံ ဝန်ပေါ့စေရန် ပင်လယ်ထဲသို့ပစ်ချပြီး ပြန်လှည့်လာရသည်။ ဂျက်ဆို ရောက်အောင်ပင် မပျံနိုင်ဘဲ စစ်တကောင်းနယ် ကော့ဘဇားတွင် ဆင်းသက်ခဲ့ရသည်။

ကိုချစ်ကောင်းတို့သည် မတ်လ (၂၈)ရက်နေ့တွင် ဖြူးသို့ ဦးတည်ကာ ဒုတိယအခေါက် ပြန်သွားကြသော်လည်း အောက်မှမီးမပြသဖြင့် ပြန်လှည့်လာခဲ့ပြီး မတ်လ (၃၀) ရက်နေ့ တတိယအခေါက်တွင်မှ ဆင်းဖြစ်လေတော့သည်။ အောက်မှမီးပြ၍ စောင့်နေသူတွေမှာ ကွယ်လွန်သူ ကွန်မြူနစ်ပါတီ ဗဟိုကော်မတီလူကြီး သခင်သန်းဖေတို့ လူစုဖြစ်လေသည်။ ထိုအခေါက်တွင် မန်းဝင်းမောင်ပါ ပါလာပြီးလျှင် ကိုချစ်ကောင်းနှင့်အတူပင် ဆင်းသက်ခဲ့ရာ၌ မန်းဝင်းမောင်မှာ အကျမတော်သဖြင့် ပေါင်ကျိုးသွားခဲ့ရလေသည်။

ကိုအုန်းမောင်သည်ကား သူနှင့်အတူ ဆင်းသက်ရန် တွဲဖက်ထားသူများနှင့်အတူ ဖျာပုံနယ်ဘက်တွင် ဆင်းသက်ရမည်ဖြစ်ရာ မတ်လ (၂၅)ရက်နေ့ ညတွင် လေယာဉ်ဖြင့် ဂျက်ဆိုကွင်းမှ တက်လာခဲ့လေသည်။

ဖျာပုံနယ် ပင်လယ်ပိုင်းဒေသသို့ ပျံဝဲလာကာ ဆင်းသက်ရမည့်နေရာသို့ ရောက်သောအခါ မြေပြင်မှ အချက်ပြသည့် မီးကို မမြင်ရသဖြင့် မဆင်းသက်ရဘဲ လေနတ်သားသတင်းစာများကို ကြဲချပြီး ပြန်လှည့်လာကြရသည်။ သို့သော် ချောချောမောမောကား မဟုတ်ချေ။ မြေပြင်ရှိ ရန်သူ လေယာဉ်ပျံပစ် အမြောက်များက တအားကျုံး၍ ပစ်လိုက်သည့် အမြောက်ဆန်တွေ တက်လာကာ လေယာဉ်ပျံ၏ ပတ်ပတ်လည်တွင် တဒိန်းဒိန်း တဒိုင်းဒိုင်းပေါက်ကွဲလျက်ရှိလေပြီ။

အမြောက်ဆန်ဘေးမှ လွတ်ကင်းအောင် ရှောင်တိမ်းပျံသန်းရင်းမှာပင် ရန်သူ

အမြောက်ဆံတွေက လေယာဉ်ကိုလာ၍ ထိမှန်လေတော့သည်။ ကံကောင်းထောက်မသဖြင့် လူတွေနှင့် အင်ဂျင်စက်ကို မထိဘဲ၊ အတောင်ပံ၊ ဝမ်းဗိုက်စသည်တို့ကိုသာ ထိမှန်သဖြင့် အိန္ဒိယသို့ အရောက်ပျံနိုင်ရန် လေးလံသောဝန်တွေကို ပစ်ချရုံသာ ပစ်ချခဲ့ရလေသည်။

တော်လှန်ရေးအတွက် ဆောင်ရွက်ခဲ့ကြသော ရဲဘော်တွေကား အမြောက်ကျည်ဆန်နှင့် ဘေးရန်တကာအကြားတွင် သက်စွန့်ကြိုးပမ်းဆောင်ရွက်နေကြသည်။ ကိုအုန်းမောင်သည် ထိုနေ့တွင် ဗမာ့မြေပြင်သို့ သက်ဆင်းခြင်းမပြုရဘဲ အိန္ဒိယသို့ ပြန်လှည့်သွားခဲ့ရလေသည်။

ရာဇဝင်တွင်သော ဖက်ဆစ်တော်လှန်ရေးကို ဗမာပြည်တွင် ရဲရဲတောက် ဆင်နွှဲနေကြလေပြီ။ ဗမာပြည်သူတို့က ဖက်ဆစ်တော်လှန်ရေးတိုက်ပွဲ ဆင်နွှဲနေပြီ ဆိုခြင်းကို ဗြိတိသျှအစိုးရက လူသိရှင်ကြား မဖြစ်စေရန် ဖုံးဖိထားသေးသည်။ ထို့ကြောင့် အိန္ဒိယပြည်တွင် ရှိနေသည့် ကိုအုန်းမောင်အပါအဝင် ကွန်မြူနစ်ပါတီဝင် ရဲဘော်များက ဗမာပြည်တွင် ဖက်ဆစ်ဆန့်ကျင်ရေးဖြစ်ပေါ်နေသည့်အကြောင်းကို ဝါဒဖြန့်ကြရလေသည်။

လေထီးနှင့် ဆင်းကြရာတွင် ကြေးစားများကဲ့သို့ လေထီးဆင်းသည့်အတွက် အခကြေးငွေကို မယူသော်လည်း လုပ်ငန်းနှင့် ပတ်သက်၍ လိုအပ်သလို သုံးစွဲနိုင်ရန်အတွက် ပေးလိုက်သည့် ရွှေဒင်္ဂါး၊ အင်္ဂလိပ်ငွေအချို့၊ ဂျပန်ငွေစက္ကူ၊ ဘိန်းနှင့် လက်နက်စသည်များကို မိမိတို့ ကိုယ်ရေးကိုယ်တာအတွက် လုံးဝသုံးစွဲခြင်း မပြုကြဘဲ၊ ၎င်းရွှေ၊ ငွေ ပစ္စည်းများအား ဖဆပလ ရန်ပုံငွေအဖြစ် လှူဒါန်းခဲ့ကြသည်။

အိန္ဒိယပြည်သို့ သက်စွန့်ကြိုးပမ်းသွားရောက်ခဲ့ကြသူများအနက် သေသူသေကြရသည်။ သခင်ဗိုလ်၊ ကိုဘသိန်း၊ ကိုစောလှတို့မှာ လေယာဉ်ပျံ မီးလောင်ပျက်ကျသဖြင့် သေဆုံးသွားခဲ့ကြသည်။ မသေဘဲကျန်ခဲ့သူများမှလည်း အသက်အန္တရာယ်အသွယ်သွယ် ကြုံတွေ့ခဲ့ရသည်။ သွေးမြေကျသူတွေ ကျခဲ့ကြသည်။ ဖဆပလအဖွဲ့ချုပ်ကြီးကို တည်ဆောက်ရာတွင် သူတို့တစ်တွေသည် ဤသို့လျှင် အသက်သွေးမြူးနှင့်တည်ဆောက်ပေးခဲ့ကြလေသည်။

ယခုသော်ကား သည်လို ထက်မြက်သော အရည်အသွေးဖြင့် တည်ဆောက်လာခဲ့သည့် ဖဆပလ တည်းဟူသော အမျိုးသားညီညွတ်ရေးတပ်ပေါင်းစုကြီးသည် နယ်ချဲ့အလိုကျ အစိတ်စိတ်အမြွာမြွာ ပြိုကွဲခဲ့ရရုံသာမက ညီနောင်အချင်းချင်း စစ်ခင်း၍ နေရသည့် ဘဝသို့ ရောက်ရှိခဲ့ရသည်မှာ ရင်နာဖွယ် ကောင်းလှပါသည်။

ကိုအုန်းမောင်တို့ စီးနင်းလာသော လေယာဉ်ပျံသည် ဂျက်ဆို လေယာဉ်ကွင်းသို့

သော တာဝန်များကို ထမ်းရွက်ခဲ့သည်။ ဖျာပုံခရိုင်ကွန်မြူနစ် ပါတီအတွင်းရေးမှူး အနေဖြင့် ပါတီစည်းရုံးရေးနှင့် ဖဆပလ စည်းရုံးရေးလုပ်ငန်းတွေကို လုပ်ကိုင်၍ ရွှေတိဂုံအလယ်ပစ္စယံတွင် ပထမဆုံးအကြိမ် ကျင်းပပြုလုပ်ခဲ့သည့် ဖဆပလ ပြည်လုံးကျွတ်ညီလာခံသို့ ဖျာပုံခရိုင်ကိုယ်စားလှယ် တစ်ယောက်အနေဖြင့် တက်ရောက်ခဲ့လေသည်။

ကွန်မြူနစ်ပါတီ ဒုတိယကွန်ဂရက်ကြီးတွင် ကိုအုန်းမောင်သည် ပါတီဗဟိုကော်မတီအဖြစ် ရွေးကောက်တင်မြှောက်ခြင်း ခံခဲ့ရပြီးလျှင် ကွန်မြူနစ်ပါတီက ခေါင်းဆောင်သော ရိက္ခာသိမ်းပွဲများ၊ လက်ငုတ်လယ်မြေထွန်ယက်ရေး၊ သီးစားခမပေးရေးစသည့် လယ်သမားအကျိုးအတွက် ဆင်နွှဲသော လယ်သမားတိုက်ပွဲများအား ခေါင်းဆောင်ခဲ့လေသည်။

၁၉၄၆ ခုနှစ်တွင် ကွန်မြူနစ်ပါတီ ကွဲသောအခါ၌ ကိုအုန်းမောင်သည် သခင်သန်းထွန်းခေါင်းဆောင်သည့် ဗမာပြည်ကွန်မြူနစ်ပါတီဘက်သို့ ပါဝင်ခဲ့၏။

၁၉၄၆ ခုနှစ်တွင် တစ်ပြည်လုံးအုံကြွလှုပ်ရှားလာသည့် လွတ်လပ်ရေး လှုပ်ရှားမှုကြီးအတွင်းတွင် ကိုအုန်းမောင်သည် ကွန်မြူနစ်ပါတီနှင့်ဖဆပလတာဝန်များကို ထမ်းဆောင်ရင်း ပြည်သူလူထု၏လွတ်လပ်ရေးလှုပ်ရှားမှုတွင် ခေါင်းဆောင်ခဲ့လေသည်။ ထိုနှစ်အတွင်း ဖြစ်ပေါ်ခဲ့သည့် အထွေထွေသပိတ်ကြီးအတွင်းတွင်လည်း ပုလိပ်သပိတ်နှင့် အမှုထမ်းသပိတ်များပါမကျန် ခေါင်းဆောင်ကာ တိုက်ပွဲဝင်ခဲ့သူဖြစ်လေသည်။

သပိတ်တွေမှောက်နေချိန်တွင် ဖျာပုံမြို့ပေါ်တွင် ဓားပြတိုက်မှုတွေ မြောက်မြားစွာ ဖြစ်ပေါ်နေသဖြင့် မြို့နေလူထု၏ ဘေးရန်အန္တရာယ်ကို မည်သို့မည်ပုံကာကွယ်ပေးရမည် မသိအောင်ပင် အကျပ်ရိုက်ခဲ့ဖူးလေသည်။ အကျပ်ရိုက်ရခြင်းအကြောင်းမှာကား ဓားပြတိုက်သူတွေမှာ အခြားသူတွေမဟုတ်ဘဲ ဖဆပလတပ်ပေါင်းစုအတွင်း၌ မိမိတို့နှင့် အတူ လက်တွဲလုပ်ကိုင်နေရသည့် ပါတီတစ်ခုဖြစ်သော ဆိုရှယ်လစ်ပါတီကလူတွေဖြစ်သောကြောင့်ပင်တည်း။

ထိုသို့သော အကျဉ်းအကျပ်ထဲမှာပင် လွတ်လပ်ရေးမြတ်နိုးသော ပြည်သူတို့၏ဆန္ဒနှင့်အညီ ကိုအုန်းမောင်သည် လူထုအကျိုးကို ဆန့်ကျင်မှုမှန်သမျှအား တက်နိုင်သမျှ ကာကွယ်တားဆီးပြီးလျှင် လူထုကိုသာ ယုံကြည်အားထားလျက် အရာရာကို လူထုတွင်သာအခြေခံ၍ ရိုးသားစွာပင်ဆောင်ရွက်ခဲ့သဖြင့် မြို့နေ၊ တောနေ လူထုအားလုံးက ကိုအုန်းမောင်အား ကြည်ညိုလေးစားခြင်းကိုခံယူရရှိခဲ့လေသည်။ ကိုအုန်းမောင်အား လူထုကကြည်ညိုလေးစားသည်ဆိုသောအကြောင်းကို စာရေးသူအား ကိုအုန်းမောင်က ပြောပြခြင်းမဟုတ်ချေ။ စာရေးသူနှင့်ကိုယ်တိုင် သိကျွမ်းသော

မျာပုံခရိုင်မှ မိတ်ဆွေ သင်္ဂဟ ရဲဘော်၊ ရဲဘက်များထံမှ သိရခြင်းဖြစ်ပါသည်။

ပြည်သူတို့၏ဆန္ဒမှာ လွတ်လပ်ရေးကို မရမနေ တိုက်ယူတော့မည်ဆိုသည့် ဆန္ဒပင် ဖြစ်ပေသည်။ သပိတ်လက်နက်များ ကိုင်စွဲ၍လည်းကောင်း၊ အခြားလူထု တိုက်ပွဲများဖြင့်လည်းကောင်း လွတ်လပ်ရေးကို အုံကြွတောင်းဆို တိုက်ပွဲဝင်လာသည့် အဟုန်မှာ မြင့်မားလာသည်ထက် မြင့်မားလာခဲ့၏။ ဤသို့လျှင် လွတ်လပ်ရေးလှုပ်ရှားမှု အဟုန် တိုးတက်မြင့်မားလာရခြင်းမှာလည်း ကိုအုန်းမောင်တို့ကဲ့သို့သော မျိုးချစ် တော်လှန်ရေးသမားတို့၏ အနစ်နာခံကာ ကြိုးပမ်းမှုများကြောင့်ပင်ဖြစ်လေသည်။

ထိုအချိန်ဝယ် ဗမာပြည်အနှံ့အပြားဝယ် အင်္ဂလိပ်နယ်ချဲ့သမားအား တော်လှန် တိုက်ခိုက်ရန်ပြင်ဆင်မှုများ ပြုလုပ်လာလေသည်။ ကိုအုန်းမောင်သည်လည်း သူတာဝန် ယူထားသည့် အစိတ်အပိုင်းမှနေကာ တော်လှန်ရေးအတွက် ပြင်ဆင်မှုတွေ ပြုလုပ်နေ ပေသည်။

များမကြာမီ အထွေထွေသပိတ်ကြီးကိုလှန်ပြီးလျှင် ဖဆပလအဖွဲ့ချုပ်နှင့် အင်္ဂလိပ် အစိုးရတို့ စေ့စပ်ဆွေးနွေးမှုကို ပြုလုပ်လာလေသည်။ ထို့နောက် ဗိုလ်ချုပ်အစိုးရ တက်လာသည်။ ထို့နောက်ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းခေါင်းဆောင်သည့် ကိုယ်စားလှယ်အဖွဲ့ တစ်ဖွဲ့သည် ဘိလပ်သို့သွား၍ ဗြိတိသျှအစိုးရနှင့် တွေ့ဆုံဆွေးနွေးကာ လွတ်လပ်ရေး အတွက် အရေးဆိုကြတော့၏။

ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်း ဘိလပ်သို့သွားကာ လွတ်လပ်ရေးအတွက် အရေးဆိုနေစဉ် အတွင်း၌ ဗမာပြည်အရပ်ရပ်တွင် ပြည်သူလူထု၏ လွတ်လပ်ရေးဆန္ဒပြပွဲကြီးတွေကို အုန်းအုန်းကျွက်ကျွက် တစ်ခဲနက်ကျင်းပနေကြ၏။ ရန်ကုန်မြို့တော်တွင်ဆိုလျှင် ရာမလူထုဆန္ဒပြပွဲကြီးတစ်ရပ်ကို ကျင်းပပြုလုပ်ခဲ့ပြီးလျှင် အင်အားပြပွဲများရော၊ လုပ်သမားသပိတ်များကိုပါ ဖော်ထုတ်ကာ ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းတို့၏ လွတ်လပ်ရေး တောင်းဆိုမှုကို ထောက်ခံခဲ့လေသည်။ ၎င်း အင်အားပြပွဲ၊ ထောက်ခံပွဲများကို ကျင်းပပြုလုပ်ရာ၌ ဗမာပြည်ကွန်မြူနစ်ပါတီသည် ၎င်း၏စည်းရုံးမှုအောက်တွင်ရှိနေ သော ကြီးမားသည့် လူထုအင်အားဖြင့် အင်တိုက်အားတိုက် ပါဝင်ဆောင်ရွက်လာခဲ့၏။ ထိုအထဲတွင် ကွန်မြူနစ်ပါတီဗဟိုကော်မတီဖြစ်သော ကိုအုန်းမောင်သည် အင်အားပြပွဲ သပိတ်မှောက်တိုက်ပွဲများကို စွမ်းစွမ်းတမံ ရှေ့ဆောင်ခဲ့သူ ဖြစ်လေသည်။

ထို့နောက် ပျဉ်းမနားတွင်ကျင်းပခဲ့သည့် လူပေါင်းသုံးသိန်းကျော်တက်ရောက် သည့် တောင်သူလယ်သမားသမဂ္ဂညီလာခံသို့ ကိုအုန်းမောင်တက်ရောက်ခဲ့သေးသည်။

လွတ်လပ်ရေးလှုပ်ရှားမှုကြီး အဟုန်မြင့်မားစွာ ဖြစ်ပေါ်နေသောအခါတွင် နယ်ချဲ့သမားတို့သည် စည်းလုံးညီညွတ်စွာရှိနေသည့် အမျိုးသားညီညွတ်မှုကို ဖြိုခွဲရန်

အပြင်းအထန်ကြိုးစားအားထုတ်လာလေတော့သည်။ သို့ဖြင့် ဖဆပလအတွင်းရောက် ရှိနေကြသည့် နယ်ချဲ့လက်ပါးစေများသည် ညီညွတ်ရေးကိုဖြိုခွဲဖျက်ဆီးလာလေသည်။

ဖက်ဆစ်တော်လှန်ရေးတွင်လည်းကောင်း၊ လက်ငင်းဖြစ်ပေါ်နေသည့် လွတ်လပ်ရေးလှုပ်ရှားမှုကြီးတွင်လည်းကောင်း အတူလက်တွဲကာ တိုက်ပွဲဆင်နွှဲနေကြသည့် အင်အားစုအချင်းချင်း သဘောကွဲလွဲမှုများ၊ သံသယများ၊ အာဃာတများ တိုးတက်များပြားလာအောင် နယ်ချဲ့လက်ပါးစေတို့က လုပ်ကြံလာကြ၏။ ၎င်းတို့၏ လုပ်ကြံမှုများကို မတားဆီးနိုင်သဖြင့် သွေး၊ ချွေးကိုဖြင့် ရင်းနှီးတည်ဆောက်ခဲ့ရသော အမျိုးသားညီညွတ်ရေးမှာ ပြိုကွဲပျက်စီးလာရလေသည်။ သို့ဖြင့် ကွန်မြူနစ်ပါတီအား ဖဆပလအတွင်းမှ ထုတ်ပယ်ပစ်သည်အထိ ဖြစ်လာလေတော့၏။

အင်အား အကြီးမားဆုံးသော ကွန်မြူနစ်ပါတီအား ဖဆပလအတွင်းမှ ထုတ်ပစ်နိုင်သည်အထိ နယ်ချဲ့လက်ပါးစေတို့၏ လုပ်ကြံမှုကို မတားဆီးနိုင်ခဲ့သည်မှာ ရိုးသားသော မျိုးချစ်တော်လှန်ရေးသမားများအတွင်း တော်လှန်ရေးသတိ ချွတ်ယွင်းခဲ့ခြင်း၊ အမျိုးသားညီညွတ်ရေးကို မပျက်စီးရအောင် ထိန်းသိမ်းကာကွယ်ရန် အရေးကြီးခြင်းကို သတိလက်လွတ်ခဲ့ကြခြင်းတို့အပြင် အမျိုးသားညီညွတ်ရေးကို ဦးဆောင်တည်ဆောက်ခဲ့သော ကွန်မြူနစ်ပါတီ ကိုယ်တိုင်ကွဲခဲ့ရခြင်း စသောအကြောင်းများကြောင့်ပင်ဖြစ်သည်ဟူ၍ ဆိုရပေလိမ့်မည်။

အမျိုးသားညီညွတ်ရေးပြိုကွဲပျက်စီးလာသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက်တည်း အမျိုးသားခေါင်းဆောင်ကြီး ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းအား နယ်ချဲ့လက်ပါးစေတို့က လုပ်ကြံသတ်ဖြတ်လိုက်လေသည်။ **ထိုအခါတွင် အမျိုးသားညီညွတ်ရေးကို ဦးဆောင်တည်ဆောက်ခဲ့သော ကွန်မြူနစ်ပါတီသည် အမျိုးသားညီညွတ်ရေးကို ပြန်လည်ထိန်းသိမ်းရန် အရေးကြီးပုံကို သိမြင်လျက် 'ဖဆပလ ကွန်မြူနစ် ညီညွတ်ရေး' ကို ပြင်းပြင်းထန်ထန် ကြွေးကြော်ကာ ညီညွတ်ရေးအတွက် ကြိုးပမ်းခဲ့ကြလေသည်။**

သို့သော်လည်း ညီညွတ်ရေးကိုဖြိုခွဲဖျက်ဆီးလိုသူတို့၏ ခြေလှမ်းကျဲကြီးတွေကို မရိုက်ချိုးနိုင်ခဲ့သဖြင့် သွေးနှင့်ရင်းကာ တည်ဆောက်ခဲ့ရသော အမျိုးသားညီညွတ်ရေး ပြိုကွဲပျက်စီးခဲ့ရရုံသာမကဘဲ သွေးနှင့်တည်ဆောက်ခဲ့ရသော အမျိုးသားစည်းလုံးညီညွတ်မှုပြိုကွဲရသောအခါ၌လည်း သွေးမြေကျတိုက်ပွဲတွေ ပေါ်ထွန်းလာလေတော့၏။

မတ်လ(၂၇)ရက်နေ့တွင် ဗမာပြည်အရပ်ရပ်၌ ဖက်ဆစ်တော်လှန်ရေးအထိမ်းအမှတ် [illegible]အနားများ ကျင်းပပြုလုပ်နေကြ၏။ ဖျာပုံတွင်လည်း ကိုအုန်းမောင်ခေါင်း[illegible] ဗမာပြည်ကွန်မြူနစ်သည် တော်လှန်ရေးအထိမ်းအမှတ်ပွဲကို ကျင်းပပြုလုပ်[illegible] ကိုယ်တိုင်ပါဝင်ဆင်နွှဲခဲ့သော ဖက်ဆစ်တော်လှန်ရေးနေ့အကြောင်း[illegible]

ကိုအုန်းမောင်သည် လူထုအလယ်တွင် ပေါ်ပြောလျက်ရှိ၏။ ဖက်ဆစ်ဂျပန်တို့အား တော်လှန်တိုက်ခိုက်ခဲ့ခြင်းသည် အင်္ဂလိပ်လက်အောက်တွင် နေလို၍မဟုတ်။ လွတ်လပ်ရေးရလို၍သာဖြစ်သည်။ ယနေ့အထိပြည်သူလူထုတစ်ရပ်လုံးသည် လွတ်လပ်ရေး တိုက်ပွဲကြီးကို ဆင်နွှဲနေကြသည်။ ပြည်သူတို့၏ တစ်ခုတည်းသောဆန္ဒမှာ လွတ်လပ်ရေးသာဖြစ်သည်။ အကြီးဆုံးသောဆန္ဒမှာလည်း လွတ်လပ်ရေးသာဖြစ်သည်။ ဤဖက်ဆစ်တော်လှန်ရေးသည် လွတ်လပ်ရေးကို အရယူနိုင်မည့် အင်အားစုကြီး ဖြစ်သော အမျိုးသားညီညွတ်မှုအဆောက်အအုံကြီးကို သွေးနှင့်ရင်းကာ တည်ဆောက် ပေးခဲ့သည်။ တိုင်းပြည်အား ကျွန်တွင်းမှာပင် ဆက်လက်သွတ်သွင်းထားပြီးလျှင် ခြယ် လှယ်သွေးစုပ်နေလိုသော နယ်ချဲ့သမားသည် လွတ်လပ်ရေးတိုက်ပွဲအတွင်း၌ စုစည်း လာခဲ့သော အမျိုးသားညီညွတ်ရေးအား ဖြိုခွဲဖျက်ဆီးနေသည်။ **'အမျိုးသားညီညွတ် ရေးကို အပြိုကွဲမခံနှင့်။ အမျိုးသားညီညွတ်ရေးကို ထိန်းသိမ်းကာကွယ်ကြ။ ဖဆပလကွန်မြူနစ်ညီညွတ်ရေး ပြန်လည်တည်ဆောက်ကြ'။**

(၈)
မြို့မှတောသို့

ထိုအချိန်ဝယ် ဆိုရှယ်လစ်ပါတီနှင့် ဦဘဖေစသော လက်ယာဖောက်ပြန်ရေး သမားများ ကြိုးကိုင်ခြယ်လှယ်နေသည့် ဖဆပလက အာဏာရလျက်ရှိ၏။

ဝန်ကြီးချုပ်ကား သခင်နု၊ ပြည်ထဲရေးဝန်ကြီးမှာ ဆိုရှယ်လစ် ဦးကျော်ငြိမ်း။

ကိုအုန်းမောင်သည် မနေ့ ကျင်းပပြုလုပ်ခဲ့သော် တော်လှန်ရေးနေ့ အခမ်းအနား အတွက် လုပ်ကိုင်စီမံရခြင်း၊ ဟောပြောရခြင်းတို့ကြောင့် မောပန်းနွမ်းနယ်လျက်ရှိလေ သည်။ မနေ့ကပင်လျှင် ညီညွတ်ရေးတရားကိုဟောခဲ့သေးသည်။ ညီညွတ်ရေးတည် ဆောက်မှုအတွက် ရှေ့အလားအလာတွေကို တွေးဆလျက်လည်းရှိလေသည်။

သို့သော်လည်း မတ်လ (၂၈)ရက်နေ့ နံနက်တွင် ဗျာပုံခရိုင်ကွန်မြူနစ်ပါတီရုံးကို ပုလိပ်တွေ ဝိုင်းလေတော့၏။ ရဲဘော်အများအပြားကိုလည်း ဝရမ်းမပါဘဲ ဖမ်းဆီးခေါ် ဆောင်သွားပြီဆိုသော သတင်းကိုကြားရသောအခါ၌ မနေ့က တော်လှန်ရေးနေ့တွင် တရားဟောသဖြင့် ဖမ်းဆီးခြင်းပင်ဖြစ်လိမ့်မည်ဟူ၍ အောက်မေ့မိလေသည်။ 'တော်လှန် ရေးနေ့တွင် တရားဟောပြောခဲ့သော စကားတွေက မည်သို့များငြိစွန်းပါသလဲ။ ထိုနေ့ တွင် ဟောပြောကြားသော စကားတွေမှာ ညီညွတ်ရေးကို ပြန်လည်တည်ဆောက်ဖို့ အရေးကြီးကြောင်း တိုက်တွန်းလှုံ့ဆော်ခြင်းသာမဟုတ်ပါလား'

နောက်တော့ တရားမဟောသည့် ပါတီဝင်လူစုများအား ဖမ်းဆီးလျက်ရှိသည်ကို [illegible]လာရ၏။ ထိုအခါမှ မနေ့က တရားဟောသည့်အတွက် ဖမ်းခြင်းမဟုတ်။ ပါတီ [illegible]ဖမ်းဆီးနေခြင်းဖြစ်သည်ကို သိရသဖြင့် အဖမ်းမခံရစေရန် ရှောင်တိမ်းထွက် [illegible]လေတော့သည်။

ထိုနေ့မှာပင် တွေ့သမျှပါတီဝင်များကို ဖမ်းဆီးရုံသာမကဘဲ ပါတီဆိုင်းဘုတ်ကို ပါဖြုတ်ယူသွားပြီးလျှင်၊ ပါတီဝင်အားလုံးလိုလို အဖမ်းခံရသည့်အထဲတွင် ကိုအုန်းမောင်နှင့် ကိုကိုကြီး (ယခုပြည်သူ့တိုးတက်ရေးပါတီ အထွေထွေအတွင်းရေးမှူးနှင့် ပမညတသဘာပတိအဖွဲ့ဝင်) တို့နှစ်ယောက်သာလျှင် လွတ်အောင် တိမ်းရှောင်နိုင်ခဲ့၏။

နောက်ဆုံးတွင်ကား မြို့ပေါ်တွင် မနေနိုင်သဖြင့် တောသို့ပြေးခဲ့ရ၏။ ဖျာပုံခရိုင်ကွင်သာလျှင် ကွန်မြူနစ်ပါတီဟူသမျှကို ဖမ်းဆီးသည်မဟုတ်ဘဲ၊ တစ်ပြည်လုံးနေရာအနှံ့အပြားတွင် ထိုနည်းငှင်းပင် ဖမ်းဆီးနေသည့်အကြောင်းကို ကြားသိရပြီးလျှင် ကွန်မြူနစ်ပါတီဝင်အများအပြား အဖမ်းခံကြရ၍ ရှောင်တိမ်းသွားသူတွေလည်း ရှောင်တိမ်းသွားနိုင်ကြသည်ဆိုသည့် အကြောင်းကိုပါသိလာရ၏။ သို့ဖြင့် နောက်ဆုံးတွင် ကိုအုန်းမောင်သည်လည်း လက်နက်စွဲကိုင်ရလေတော့၏။

အမျိုးသားညီညွတ်ရေးပြိုကွဲပျက်စီးခြင်း၏အဆုံးတွင် လက်နက်ကိုင်ပဋိပက္ခမှုကြီး ဖြစ်ပွားပေါ်ပေါက်လာပြီးလျှင် ပြည်တွင်းစစ်မီးတောက်မီးလျှံကြီးတွေ ဟုန်းဟုန်းတောက်ကာ သွေးချောင်းစီးတိုက်ပွဲကြီးတွေ ဖြစ်ပေါ်လာလေသည်။

'ဗမာပြည်ကို လွတ်လပ်ရေးပေးလိုက်လျှင် အချင်းချင်းတိုက်ကြမှာပဲ' ဟူ၍ လွတ်လပ်ရေးအတွက် တောင်းဆိုတိုက်ပွဲဝင်နေကြစဉ်တွင် ကွန်ဆာဗေးတစ်ခေါင်းဆောင် နယ်ချဲ့ထိပ်သီးကြီး ချာချီက ခြိမ်းခြောက်ပြောဆိုခဲ့၏။

ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းတို့ ဘိလပ်မှ ပြန်လာပြီးသည့်နောက်တွင် တိုင်းပြုပြည်ပြုလွှတ်တော် ဥက္ကဋ္ဌကြီးသခင်နုအား ဘိလပ်သို့တစ်ခေါက်လွှတ်လိုက်၏။ သခင်နုဘိလပ်ရောက်နေချိန်တွင် ဘိလပ်ရှိနယ်ချဲ့သမားများက 'ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းသည် လီနင်နှင့်တူ၍ သခင်နုသည် စတာလင်နှင့်တူသည်' ဆိုကာ သခင်နုအား ချီးမွမ်းစကားပြောကြားခဲ့ကြ၏။ လီနင်မှာ လုပ်ကြံခံရပြီးကျဆုံးရသော ပုဂ္ဂိုလ်ဖြစ်၏။ စတာလင်မှာ လီနင်ကျဆုံးသောအခါ လီနင်နေရာကို ဆက်ခံလာရသူဖြစ်၏။

ဘိလပ်သားနယ်ချဲ့သမားတို့က မည်သို့သော သဘောနှင့်နိမိတ်ဖတ်ကြလေသနည်း။ အုပ်ချုပ်ရေး၊ ယဉ်ကျေးမှု၊ စီးပွားရေးနယ်ပယ်တွင် သူတို့၏ဩဇာသည် ကြောင်းအတာကြီးမားစွာပင် ကျန်ရှိနေသည် မဟုတ်ပါလော။

သူတို့နိမိတ်ဖတ်သည့်အတိုင်း ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းလုပ်ကြံခံရပြီး ကျဆုံး၍ သူ၏နေရာတွင် သခင်နု တက်ရောက်လာခဲ့သည်။ ပြည်တွင်းစစ်ကြီးသည်လည်း ကျယ်ပြန့်စွာပင် ဖြစ်ပွားပေါ်ပေါက်လာခဲ့သည်။

ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းမကျဆုံးမီ နောက်ဆုံးအချိန်များတွင် ဖဆပလကွန်မြူနစ်ပြိုကွဲသည် ညီညွတ်ရေးကြိုးပမ်းမှုမှာ အတော်ကြီးခရီးရောက်လာခဲ့ပြီးလျှင် နီးစပ်မှုပေါ်ခဲ့

တွေ့လာရလေသည်။ ဗိုလ်ချုပ်သာရှိခဲ့လျှင် ပြန်လည်စည်းရုံးမိမည်မုချဟူ၍ တွက်သူ တွေကတွက်ကြသည်။ လက်တွေ့တွင်လည်း ညီညွတ်ရေးရောင်ခြည်တွေ ဝင်းပလာမဲ့သည်။ ထိုအချိန်တွင်မှ ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်း ကျဆုံးရရှာလေသည်။

ယခုတော့ ပြည်တွင်းစစ်မီးကြီး ဟုန်းဟုန်းတောက်လောင်နေလေပြီ။

ကိုအုန်းမောင်သည် ကွန်မြူနစ်ပါတီက ဦးဆောင်သည့် တော်လှန်ရေးအင်အားစု တွင် မြစ်ဝကျွန်းပေါ် တာဝန်ခံဖြစ်လာသည်။

သူ၏ဘဝတွင် နိုင်ငံရေးနယ်သို့ဝင်လာသည့် ဘဝတစ်လျှောက်လုံး အပင်ပန်း ခံရခြင်း၊ ဆင်းရဲခြင်း၊ ကြိုးပမ်းရုန်းကန်ရခြင်း၊ ဗုံးဆန်၊ အမြောက်ဆန်နှင့် သေနတ်ကျည် ဆန်တွေအကြား၊ အသက်အန္တရာယ်များအကြား၊ မုန်တိုင်းများအကြားတွင် ရပ်တည်နေ ရခြင်း၊ အနစ်နာခံရခြင်း စသည်တို့နှင့်သာ ပြည့်နှက်ခဲ့လေသည်။

နိုင်ငံရေးနှင့် အမြတ်ထုတ်ကာ ကိုယ်ရေးကိုယ်တာ၊ ကောင်းကျိုးချမ်းသာကို ရှာဖွေခံစားနေကြရသူတွေ၏ဘဝနှင့် သူ၏ဘဝကား ဖြောင့်ဖြောင့်ဆန့်ကျင်သော ဘဝပင် ဖြစ်လေသည်။

တောထဲတွင် နေရသည့်ဘဝမှာ ပင်ပန်းခြင်း၊ ဆင်းရဲခြင်း၊ တာဝန်ကြီးမားစွာ ထမ်းဆောင်ရခြင်း၊ အန္တရာယ်ထူပြောခြင်းစသည့် မုန်တိုင်းတွေ၏ အလယ်တွင် ရပ်တည် နေရခြင်း၊ တစ်နည်းအားဖြင့် ကြမ်းတမ်းခက်ထန်သည့် ဘဝ၏လှိုင်းတံပိုးတွေအကြား တွင် ရုန်းကန်နေရခြင်းသာဖြစ်လေသည်။

သူသည် ၁၉၄၈ခုနှစ်၊ မတ်လ (၂၈)ရက်နေ့မှစကာ ၁၉၅၃ခုနှစ် နယုန်လ (၁၄) ရက်နေ့အထိအောင် (၅)နှစ်ကျော်မျှကြာအောင် သူပုန်ဗိုလ်ကြီးဘဝနှင့် နေခဲ့ရလေသည်။ ထိုဘဝကား သက်သောင့်သက်သာနေရသောဘဝလော၊ ခက်ခဲကြမ်းတမ်းသော ဘဝ လောဆိုသည်ကို အလွယ်တကူ တွေးတောသိရှိနိုင်ကြမည်ဖြစ်ပေသည်။

တောထဲမှာနေစဉ်ကာလအတွင်းတွင်ပင် ပုသိမ်နယ်သူ မခြင်မြင့်ဆိုသော အမျိုး သမီးနှင့် အိမ်ထောင်ကျခဲ့၏။

(၉)
သေနတ်မှန်ပြီ

၁၉၅၃ခုနှစ်၊ နိုဝင်ဘာလ (၁၄)ရက်နေ့တွင်ဖြစ်ပါသည်။ ထိုနေ့တွင် ကိုအုန်းမောင် စခန်းချနေထိုင်သည့် ပုသိမ်ခရိုင်၊ ဖက်ဆလက်ရွာစခန်းသို့ အစိုးရတပ်များလာရောက် ဝိုင်းဝန်းတိုက်ခိုက်ခြင်းခံရလေတော့သည်။

မြစ်ဝကျွန်းပေါ်တာဝန်ခံ ဗိုလ်အုန်းမောင်၏ စခန်းအား အစိုးရတပ်များက ဝိုင်းဝန်း တိုက်ခိုက်ပစ်ခတ်ကြသောအခါတွင် အစိုးရတပ်မှပစ်လိုက်သော သေနတ်ကျည်ဆန် ဖြစ်ခဲ့သည် ဗိုလ်အုန်းမောင်၏ ဘယ်ဘက်ခြေထောက်ကို ထိမှန်ပြီးလျှင် ထိုနေရာမှာပင် အစိုးရတပ်၏ ဖမ်းဆီးခြင်းကိုခံရလေတော့၏။ သေနတ်ကျည်ဆန်မှန်ခံရသောဒဏ်မှာ ပြင်းထန်၏။ အရိုးကိုထိသဖြင့် ခြေတစ်ဖက်ကျိုးရပြီဖြစ်၏။

သူ့အားဖမ်းဆီးပြီးနောက် ပုသိမ်တပ်မဟာ ဌာနချုပ်သို့ပို့လိုက်၏။ ခြေထောက် တွင် ထိမှန်ခံရသောဒဏ်ရာမှာ ပေါ့ပေါ့တန်တန် ကုသ၍ရသော ဒဏ်ရာမဟုတ်သော ကြောင့် များမကြာမီမှာပင် ရန်ကုန်ခေါ်ယူကာ ရန်ကုန်ဆေးရုံကြီးသို့ တင်ထားရလေ သည်။ ရန်ကုန်ဆေးရုံကြီးတွင် တင်၍ကုသရာ၌ အချုပ်သမားတို့အတွက် သီးသန့်ပြု လုပ်ထားသည့် ဆေးရုံကြီးအောက်ထပ်မှ အချုပ်ခန်းအတွင်းတွင်နေ၍ ရဲအစောင့်နှင့် ကုသရခြင်းသာဖြစ်ပေသည်။ သူသည် ဆေးရုံကြီးအချုပ်ခန်းအတွင်း၌ ငါးလကြာမျှ တက်ရောက်ကုသခဲ့ရ၏။

သူ့အားကုသရာတွင် သေနတ်ထိမှန်သောနေရာမှ အရိုးနှစ်ခုကိုဖောက်၍ သံချောင်းနှင့် ဆွဲထားပြီး ဆက်ယူရခြင်းဖြစ်လေသည်။ သို့သော်လည်း အရိုးမှာတော် မလျော်နှင့်ပြန်၍ မဆက်ခဲ့။

ဆေးရုံတက်ရောက် ကုသနေစဉ်အတွင်း၌ အာဏာရနိုင်ငံရေးပါတီ ခေါင်းဆောင်

ခြင်းထဲတွင် အထည့်ခံရသည့် ကြက်တွေ၏ ကျဉ်းကျပ်မှုမျိုးအတိုင်း ကျဉ်းကျပ်စွာ လိုက်ပါလာရသည်။

ထိုင်နေရာပင် မလောက်သဖြင့် ကတ်ကတ်သတ်သတ် တိုးဝှေ့ထိုင်ကြရသည်။ တစ်နေ့လုံး၊ တစ်ညလုံးမကဘဲ (၂၈)နာရီကျော်မျှ ခုတ်မောင်းရသော လမ်းခရီး တစ်လျှောက်တွင် အိပ်စက်စရာနေရာမရှိ၊ လဲလျောင်းစရာ ရှာမရဘဲ ကျပ်တည်းစွာ လိုက်ပါလာရပြီးလျှင် လှုနဲ့တွေနံစော်ကာ အိုက်စပ်ခြင်း၊ မူးဝေခြင်းဒဏ်ကို အလူး အလိမ့်ခံစားကြရသည်။ ထိုအချိန်က ပင်လယ်ရေပြင်မှာ ငြိမ်သက်လျက်ရှိသဖြင့် လှိုင်းမူးသည့်ဒဏ် မခံစားရစေကာမူ ဝမ်းခေါင်းထဲ၌ ပိတ်လှောင်ထားသဖြင့် ကျပ်သိပ်၊ ပွတ်ခဲခြင်း၊ အနံ့အသက် မကောင်းခြင်း၊ လေကောင်းလေသန့် မရခြင်း၊ ပူအိုက်ခြင်းတို့ ကြောင့် မူးဝေအော့အန်ကြရသည်။

ဆေးလိပ်တစ်ရှုသောက်ချင်လို့လည်း သောက်ခွင့်မရချေ။ ဆေးလိပ်မီးခိုးမြင်လျှင် အစောင့်တွေက တားမြစ်ပိတ်ပင်တတ်သောကြောင့် တစ်ခါတစ်ရံမနေနိုင်လွန်းသော အခါတွင် လူချင်းကွယ်ကာ ခိုးဖွာက်ရှုရိုက်ကြရသည်။

ဇန်နဝါရီလ (၃၁)ရက်နေ့တွင်ကား ကိုကိုးကျွန်းအကျဉ်းစခန်းသို့ရောက်လာကြ ပြီးလျှင် အဆိုးဆုံးသောဒဏ်ကို အလူးအလိမ့် ခံစားကြရလေတော့သည်။ ပထမ အသုတ်ရောက်ကြရသော ကိုအုန်းမောင်တို့လူစု ခံစားရသည့်ဒဏ်ချက်မှာ အဆိုးဝါးဆုံး ပင်ဖြစ်လေသည်။ နံစော်သော လုံးတီးထမင်းကို ညစ်ပတ်ပေရေကာ တွန့်လိမ်ရှုံ့ပွ နေသည့် ဒန်ခွက်တွင်ထည့်ကာ ဆီမပါသည့် ပဲဟင်းရေကျဲနှင့်လွေး၍ လူပေါင်း (၂၈) ယောက်အတွက် ထမင်းတစ်နပ်လျှင် ငရုတ်သီး (၂)တောင့်နှင့်လောက်အောင်စား ဟူ၍ ကျွေးမွေးပြုစုခြင်းကိုခံခဲ့ရသည်။ ဆေးလိပ်ဆို၍လည်း မသောက်ရ။ အာဏာပိုင်တွေနှင့် အစောင့်အကြပ်တွေ၏ ဆက်ဆံရေးမှာလည်း ခက်ထန်ကြမ်းကြုတ်လှချေသည်။

သူကား ထောင်မှမလွတ်ရုံသာမကဘဲ ကိုကိုးကျွန်းသို့ပင် ဤသို့လျှင် ရောက်ရှိ လာခဲ့ရလေသည်။

တတိယအသုတ်ဖြစ်သော ကျွန်တော်တို့တစ်တွေ ကိုကိုးကျွန်းသို့ရောက်ရှိသွား သောအခါ အမှတ် (၅)ဆောင်ထဲမှာပင် ကိုအုန်းမောင်နှင့်အတူနေပါသည်။ ရောက်စ ဖြစ်သော ကျွန်တော်တို့တစ်တွေသည် ထမင်းစားချိန်တွင် တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက်ငေးကြည့်နေမိကြသည်။ ထမင်းလုတ်ကိုဆုပ်ကာ ငိုင်တွေမိသည်။ [illegible]၏ ဆာလောင်မှုကိုလည်း မခံနိုင်။ ကျွေးသည့်အစာကို စားပြန်တော့လည်း [illegible]။

[illegible]ကိုထောက်၍ ကျွန်တော်တို့စားနေသော ထမင်းပွဲနားသို့လာ၍

ပျော်ကာ ကိုအုန်းမောင်သည် ကျွန်တော်တို့တစ်တွေအားကြည့်ပြီး "မစားနိုင်ကြသူများလား ကဖြည်းဖြည်းဝင်အောင်စားကြရမှာပဲ၊ ကျွန်တော်တို့ ပထမ အသုတ်ဟုနှုန်းကျော်ရှုံး ဝင်အောင်စားကြည်ဆိုတဲ့ ကြွေးကြော်သံနဲ့ ထမင်းဝင်ရေးကို တိုက်ပွဲတစ်ခုအဖြစ်ဆ ဆင်နွှဲခဲ့ရတယ်" ဟူ၍ ပြောတတ်ပါသည်။

နောက်အနည်းငယ်ကြာသောအခါ "ဘယ့်နှယ့်လဲ၊ တော်တော်စားနိုင်လာပလား၊ ကဖြည်းဖြည်းတော့ အကျင့်ရလာမှာပေါ့ဗျာ" ဟူ၍ မေးမြန်းပြောဆိုတတ်ပါသည်။

(၁၀)
ဟီရိုရှီးမားနေ့ အပြစ်ဒဏ်

ဩဂုတ်လ (၅)ရက် ဟီရိုရှီးမားအား အဏုမြူဗုံးကြဲချသောနေ့အတွက် အထိမ်း
အမှတ်ပွဲတစ်ခုကို ကိုကိုးကျွန်း အကျဉ်းထောင်အတွင်း၌ ကျင်းပပြုလုပ်ခဲ့လေသည်။
ကိုကိုးကျွန်းရောက် ပုဒ်မ၅များအနက်တွင် ကမ္ဘာ့ငြိမ်းချမ်းရေးကွန်ဂရက် အမှုဆောင်
များက ထိုနေ့၌ အထိမ်းအမှတ်တစ်ခုပြုလုပ်ရန် ဆော်ဩပြင်ဆင်ခဲ့ကြသည်။ ၎င်းတို့မှာ
ကမ္ဘာ့ငြိမ်းချမ်းရေးကွန်ဂရက်(ဗမာနိုင်ငံ)၏ အထွေထွေအတွင်းရေးမှူး မြသန်းတင့်နှင့်
နိုင်ငံလုံးဆိုင်ရာ အမှုဆောင်များဖြစ်ကြသော သခင်ခင်ဇော်၊ သခင်ဗမောင်၊ ဗိုလ်ထွန်းအေး
ဦးအောင်သန်း၊ ရဲဘော်အောင်မြင့်နှင့် ကျွန်တော် စသည့်သူတို့ဖြစ်ပါသည်။

ထိုနေ့နံနက် (၈)နာရီ (၁၅) မိနစ်အချိန်တွင် ပုဒ်မ (၅) အကျဉ်းသမားများနေထိုင်
ရာ အဆောင်တိုင်း၌ ဟီရိုရှီးမားနေ့တွင် အဏုမြူဗုံးဒဏ်ခံသွားရသူများအတွက် (၂
မိနစ်မျှ ငြိမ်သက်စွာရပ်ပြီး အာရုံပြုကြရန်နှင့် ညဘက်တွင် ကမ္ဘာ့ငြိမ်းချမ်းရေး ကွန်ဂရက်
ကော်မတီဝင်များက အဆောင်တိုင်း၌ ဟီရိုရှီးမားနေ့အကြောင်းကို ဟောပြောရန်ဖြစ်ပါ
သည်။

ထိုနေ့နံနက် အထိမ်းအမှတ်ပွဲ ကျင်းပနေချိန်တွင် ထောင်ပိုင် ထောင်မှူးတွေ
ရောက်လာသည်နှင့် ကြုံကြိုက်ပြီးလျှင် ကျွန်တော်တို့တစ်တွေ ပြုလုပ်နေသော အခမ်းအနား
ကို တွေ့မြင်သွားကြလေသည်။ ထောင်ပိုင်ရော ထောင်မှူးကြီးကပါ ဒေါသတကြီးဖြင့်
[illegible]နှင့်တောက်တီးကာ ထောင်စည်းကမ်းကို ချိုးဖောက်သဖြင့် အရေးယူမည်ဟု
[illegible]လျှင် အဆောင်တစ်ဆောင်နှင့်တစ်ဆောင် ကူးသန်းသည့် သံဆူးကြိုးတံခါး
[illegible]များကို ပိတ်ပစ်ပါတော့သည်။

သံဆူးကြိုးဝိုင်းကြီးအတွင်း၌ တစ်ဆောင်နှင့်တစ်ဆောင်အကြား [illegible] သံဆူးကြိုးနှုန်းတွေ ကာရံလျက်ရှိသေးသည်။ ယခုတော့ တစ်ဆောင်နှင့်တစ်ဆောင် [illegible] ကာ ကျွန်တော်တို့တစ်တွေ တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် တွေ့ဆုံမေးမြန်း [illegible] ပါ။ တစ်ဆောင်စီနေရသူအချင်းချင်း တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် တွေ့ဆုံစကားပြောလိုလျှင် သံဆူးကြိုးတစ်ဖက်စီတွင်ရပ်ကာ တစ်ဖက်နှင့်တစ်ဖက် တွေ့ဆုံစကားပြောကြရပါသည်။

ရေတွင်းရှိရာနေရာသို့ ရေချိုးသွားရန်မှာလည်း ယခင်ကကဲ့သို့ ကိုယ်ချိုးချင်သည့်အချိန်တွင် မချိုးကြရဘဲ တစ်ဆောင်စီမှလူများအား ထောင်မှူးအစောင့်ဖြင့် နွားအုပ်မ, သလို ရေတွင်းသို့ မ,သွားပြီးမှ ရေချိုးခိုင်းပါတော့သည်။

ထိုမျှသာမကသေးပါ။ အမှတ်(၅)အဆောင်တွင် နေထိုင်လျက်ရှိသော ကိုအုန်းမောင်နှင့် သခင်ဖေငွေးတို့နှစ်ယောက်အား ထောင်ဆေးရုံသို့ ပြောင်းရွှေ့နေထိုင်ရန် လာရောက်ခေါ်ယူပါတော့သည်။ ကိုအုန်းမောင်ရော သခင်ဖေငွေးနှစ်ယောက်လုံးမှာ ကျန်းမာသန်စွမ်းသူများဖြစ်သောကြောင့် လူမမာအနေဖြင့် ဆေးရုံတွင်နေသင့်သည်ဟူ၍ မကြောင်းပြကာ သူတို့နှစ်ယောက်အား ဆေးရုံသို့ပို့လိုက်ပါသည်။

ဆေးရုံတွင် ထားလိုက်သော လူမမာများဖြစ်သည်ဆိုပြင်းကို ထောင်အာဏာပိုင်တို့ ယခုမှသတိရခြင်းမှာ အံ့ဩဖွယ်ရာကောင်းလှပါသည်၊ ဇန်နဝါရီလ(၃၁) ရက်နေ့ကတည်းက ကိုကိုးကျွန်းသို့ ရောက်နေခဲ့သော ကိုအုန်းမောင်အား ဩဂုတ်လ(၅) ရက်နေ့ကျမှ ဆေးရုံတွင်နေထိုက်သည်ဟု ပြောလာကြပါသည်။ ဖေတ်လကတည်းက ရောက်နေသော သခင်ဖေငွေးအားလည်း ထိုနေ့တွင်မှ ဆေးရုံမှာထားဖို့ သတိရလာသည်။

အမှန်မှာမူကား သူတို့နှစ်ယောက်အား အခြားသောပုဒ်မ (၅) အကျဉ်းသားများနှင့် ခွဲခြားပစ်ရန် စီစဉ်ခြင်းသာဖြစ်ပါသည်။ အာဏာပိုင်တို့၏ သုံးဖြတ်ချက်မှာ သူတို့နှစ်ယောက်သည် ထောင်ထဲတွင်အနေကြာသဖြင့် ထောင်အတွေ့အကြုံမြောက်မြားလှခြင်း၊ ကွန်မြူနစ်များဖြစ်ခြင်းကြောင့် ထောင်တွင်းဆူပူမှုများကို စေ့ဆော်ဖန်တီးပေးနေကြသူများဖြစ်သည်ဟူ၍ အယူရှိကာ ခွဲခြားရန် ကြံစည်ခြင်းသာ ဖြစ်ပေသည်။

မကျေနပ်ချက်များကို ဖော်ထုတ်ပြောဆိုလာခြင်း၊ နစ်နာချက်များအတွက် တောင်းဆိုတိုက်ပွဲဝင်လာခြင်းများ ဖြစ်ပေါ်လာလျှင် ကွန်မြူနစ်တွေက မြှောက်ပေးလို့ဟူ၍ အာဏာပိုင်တွေ အယူရှိကြ၏။ အမှန်အားဖြင့် မကျေနပ်စရာအချက်လက်များကို မကြေပျက်နိုင်သောအခါတွင် ခံစားနေရသူများ ကိုယ်တိုင်စည်းရုံးကာ တိုက်ပွဲဝင်လာကြသည့် ဓမ္မတာသာဖြစ်ပါသည်။ သို့သော်လည်း အာဏာပိုင်တို့သည် နစ်နာ

ချက်များကို ဖုံးကွယ်ရန်အတွက် မြှောက်ပေးသည့်ဆိုသော ဆင်ခြေကို အသုံးပြုလေ့ရှိကြသည်။

ကိုအုန်းမောင်တို့နှင့် အခြားပုဒ်မ (၅) အကျဉ်းသားများမှာ ဘဝတူတွေချည်းဖြစ်လေသည်။ ခံစားနေရပုံချင်းလည်းအတူတူ နစ်နာမှုမှာလည်းအတူတူ ဖြစ်သဖြင့် နစ်နာချက်များအတွက် အရေးဆိုရာတွင် ဆန္ဒချင်းတူညီပြီးသားဖြစ်ပါသည်။ ၎င်းတို့အနေဖြင့် ၎င်းတို့၏ စိတ်ဓာတ်ခိုင်မာမှုကား လူးလူးလွန့်လွန့်ခြားပေါ်လွင်ခဲ့ပါ၏။ ထို့ကြောင့်လည်း ၎င်းတို့ဒုက္ခိတနှစ်ဦးအား အာဏာပိုင်တွေ အကြောက်ပိုခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပုံရလေသည်။

ဟီရိုရှီးမားနေ့ အထိမ်းအမှတ်ပွဲတွင် ပါဝင်ခဲ့သူများအား မိမိတို့သားမယားမိဘများထံမှလာသော ကြေးနန်းအဆက်အသွယ်ကို ဖြတ်တောက်သည့်နည်းဖြင့် အပြစ်ပေးလိုက်လေသည်။ (၆)လလုံးလုံး ပတ်ခုတည်းသောအဆက်အသွယ်မှာ 'အိမ်သားများကျန်းမာသည်၊ ကျန်းမာရဲ့လား' ဟူ၍ မိမိတို့အိမ်မှ တစ်လတစ်ခါ လောက်ကြေးနန်းလာတတ်ပါသည်။ ယိုကြေးနန်းကလေးဖြင့်ပင် ပူပန်သောကကို မချင့်မရဲဖြေဖျောက်ရသော ဘဝဖြစ်ပါသည်။ အိမ်မှနေ၍ ကြေးနန်းရိုက်ကြားလိုက်သောအခါ အသွားအပြန်အခပေး၍ ရိုက်ကြားသဖြင့် မိမိတို့ကလည်း 'ကျန်းမာသည်' ဆိုရုံမျှသာ ပြန်လည်ရိုက်ကြားနိုင်သော အခွင့်အရေးကလေးအား ဖြတ်တောက်ပိတ်ပင်လိုက်ခြင်းပင်ဖြစ်ပါသည်။ အချို့အားကြေးနန်းအဆက်အသွယ် နှစ်လဖြတ်၍ အချို့ကိုသုံးလဖြတ်ရာတွင် ကိုအုန်းမောင်တို့သည်လည်း ကြေးနန်းအဆက်အသွယ်အဖြတ်ခံသည့်အထဲတွင် ပါဝင်ခဲ့လေသည်။

အစားအသောက်ညံ့ဖျင်းလွန်းသောကြောင့် ပုဒ်မ (၅) အကျဉ်းသားများမှာ တစ်နေ့တခြား ပိန်လှီလာပြီးလျှင် တစ်နေ့တခြား ကိုယ်အလေးချိန်ကျဆင်းလျက်ရှိပါသည်။ ငါးမုတ်ခြောက်၊ ငါးမန်းခြောက်၊ ပုစွန်ခြောက်စသည့် အညံ့စားနစ်ချို့ငါးခြောက်များမှာလည်း ပုပ်၍လာသဖြင့် လုံးဝစားမရသည့် အခြေအနေသို့ရောက်ရှိလာသော်လည်း ထောင်အာဏာပိုင်တွေကမူ ၎င်းတို့ကိုပင် ဇွတ်အတင်းကျွေးမွေးနေပါသည်။ သို့ဖြင့် ငါးခြောက်ပုပ်များ မယူရေးတိုက်ပွဲကို ပျော့ပျောင်းသောနည်းဖြင့် ကိုက်ခိုက်လာရသည်။ ထိုသို့ပျော့ပျောင်းစွာတိုက်ရသော တိုက်ပွဲကိုပင် အချို့က ပါဝင်ခြင်း မပြုလိုကြသဖြင့် တိုက်ပွဲအတွက် ညှိနှိုင်းတိုင်ပင်ခြင်း၊ စည်းရုံးခြင်းအတွက် မယောက်ကလေး ကြိုးပမ်းယူရပါသည်။ ထိုတိုက်ပွဲများအတွက် စည်းရုံးကြိုးပမ်းရာတွင် ကိုအုန်းမောင်၏စွမ်းဆောင်မှုတွေ မြောက်မြားစွာပါရှိခဲ့သည်။

ငါးခြောက်ပုပ်များ ပယ်ပစ်ရေးတိုက်ပွဲကို စုစည်းရရှိသမျှ လူများစုနှင့် ဆင်နွှဲခဲ့ရာ၌ [illegible] ဖြောင့်မတ်မှန်ကန်သော ထောက်ခံချက်ကိုလည်း ရရှိခဲ့ပါသည်။ ဆရာဝန်

ကိုယ်တိုင်က ၎င်းတို့ကို ကျွေးမွေးရန် သင့်လျော်တော့ဟူ၍ မှတ်ချက်ရေးခဲ့၏၊ ကျွန်တော်တို့တစ်တွေက တိုက်ပွဲဆင်ခြင်းကြောင့်၊ ထိုနှစ်ချို့ အပုပ်အသိုးများကို မတွေ့ရတော့ ခဲ့ရပါသည် (တစ်ခါတွင် ဆရာဝန်ပယ်ပြီးသား ငါးခြောက်ကိုပင်ထပ်၍ ကျွေးမွေးသဖြင့် ဆရာဝန်အား ထပ်မံတိုင်တန်းသောအခါမှ လုံးဝပယ်ပစ်သည်အထိ ဖြစ်ခဲ့ပေသေးသည်။)။ ကြုံဂုတ်လလောက်မှစ၍ပင် ရိက္ခာများပြတ်သည်ထက်ပြတ်လာခဲ့ပါသည်။ ဆေးလိပ်မှာမူ လျှင် လုံးဝမရှိတော့ဟုဆိုကာ တစ်နေ့လျှင် တစ်ယောက်အတွက် (၃)လိပ်မျှသော သဲဆေးလိပ် အသေးစားကလေးများပင်လျှင် မရတော့သဖြင့် အငတ်နေခဲ့ကြရ၏။ ပွဲ့ဟစ်ရာ့နှစ်ဆယ်စာ ဟင်းအိုးတွင် တစ်ခါချက်လျှင် လေးငါးဆယ်ဥမျှလောက်သာ ထည့်ခွင့်ရသော ကြက်သွန်ပင်လျှင် လုံးဝမရှိတော့သဖြင့် ဇွန်လမှစကာ ဟင်းတွင် ကြက်သွန်မပါဘဲ စားခဲ့ကြရသည်။ ထိုမျှသာမကသေးပါ။ သာမန်အတန်းအစား မျိုးအစားဖြင့်သာ ရရှိနေသည့် ဟင်းခတ်ရန်ဆီကို ထုတ်ပေးရာမှာလည်း အလေးချိန် မပြည့်မရရှိသဖြင့် သည်အတိုင်းနေလို့တော့မဖြစ်ဟု ဆိုကာ ရသမျှရိက္ခာ ပစ္စည်း ကလေးများကိုပင် အလေးချိန်မှန်မှန်ရအောင် ကိုယ်တိုင်ချိန်တွယ်ခွင့်ကို တောင်းဆို ကြရပြန်လေသည်။

သည်လို သာမန်မျှသော တောင်းဆိုချက်ကလေးများ တောင်းဆိုသည်ကိုပင် ထောင်အာဏာပိုင်တို့က မျက်မုန်းကျိုးကြ၏။ ထိုအခွင့်အရေးကလေးများအတွက် ခေါင်းဆောင်ပြောဆိုသောသူတွေအား မျက်မုန်းကျိုးရုံသာမက သည်လို အခွင့်အရေး လေးတွေကို ပြောဆိုသံကြားလာရတိုင်း ထောင်မှူး ထောင်ပိုင်တို့က ကိုအုန်းမောင်၊ မောင်ဖေငွေးတို့အား ပို၍အာရုံစူးစိုက်ကာ ကြည့်ရှုစောင့်ကြပ်လာကြ၏။

တိုက်ပွဲအတွက် စည်းရုံးစိုင်းပြင်းကာ တာစူလာတိုင်း အာဏာပိုင်တို့သည် သူတို့နှစ်ယောက်အား ပို၍ပိုကာ မျက်လုံးဖြဲ၍ ကြည့်လေ့ရှိကြသည်။

နိုဝင်ဘာလသို့ရောက်လျှင် ရန်ကုန်ထောင်မင်းကြီးရုံးမှ စေလွှတ်လိုက်သည့် စက်လှေတစ်စင်း ဆိုက်ရောက်လာလေသည်။ ထိုစက်လှေနှင့်ပါလာသည့် အကျဉ်း ထောင် ရိက္ခာပစ္စည်းများ၊ အမှုထမ်းအရာထမ်းတို့အတွက် ပစ္စည်းများကို ချပြီးသော အခါတွင် ကျွန်းထွက်အုန်းသီးများကို တင်ဆောင်ကာ စက်လှေကြီးပြန်လည်ထွက်ခွာ ရန် ပြင်ဆင်ပါတော့သည်။

ကျွန်းပေါ်တွင်နေရင်း စိတ်နောက်သွားရသော ဆရာဝန်ကြီး ဒေါက်တာ ဟာဘန်းဆင် အား လက်ထိတ်ခတ်ကာ အစောင့်အကြပ်များဖြင့် စောင့်ကြပ်ပြီးလျှင် ထိုစက်လှေ ဖြင့်ပင် ခေါ်ယူသွားရန် စီမံကြောင်းကို ကြားသိရပါသည်။

(ပုဒ်မ (၅) အကျဉ်းသားများအပေါ်တွင် ဆရာဝန်စိတ်ဖြင့် ဆရာဝန်ပီပီသသ

ပြုစုစောင့်ရှောက်ရှာသော ဆရာဝန်ကြီး ဟာဘာန်းဆင်သည် ရန်ကုန်ပြန်ရောက်ပြီး များမကြာမီတွင် စိတ်နောက်ရာမှ ပြန်လည်ကောင်းမွန်သွားပါသည်။ ယခုအခါ၌ ကျန်းမာချမ်းသာစွာဖြင့်ပင် အိန္ဒိယပြည်၊ ပန်ဂျပ်နယ်တွင် ပြန်လည်ရောက်ရှိနေပြီးလျှင် မနှစ်ကနှစ်သစ်ကူးအချိန်က ဦးအောင်သန်းထံသို့လည်းကောင်း၊ ကျွန်တော်ထံသို့ လည်းကောင်း၊ ဦးထွန်းတင်နှင့်တကွ အချို့သော ရဲဘော်များထံသို့လည်းကောင်း၊ နှစ်သစ်မင်္ဂလာ နှုတ်ခွန်းဆက်စာလွှာများ ပေးပို့ခဲ့ပါသည်။ ဤစာကိုရေးနေသည့် ၁၉၆၂ခုနှစ်၊ နှစ်သစ်သို့ ကူးပြောင်းချိန်တွင်လည်း ဦးအောင်သန်း၊ သခင်မြသန်းနှင့်တကွ ကိုကိုးကျွန်းပြန် မိတ်ဆွေအားလုံးသို့ အမှတ်ရရှိပါသည်ဆိုသည့် နှစ်သစ်နှုတ်ခွန်းဆက် စာလွှာတစ်စောင်ရောက်ရှိလာပါသည်။)

ပြည်မသို့ ပြန်လိုစိတ်ပြင်းပြနေသော ပုဒ်မ (၅) အကျဉ်းသမားများအနက်မှလည်း ဤစက်လှေထွက်သောအခါတွင် ဘယ်သူ့ကိုများ ပြန်ခေါ်ပါ့မလဲဟူသော အတွေး၊ ငါ့ကိုများ ပြန်ခေါ်လေမလားဟူသော မျှော်လင့်တမ်းတမှု စသည်တို့ဖြင့် စောင့်စား မျှော်လင့်နေကြသူတွေ မရှားဘဲရှိနေပါသည်။

တစ်စုံတစ်ယောက်အား ပြည်မသို့ပြန်ပို့မည်ဆိုလျှင်လည်း ကြိုတင်ပြောဆိုခြင်း မရှိဘဲ၊ သင်္ဘောထွက်ခါနီးတွင်မှ ရုတ်တရက်ခေါ်ထုတ်သွားတတ်ပါသည်။ ဤသို့ အသိမပေးဘဲခေါ်ခြင်းမှာ ကျွန်းတွင် ကျန်ခဲ့သူတွေက မှာစရာရှိသည်တို့ကို မှာမည် စိုးသောကြောင့် မမှာနိုင်ရန်နှင့် အဆက်အသွယ်မပြုလုပ်နိုင်ရန်အတွက် ကြိုတင် ကာကွယ်မှုပင်ဖြစ်ပါသည်။

မိုးမကျမီကဆိုလျှင် ဗိုလ်ဘတင်နှင့် တစ်ယောက် နှစ်ယောက်အား ပြန်ခေါ်သွား ဖူးပါသည်။

စက်လှေကြီး ပြန်လည်ထွက်ခွာတော့မည့်နံနက် ထောင်ဖွင့်ချိန် မရောက်မီ ငါးနာရီခန့်တွင် ကျွန်တော်တို့နေသော (၅)ဆောင်အား ပိတ်ထားသည့် သော့ကို ဖွင့်လိုက်သည့် အသံနှင့်အတူ သော့တွဲချည်သည့် သံကြိုးသံကိုပါ ဝုန်းခနဲကြားလိုက် သဖြင့် အိပ်နေကြရာမှ အားလုံးခေါင်းထောင် ကြည့်လိုက်ကြပါသည်။ ထို့နောက် တံခါးပွင့်လာပြီးလျှင် ဖိနပ်သံတွေကြားလာရ၍ ထောင်မှူးကြီး၊ ထောင်မှူးကလေး များနှင့် ထောင်ကြပ်များဝင်လာသည်ကို တွေ့ရလေတော့သည်။ ထောင်မှူးကြီးက လက်နှိပ်ဓာတ်မီးသည် ဟိုထိုးသည်ထိုးလုပ်ပြီး ဗိုလ်မျိုးမြင့်၏ အိပ်ရာတည့်တည့်သို့ ရောက်သောအခါ "ကဲ ဗိုလ်မျိုးမြင့် ထ, အိပ်ရာလိပ်ပေတော့"ဟု ဆိုကာ ချက်ချင်းခေါ် ဆောင်သွားလေသည်။

ကျွန်တော်တို့နေသောအဆောင်မှ ဗိုလ်မျိုးမြင့်အား ခေါ်ထုတ်သွားပြီးနောက်တွင်

ဘယ်အဆောင်မှ ဘယ်သူ့ကိုခေါ်ဆောင်သွားသေးသလဲဆိုသော သတင်းများကို တစ်ဆောင်နှင့်တစ်ဆောင် လှမ်းအော်မေးမြန်းကြသောအခါ "ဆေးရုံက ကိုအုန်းမောင်ကို ခေါ်ထုတ်သွားတယ်" ဆိုသည့် အဖြေကို ကြားကြရပါသည်။

အခြားသူတွေအား ပြန်မပို့ဘဲ ကိုအုန်းမောင်လို လူအားအဘယ့်ကြောင့် ပြန်ပို့လေသနည်းဟူ၍ အမျိုးမျိုးတွေးကာ အံ့သြသူတွေအံ့သြနေကြသည်။ ပြည်မရောက်လျှင် ပြန်ထားရုံသက်သက်ပဲလား။ အမှုတင်ချင်လို့ပဲလား။ ဤသို့လည်းတွေးကြ၏။ ကိုအုန်းမောင်နှင့်ဗိုလ်မျိုးမြင့် နှစ်ယောက်တွဲ၍ခေါ်ခြင်းဆိုလျှင် ကာနယ်ချစ်ကောင်း အမှုတွင် သက်သေလိုက်ဖို့ပဲဖြစ်လေမလား။ ဤသို့တွေးမိသူတွေ၏ အတွေးသည် မှန်ကန်လျက်ရှိကြောင်း မကြာမီ သိရပါတော့သည်။

နောက်ရက်များမကြာမီတွင် မီးပြသင်္ဘောဆိုက်ကပ်လာပြီးလျှင် ကိုအုန်းမောင်နှင့် ဗိုလ်မျိုးမြင့်တို့ နှစ်ယောက်စလုံး ကိုကိုးကျွန်းအကျဉ်းစခန်းသို့ ပြန်လည်ရောက်ရှိလာသည်ကို တွေ့ရပါသည်။ သူတို့နှစ်ယောက်အား ကာနယ်ချစ်ကောင်း၏ အမှု၌ တရားခံပြ သက်သေများအဖြစ်ရုံးတွင် သက်သေခံစရာရှိသောကြောင့် ပြည်မသို့ ခေတ္တပြန်လည်ခေါ်ဆောင်ခြင်းခံရပြီးလျှင် ရုံးတွင်သက်သေခံပြီးသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက်တည်း ကိုကိုးကျွန်းသို့ချက်ချင်း ပြန်၍ပို့လိုက်ခြင်း ဖြစ်လေသည်။ ထို့ကြောင့် ကိုအုန်းမောင်နှင့် ဗိုလ်မျိုးမြင့်တို့မှာ ကိုကိုးကျွန်းသို့ပင် နှစ်ခေါက်ရောက်ရသူများ ဖြစ်ပါသည်။

ဖက်ဆစ်တော်လှန်ရေးအတွက် အိန္ဒိယပြည်သို့ အတူသွားရောက်ခဲ့ကြသော ကာနယ်ချစ်ကောင်း၊ မန်းဝင်းမောင်နှင့် ကိုအုန်းမောင်တို့အနက် တစ်ယောက်မှာ ရန်ကုန်ထောင်တွင်း၌ သစ္စာဖောက်ဥပဒေဖြင့် အရေးယူခြင်းခံနေရပြီးလျှင် တစ်ယောက်မှကား နိုင်ငံတော်သမ္မတကြီးဖြစ်၍ ကျန်တစ်ယောက်မှာ ကိုကိုးကျွန်းသို့ ရောက်ရှိနေခဲ့သည်။ ထိုမျှသာမကသေး အိန္ဒိယသို့သွားစဉ် လမ်းခရီး၌ သဟဲဖေ့ပြောသည်အထိ ဖျားသောကြောင့် တကောင်းတွင် လူချင်းခွဲခဲ့ရသော ဗိုလ်လှဖေနှင့် ကိုအုန်းမောင် ကိုချစ်ကောင်းတို့သည် ရန်ကုန်ထောင်တွင်း၌ ပြန်လည်ဆုံစည်းခဲ့ကြပေသေးသည်။

ကိုအုန်းမောင်ကား ကိုကိုးကျွန်းသို့ပြန်ရောက်လာခဲ့၏။ ကိုချစ်ကောင်းမှာမူ များမကြာမီတွင် ကြိုးမိန့်ပေးခြင်းခံရလေတော့သည်။ (သမ္မတအမိန့်ဖြင့် သေဒဏ်မှ လွတ်မြောက်လာခဲ့၍ အပြင်လောကတွင် ခေတ္တခဏမျှသာနေရသေးသော ကိုချစ်ကောင်းအား ပထစအစိုးရလက်ထက်မှာပင် ပုဒ်မ (၅)နှင့် ပြန်လည်ဖမ်းဆီးထားခဲ့ရာ ယခုတိုင်အောင် ရန်ကုန်ထောင်ထဲ၌ပင်ရှိနေပေသေးသည်။)

ကိုအုန်းမောင်အား ရန်ကုန်သို့ ခေါ်ယူသွားစဉ်က ရန်ကုန်ထောင်တွင်လည်းကောင်း၊ ဘားလမ်းအချုပ်ထောင်တွင်လည်းကောင်း မထားဘဲ၊ ရေဂါတ်တွင် ချုပ်ထားခဲ့

သည်။ အဆက်အသွယ်မလုပ်နိုင်ရန်အတွက် အထူးသီးသန့်ထားခြင်းဖြစ်လေသည်။

ကိုချစ်ကောင်း၏ အမှုကိုသက်သေခံရန် ရုံးသို့ခေါ်ထုတ်သွားသောအခါ၌ ကိုအုန်းမောင်သည် ကိုကိုးကျွန်း၏ အဆိုးဆုံးသောသရုပ်ကို တရားခွင်၌ပင်လျှင် ပွင့်လင်းစွာဖော်ထုတ်ပြောဆိုလိုက်လေသည်။ တရားသူကြီးနှင့်တကွ ရှေ့နေရပ်များသာမက အမှုကိုလာရောက်နားထောင်သည့် ပရိသတ်များ၊ သတင်းစာဆရာများ ကိုကိုးကျွန်းသို့ အပို့ခံထားရသူတို့၏ သား၊ မယား၊ မိဘ စသည့် ဧရာမပရိသတ်ကြီးရှေ့တွင် ကိုကိုးကျွန်း၌နေရပုံ၊ စားရပုံ ပြုမူဆက်ဆံပုံဟူသမျှကို ရဲဝံ့စွာဖွင့်ချလိုက်လေသည်။

ကျွန်တော်တို့တစ်တွေနှင့် အခြားသူတွေမှာ ထောင်မှလွတ်လာကြပြီးနောက်မှ ကိုကိုးကျွန်း၏သရုပ်ကို လူအများသိရှိအောင် ပထမဆုံးဖော်ထုတ်ဖွင့်ချနိုင်ခဲ့သူမှာ ကိုအုန်းမောင်သာလျှင်ဖြစ်ပါသည်။ သူသည် အကျဉ်းသမားဘဝမှာပင် တရားခွင်အား စင်မြင့်အဖြစ် ချက်ပိုင်စွာအသုံးချ၍ ဖော်ထုတ်ဖွင့်ချသွားနိုင်သည်။ တရားခွင်တွင် ကိုအုန်းမောင်၏ ဖွင့်ချချက်များကို သတင်းစာအများအပြားက အရေးတယူ ရေးသားဖော်ပြခဲ့သည်ဟူ၍ သိရပါသည်။

အကျဉ်းသားအားလုံးကို ကိုကိုးကျွန်းမှ ပြန်မခေါ်မီအချိန်တွင် အခွင့်အရေးအချို့ ပြန်လည်ရရှိလာခြင်းမှာ ကျွန်းပေါ်တွင် လှုပ်ရှားတောင်းဆို တိုက်ပွဲဝင်လာခဲ့ကြခြင်းနှင့် တစ်ဆက်တည်း ကံအားလျော်စွာ ရန်ကုန်မြို့ရှိ တရားရုံးတစ်ခု၏ တရားခွင်သို့ရောက်ရှိလာခဲ့ရသော ကိုအုန်းမောင်က ရတ်တရက်ရရှိသည့် အခွင့်အရေးကို လက်မလွတ်စေဘဲ ချက်ပိုင်ပိုင်အသုံးချကာ ရဲဝံ့ပြတ်သားစွာ ဖော်ထုတ်ဖွင့်ချနိုင်ခဲ့သည့် အချက်နှင့်လည်း ဆက်စပ်ကာ တစ်ခုကိုတစ်ခု အထောက်အကူ ပြုခဲ့သောကြောင့်ဟူ၍ ဆိုရမည်ဖြစ်ပေသည်။

သူသည် ရန်ကုန်ပြန်ရောက်ခိုက်တွင် ရသောအခွင့်အရေးကို အမိအရအသုံးချကာ အားလုံးသော ရဲဘော်တွေ အကျိုးအတွက် ရဲဝံ့စွာဖွင့်ချခဲ့ရုံ မဟုတ်သေးဘဲ၊ ကျွန်းပေါ်ရှိ အကျဉ်းစခန်း၌ တိုက်ပွဲအတွက် ပြင်ဆင်စိုင်းပြင်းရာတွင်လည်း ရှေ့တန်းမှပါဝင်ဆောင်ရွက်ခဲ့သူလည်းဖြစ်ပေသည်။

ထိုမျှသာမကသေးဘဲ ခေတ္တခဏမျှသာနေရသော ရုံးချိန်အတွင်း၌ မြောက်မြားလှစွာသော တစ်ကျွန်းစံ သားမယားများက သူ့ကိုလာရောက်တွေ့ဆုံကာ သတင်းမေးမြန်းကြသည်ကိုလည်း လူတိုင်းအတွက် ဖြေကြားပြောဆိုခဲ့သေးသည်။ တစ်ကျွန်းစံ [illegible]များက မိမိတို့သက်ဆိုင်ရာ ကာယကံရှင်များထံသို့ မှာကြားသမျှ စကားတွေ [illegible] လူပေါင်းများစွာအတွက် တစ်လုံးတစ်ပါဒမျှ မမေ့လျော့အောင် မှတ်သားလာ [illegible] ပါလာသည့်စကားလက်ဆောင်တွေကို လူတိုင်းအား စေ့ငစွာပြောကြား

နိုင်ခဲ့ပါသေးသည်။

တကျွန်းစံတို့၏ သားမယားများက မေးမြန်းပြောဆိုမှု [illegible] တို့ကို ဖြေရခြင်း၊ နားထောင်ရခြင်းတို့ကြောင့် အချိန်ကြာမြင့်စွာ ကွေကွင်းကွဲကွာ [illegible] ရသော သူ၏ ချစ်ဇနီးနှင့်ပင် ရသမျှ အချိန်ကလေးအတွင်းတွင် စကားကို ဝအောင် [illegible] ရုံးပေါ်သို့ ရောက်ရသည့်အနည်းငယ်မျှသော ထိုအချိန်ပိုင်းကလေးကို ရဲဘော်ရဲ [illegible] အတွက် အသုံးချလာခဲ့လေသည်။

သူသည် ဒီဇင်ဘာ (၂၉)ရက်နေ့တွင်မှ အားလုံးသော ပုဒ်မ (၅)များနှင့်အတူ ပြည်မသို့ ပြန်လည်ရောက်ရှိလာပြီးလျှင် သူ့အား အခြား ပုဒ်မ (၅)များနှင့် ခွဲခြား [illegible] အင်းစိန်တွဲဖက်ထောင်ကလေးသို့ သခင်ဖေဌေးနှင့်အတူ ပို့ဆောင်လိုက်လေသတည်း။

(၁၁)
တစ်ကျွန်းပြီး နောက်တစ်ကျွန်း

၁၉၆၀ ပြည့်နှစ်၊ ဖေဖော်ဝါရီလတွင် ကျင်းပပြုလုပ်သည့် အထွေထွေရွေးကောက်ပွဲကြီး ပြီးစီးသွားပြီဖြစ်၍ ထိုရွေးကောက်ပွဲတွင် သန့်ရှင်းဖဆပလအဖွဲ့က နေရာအနှံ့အပြားတွင် အပြတ်အသတ်အနိုင်ရရှိလိုက်လေသည်။ သို့သော်လည်း ဂေါ်တူး(ခေါ်) လိပ်ကျွန်းတွင် သံဆူးကြိုးကာအကျဉ်းထောင်တစ်ခု ဆောက်လုပ်နေပြီး ပုဒ်မ (၅) အကျဉ်းသမားများအား လိပ်ကျွန်းသို့ပို့ရန် စီစဉ်နေသည်ဆိုသော သတင်းတစ်ရပ်ထွက်ပေါ်လျက်ရှိသဖြင့် ထောင်မှမလွတ်သေးဘဲ ကျန်ရှိနေသေးသော ကိုကိုးကျွန်းပြန်ပုဒ်မ (၅) အကျဉ်းသားများအနေဖြင့် စိတ်မအေးစရာ ဖြစ်လာရလေသည်။

ယိုးအချိန်တွင် ပုဒ်မ (၅) အကျဉ်းသားများအနက်မှ တချို့တဝက် လွတ်မြောက်ကြပြီဖြစ်သော်လည်း တချို့တဝက်မှာ ထောင်ထဲမှာပင် ကျန်ရှိနေသေးလျက် ထိုအထဲတွင် [illegible] ထောင်ထဲမှာပင် နေရဆဲဖြစ်လေသည်။ ([illegible]ဖက်ထောင်၌ ရှိနေသေး၏။ ကိုကိုးကျွန်းပြန်များ [illegible] မလွတ်သေးသူမှာ ကိုတင်စော တစ်ယောက်သာ ရှိ[illegible]။)

သို့ကြောင့် ကိုအုန်း[illegible] သခင်ဖေငွေးတို့ တိုင်ပင်ကာ မိမိတို့အား ဂေါ်တူး(ခေါ်) လိပ်ကျွန်းသို့မပို့ရန် [illegible] ကင်းထောက်လှမ်းရေးဌာနသို့ ကန့်ကွက်စာတစ်စောင် ရေးသားပေးပို့[illegible]သည်။

ဧပြီလ (၁၁)ရက်နေ့ည (၂)[illegible]လောက်တွင် ကိုအုန်းမောင်တို့နေရာ ထောင်တံခါးကိုလာဖွင့်ပြီးလျှင် ခေါ်ထုတ်လေတော့သည်။ ကိုအုန်းမောင်နှင့် သခင်ဖေငွေးတို့က မလိုက်လိုဟု ငြင်းဆိုကြသည်။ မည်သည့်နေရာသို့ ပို့မှာလဲဟူ၍ မေးကာ၊ ကိုကိုးကျွန်း

နှင့် ဂေါ်တူးဆိုလျှင် မလိုက်ဘဲ လှဲအိပ်နေမည်ဆိုသောအခါ လာရောက်ခေါ်ဆောင်သည့် ထောင်အာဏာပိုင်တွေက မည်သည့်နေရာသို့ ပို့မည်ဆိုသည်ကို မိမိတို့မှာ မသိရကြောင်း၊ အခေါ်ခိုင်း၍သာ လာခေါ်ရကြောင်းနှင့် ဖြေဆိုသဖြင့် ထိုသို့ဆိုလျှင် လိုက်ပို့ပါဟု ငြင်းဆန်လိုက်လေသည်။ ထိုအခါတွင် လာရောက်ခေါ်ဆိုသူ ထောင်အရာရှိများထံ သွားမေးဦးမည်ဆိုကာ ဗူးထဲသို့ ပြန်သွားကြသည်။

၎င်းတို့ ပြန်လာသောအခါ ဂေါ်တူးမဟုတ်ကြောင်း၊ ပြည်ထောင်သို့ပို့မည် ဖြစ်ကြောင်း ပြောဆိုသဖြင့် လိုက်ပါလာခဲ့သည်။ ထောင်အပြင်ရောက်၍ လိုက်လံပို့ဆောင်မည့် တာဝန်ခံအား ထောင်ပြောင်းဝရမ်းပြရန်ပြောသောအခါ ဝရမ်းမပါကြောင်း၊ ဝရမ်းမှာ တခြားတာဝန်ခံတစ်ယောက်ထံတွင် ရောက်ရှိနေကြောင်း ပြောသဖြင့် စိတ်ထဲတွင် မသင်္ကာတော့ချေ။ သို့သော်လည်း ထွက်လာမိပြီးဖြစ်၍ လိုက်ပါလာရသည်။

အင်းစိန်ထောင်မှ ထွက်လာပြီးနောက် ကားကို ဘူတာရုံဆီသို့ မောင်းလာပြီး ဘူတာအနားတွင် ရပ်လိုက်သဖြင့် ပြောသည့်အတိုင်း မှန်ပေသားဘဲဟု တွေးထင်လာကာ စိတ်သက်သာမှု အတော်အတန်ရရှိသွားကြသည်။ သူတို့ပြောသည့်အတိုင်း ပြည်ထောင်ပို့မှာမို့ ဘူတာရုံကိုလာခဲ့တာ ဖြစ်မှာပဲဟု တွေးစရာဖြစ်လာပါသည်။ သို့သော် အချိန်များစွာ မကြာမြင့်ပါ။ ဘူတာနားရပ်ထားပြီးသော ကားကိုပြန်ကွေ့၍ မောင်းနှင် ထွက်ခွာလာခဲ့ပြီးလျှင် နောက်ဆုံး၌ ရတနာပုံဆိပ်ကမ်းတွင် လာရောက်ရပ်နားသည်ကို တွေ့ရလေတော့၏။ ပုဒ်မ (၅) အကျဉ်းသမားတို့အဖို့မှာ ရတနာပုံဆိပ်ကမ်းသို့ လာရသည်ဆိုလျှင် အမင်္ဂလာတံခါးသို့ ရောက်လာရခြင်းဖြစ်သည် ဆိုသည်ကို သိပြီးဖြစ်ကြ၏။ ပြည်ထောင်သို့ ပို့မည်ဆိုခြင်းမှာ လိမ်လည်ပြောဆိုခြင်းသာဖြစ်၍ ဘူတာရုံနားသို့ ဝင်ရပ်လိုက်ခြင်းမှာလည်း ဟန်ဆောင်လှည့်စားခြင်းသာ ဖြစ်ပါသည်။

ထို့နောက် ရန်ကုန်ထောင်ထဲတွင် ကျန်ရှိနေသေးသော ကိုကိုးကျွန်းပြန် ပုဒ်မ (၅) များဖြစ်သည့် ဟသ်ာတမှ ကိုသောင်းထွန်း၊ ကိုအောင်ချမ်း၊ ကိုမောင်မောင်ကြီး၊ ဦးဘိုးဆင်စသည်တို့နှင့် ရဲဘော်တချို့တို့ပါ ရတနာပုံဆိပ်ကမ်းသို့ ရောက်ရှိလာလေတော့သည်။ ရန်ကုန်ထောင်မှ ခေါ်လာသော ကိုကိုးကျွန်းပြန်ပုဒ်မ (၅)များအနက်တွင် သန့်ရှင်းများဖြစ်သည့် ဦးမှန်၊ ဦးကျော်မြင့် စသူများကိုပါ တွေ့ရပြန်လေသည်။

များမကြာမီတွင် ရတနာပုံဆိပ်ကမ်းမှ ခွာလာခဲ့ရပြီး ဟိုကလေးမြို့သို့ရောက်သောအခါ တစ်ညအိပ်၍ နောက်တစ်နေ့တွင် ပင်လယ်သို့ထွက်လာခဲ့ရာ မေလ (၂) ရက်နေ့တွင် လိပ်ကျွန်းထောင်သို့ ရောက်ရပြန်လေသည်။

သန့်ရှင်းဖဆပလက ရွေးကောက်ပွဲမှာ အနိုင်ရရှိထားသော်လည်း သန့်ရှင်း ပုဒ်မ (၅) များပင်လျှင် လိပ်ကျွန်းသို့ ရောက်လာခဲ့ရသော အဖြစ်ဆန်းကို ကြုံရပါသေးသည်။

သို့သော်လည်း သန့်ရှင်းဖဆပလအဖွဲ့ဝင်များကို မကြာမီမှာပင် ပြန်လွှတ်လိုက်ပါသည်။ ကိုအုန်းမောင်၊ သခင်ဖေငွေးနှင့် အနည်းသောသူတို့သာ ဆက်လက်ကျန်ခဲ့ကြလေသည်။

ဂေါ်တူးထောင်မှာ သံဆူးကြိုးကာ အကျဉ်းထောင်ဖြစ်သော်လည်း အတွင်းရှိအဆောက်အအုံများမှာ ကိုကိုးကျွန်းမှာကဲ့သို့ ကြံ့ကြံ့ခိုင်ခိုင်ရှိသည့် ပျဉ်ထောင်သွပ်မိုးအဆောက်အအုံများမဟုတ်ဘဲ နွားတင်းကုပ်လို ခနိမိုးသည့် ခနော်ခနဲ့အဆောက်အအုံတွေသာ ဖြစ်ပြီးလျှင် အဆက်မပြတ်လေလာတိုက်ခြင်းကို ခံကြရလေသည်။

ဂေါ်တူးတွင် အထူးတန်းကိုကား ပေးထားဧ။ ဟင်းလျာတွင် ပင်လယ်ငါးခူစသည့် ငါးများကို စားရပြီးလျှင် ကိုကိုးကျွန်းမှာကဲ့သို့ လူမနေသည့် ကျွန်းမဟုတ်ဘဲ တံငါရွာကလေးများ အနည်းငယ်ရှိသဖြင့် အနီးအနားမှ လူများက စားသောက်စရာများ လာရောက်ပေးပို့ကြသည်ကို ရယူစားသောက်ကြရသည်။ ကိုကိုးကျွန်းနှင့် ပြည်မအဆက်အသွယ်ပြုရန် ဝိုင်ယာလက်ရှိသဖြင့် ကြေးနန်းရိုက်ကြားနိုင်သော်လည်း လိပ်ကျွန်းတွင်ကား ဝိုင်ယာလက်အဆက်အသွယ် လည်းမရှိ၊ စာတိုက်လည်းမရှိချေ။

ဂေါ်တူးတွင် ကျန်နေသော သူတို့လူသိုက်အား ပြန်ခေါ်ရန်အတွက် သက်ဆိုင်ရာဌာနများသို့ စာတင်ခဲ့ကြသည်။ ထိုအချိန်တွင် ပထစအစိုးရတက်ရောက်အုပ်ချုပ်နေပြီဖြစ်လျက် ပထစအကျဉ်းသမားများကို ပြန်ခေါ်ကာ ထောင်မှပင်လွှတ်ပေးလိုက်ပြီဖြစ်ပေသည်။ သို့ကြောင့် မေလ (၂၂) ရက်နေ့ကို နောက်ဆုံးထား၍လိပ်ကျွန်းမှ ပြန်ခေါ်ရန် ရာဇသံကိုပါ ထပ်မံပေးပို့လိုက်ကြသည်။ သို့သော်လည်း မည်သို့မျှအကြောင်းမပြန်သဖြင့် မေလ (၂၁) ရက်နေ့မှ စတင်ကာ အစာငတ်ခံတိုက်ပွဲ ဆင်နွှဲကြလေတော့သည်။

အစာငတ်ခံကြသူများမှာ ကိုအုန်းမောင်၊ သခင်ဖေငွေး၊ ဟသာ်တမှ ဦးဘိုးဆင်၊ ကိုသောင်းထွန်း၊ ကိုအောင်ချမ်း၊ ကိုမောင်မောင်ကြီး၊ ကိုကြည်အောင် တို့ဖြစ်ကြသည်။

သို့ အစာငတ်ခံတိုက်ပွဲဆင်နွှဲသောအခါတွင်မှ ဟသာ်တထောင်သို့ ပြောင်းရွှေ့ပေးပါမည်ဆိုသည့် အကြောင်းကြားစာ ရောက်ရှိလာသဖြင့် မေလ (၂၈) ရက်နေ့တွင် အစာပြန်စားခဲ့ကြလေသည်။

သို့သော် ထိုနေ့မှာပင် ကိုသောင်းထွန်း၊ ကိုအောင်ချမ်း၊ ဦးဘိုးဆင်၊ ကိုမောင်မောင်ကြီးနှင့် ကိုကြည်အောင်တို့အား ထောင်မှတစ်ခါတည်းလွှတ်လိုက်သဖြင့် ကိုအုန်းမောင်နှင့် သခင်ဖေငွေးတို့ နှစ်ယောက်သာလျှင် ထောင်ထဲတွင် ကျန်ရစ်နေရစ်တော့၏။

ဂေါ်တူးထောင်တွင် ထောင်ဆရာဝန်ပင်မရှိဘဲ ကွန်ပေါင်ဒါသာရှိသဖြင့် ဖျားရေး [illegible]လည်း ဒုက္ခတွေ့နိုင်သည်။ သောက်သုံးရန်ရေကလည်း ရှားလှသည်။ [illegible]ကလေးထဲမှ ရေကို ခွက်ခြင်နှင့်ချိုးရသည်။ သောက်ရေကိုမူကား

(၄–၅)မိုင်ဝေးသော နေရာမှ သမ္ဗန်ဖြင့် လာရောင်းသည်ကို [illegible] ရှိ ‌လေသည်။

အာဏာပိုင်တွေက ပြန်ခေါ်ကာ ဟသံာတထောင်သို့လည်း [illegible] မည်ဟု ကတိပေးသဖြင့် အစားပြန်စားခဲ့သော်လည်း 'အာဏာပိုင်တို့၏ [illegible] ပျောက်ပျောက်' ပင်ဖြစ်ကာ ပြန်မခေါ်ဘဲနေသဖြင့် အိပ်ဆောင်မဝင်သောတို [illegible] နှစ်ယောက်တည်းပင် ဆင်နွှဲခဲ့ကြရပြန်လေသည်။

အိပ်ဆောင်မဝင်တိုက်ပွဲကို ဆင်နွှဲကြပြီး၍ နောက်တစ်နေ့တွင်မူ ဘိုက [illegible] ရဲများရောက်ရှိလာ၍ သူတို့နှစ်ယောက်အား ခေါ်ယူလေတော့၏။ လိပ်ကျွန်းမှ ပြန် [illegible] ခဲ့ရပြီးလျှင် အင်းစိန်တွဲဖက်ထောင်မှာပင် ဆက်လက်နေထိုင်ခဲ့ရလေသည်။ ထောင်မှ လွတ်ဖို့အရေးကား အစအနမျှပင် မတွေ့ရသေး။

ကိုကိုးကျွန်းပြန်အများစု ထောင်မှလွတ်မြောက်သွားကြသည်မှာ တစ်နှစ် ကျော်လေပြီ။

ကိုအုန်းမောင်၏ ထောင်ထဲတွင်နေလာခဲ့ရသော သက်တမ်းမှာ (၈) နှစ်တွင်းသို့ ချင်းနင်းဝင်ရောက်ခဲ့ပြီ ဖြစ်လေသည်။ အမှုတင်စရာရှိလျှင် ရုံးဟာဝ်တရားစွဲ၍ အပြစ် ပေးသည့်တိုင် ထောင်ဒဏ်တစ်သက်ကျခံရစေကာမူ (ထောင်တစ်သက် အပြစ်ဒဏ်မှာ နှစ် (၂၀) ဖြစ်သည်။) ထောင်တစ်သက်ကျခံရသူတစ်ယောက်းမနေဖြင့် နှစ်ဝက်တာင် ပည့်စနစ်ဖြင့် (၇)နှစ် (၈) နှစ်တွင် ထောင်မှလွတ်နိုင်ပြီဖြစ်လေသည်။ ယခုသော် [illegible] ရုံးတင်စစ်ဆေးခြင်းလည်းမရှိဘဲ (၈) နှစ်မျှကြာအောင် ချုပ်နှောင်ထားသည်မှာ [illegible]ရားဥပဒေရှုထောင့်မှကြည့်လျှင်ပင် အလွန်အရုပ်ဆိုးသော [illegible]ပြုအမူ ဖြစ်နေပေ [illegible]သည်။

သို့ကြောင့်အင်းစိန်ထောင်သို့ ပြန်လည်ရောက်ရှိနေပြီး နောက်တွင် ပုဒ်မ (၅) [illegible] (၈) နှစ်ကြာမျှ ချုပ်နှောင်ထားခြင်းမှာ တရားနည်းလမ်းမကျကြောင်းဖြင့် တရား [illegible]တော်ချုပ်သို့ လျှောက်ထားလိုက်လေသည်။ ကိုအုန်းမောင်၏ လျှောက်ထား [illegible]အား တရားလွှတ်တော်ချုပ်အနေဖြင့် တရားဥပဒေနှင့်အညီ [illegible]ဆုံးအဖြတ်ပေးရန်မှာ '[illegible]စေ' ဟု အမိန့်ချရန်မှတစ်ပါး အခြားဘာမျှမရှိကြောင်း [illegible]ရှားနေပေသည်။

ထိုအခါတွင် အစိုးရက ကိုအုန်းမောင်အား လွှတ်ရန်စဉ်းစားနေပြီးဖြစ်၍ ၎င်း၏ [illegible]ထားချက်ကို တရားလွှတ်တော်ချုပ်မှ စဉ်းစားဆုံးဖြတ်ပေးခြင်း မပြုသေးဘဲ [illegible] ဆိုင်းပါရန်နှင့် တားဆီးထားလိုက်သည်။

သို့နှင့်လွှတ်ရက်ကို စောင့်မျှော်ခဲ့သော်လည်း အကြောင်းမထူးခဲ့ချေ။ အချိန် [illegible]၍ နေ့ရက်တွေသာ ကြာလာခဲ့သည်။ သို့ကြောင့် ကိုအုန်းမောင်ဘက်က

...ဆောင်ရွက်သော ဝတ်လုံတော်ရ ဦးထွန်းတင် (ကိုကိုးကျွန်းပြန်)သည် တရားလွှတ်တော်ချုပ်သို့ လျှောက်ထားသည့်ကိစ္စကို ဆက်လက်ဆောင်ရွက်လာရသည်။ လွှတ်ရန်စဉ်းစားနေသည်ဆိုကာ တရားလွှတ်တော်ချုပ်အား ဆိုင်းငံ့ထားစေပြီးမှ ဆက်လက်မစစ်ဆေးတော့ဟု ဆိုလိုက်ပြန်လေသည်။

သခင်ဖေငွေးကား အစာငတ်ခံပြီးနောက် ၁၉၆၁ ခုနှစ်ဇန်နဝါရီလ (၂၆) ရက်နေ့က လွှတ်မြောက်သွားပြီဖြစ်သည်။

ကိုအုန်းမောင်သည် တရားလွှတ်တော်ချုပ်တွင် လျှောက်ထားသည့်ကိစ္စ မပြီးပြတ်သေးသဖြင့် ဆိုင်းငံ့နေခဲ့ရာမှ ထိုနှစ် ဇွန်လ (၁) ရက်နေ့တွင် စတင်၍ လွှတ်မြောက်ရေးအတွက် အစာငတ်ခံတိုက်ပွဲ ဆင်နွှဲရန် ပိုင်းဖြတ်လိုက်လေတော့သည်။

ထိုအတွင်း မေလ (၁၈) ရက်နေ့တွင် ရဲအထူးသတင်းထောက်လှမ်းရေးဌာနမှအရာရှိများ ထောင်သို့ရောက်လာကာ ကိုအုန်းမောင်အား ခေါ်ဆောင်ကြလေသည်။ သည်လိုလာခေါ်လျှင် ထောင်ပြောင်းဖို့သာဖြစ်မည် ထင်သောကြောင့် သည်တစ်ခါဘယ်နည်းနှင့်မှုမလိုက်တော့ဟုဆိုကာ ကိုအုန်းမောင်သည် ထောင်မှမထွက်တော့ဘဲ ပေကပ်နေလေသည်။ ထောင်ပြောင်းဖို့ မဟုတ်ပါ လွှတ်ဖို့ခေါ်ခြင်းသာ ဖြစ်ပါသည်ဟု ပြောကြသော်လည်း အလိမ်မိခဲ့ဖူးသောကြောင့် ၎င်းတို့စကားကို မယုံကြည်နိုင်ဘဲ ငြင်းဆန်မြဲ ငြင်းဆန်နေသေးသည်။

နောက်ဆုံး လွှတ်မိန့်ကိုထုတ်ပြတော့မှ သည်တစ်ခါတော့ လွှတ်လေပြီဟု စိတ်ချယုံကြည်ကာ လိုက်ပါလာလေသည်။ အက်(စ်)ဘီမှ ရဲကားသည် ကိုအုန်းမောင်အားတင်ဆောင်ကာ ရန်ကုန်သို့ မောင်းနှင်လာလေပြီ။ "ဘယ်ကိုသွားမလဲ ဘယ်ပို့ရမလဲ" ဟူသောမေးခွန်းကို မေးသောအခါ ကိုအုန်းမောင်အဖို့ရာ ရုတ်တရက် အဖြေပေးရန်ပင် ခက်ခဲနေပေသည်။

[illegible] (၁၃) နှစ်လုံးလုံး တောထဲ [illegible] ရန်ကုန်မြို့နှင့် အဆက်ပြတ်နေခဲ့ရ [illegible] သည် လောကသစ်တစ်ခုလို ဖြစ်နေပေ [illegible] မသိနိုင်အောင် ဖြစ်နေရှာလေသည်။ သူ၏ [illegible] သူနှင့်အတူ မြောက်ဥက္ကလာပတွင် ရှိနေသည်ကို [illegible] ကို ဘယ်ပုံဘယ်နည်းသွားရမည်ဆိုခြင်းကိုမသိချေ။

အသိအကျွမ်းမိတ်ဆွေများ [illegible] လည်း သူတို့နေထိုင်ရာနေရာ ရပ်ကွက်[illegible] ကိုလည်း ကောင်းစွာမသိတော့ချေ။ ထို့ကြောင့် "ကျွန်တော့်ကို ကိုစောလွင်ဆီပို့ပေးပါ။

ကိုစောလွင်ဘယ်မှာနေတယ်ဆိုတာတော့ ခင်ဗျားတို့ သိမှာပေါ့" [illegible] ပြောလိုက်ရလေသည်။ သို့ဖြင့် ကိုအုန်းမောင်အား တင်ဆောင်ခဲ့ [illegible] သည် မန္တလေးလမ်းရှိ လမ်းစဉ်သတင်းစာတိုက်ပိုင်ရှင် ကိုစောလွင်၏ [illegible] ပို့ပိုးရပ်လိုက်လေသည်။

ထို့နောက်တွင်မှ ကိုစောလွင်က ကိုအုန်းမောင်အား သူ့ဇနီးရှိရာ [illegible] လာပသို့ ပို့ဆောင်ပေးခဲ့ရလေသည်။

ကိုအုန်းမောင်အား ထောင်မှမလွတ်မီအချိန်အတွင်းက နိုင်ငံရေးမလုပ်ရန် ကတိ တောင်းခဲ့သည်။ သို့သော် ထိုကတိကို မပေးနိုင်ဟူ၍ ကိုအုန်းမောင်က ငြင်းဆန်ခဲ့သည်။ အာမခံလည်း မပေးခဲ့ချေ။

တရားလွှတ်တော်ချုပ်သို့ လျှောက်ထားသောကိစ္စကို လိုက်ပါဆောင်ရွက်နေသော ဦးထွန်းတင်နှင့်ကျွန်တော် တစ်နေ့တွင်တွေ့ဆုံရာ၌ ကိုအုန်းမောင်ကိစ္စ အခြေအနေကို မေးမြန်းရာ "တရားလွှတ်တော်ချုပ်အနေနဲ့ လွှတ်ပစ်ဖို့အမိန့်ချရုံကလွဲလို့ ဘာမှမရှိဘာ သေချာတယ်။ လူတစ်ယောက်ကို (၈) နှစ်လုံးလုံး မစစ်မဆေး ချုပ်ထားတဲ့အတွက် ဘာမှအကြောင်းပြနိုင်စရာမရှိဘူး။ ဒါကြောင့် တရားလွှတ်တော်ချုပ်က လွှတ်တာ မခံချင်ရင် အစိုးရက အရင်လွှတ်ပစ်ဖို့ရှိတာပဲ" ဟူ၍ပြောခဲ့ပါသည်။ တရားလွှတ်တော်လျှောက်လွှဲခြင်း၊ အစာငတ်ခံရန်ဆုံးဖြတ်ခြင်း စသောအကြောင်းများသည်ပင် ကိုအုန်းမောင်အား လွှတ်လိုက်ရခြင်းဆိုလျှင် မှားမည်မထင်ချေ။

၁၉၄၈ ခုနှစ်တွင် တောထဲသို့ ရောက်ရှိခဲ့ပြီးနောက် ၁၉၅၁ ခုနှစ်တွင် မမြင့်မြင့်နှင့် အိမ်ထောင်ကျခဲ့သည်။ ၎င်းအိမ်ထောင်သက်တွင် ဇနီးဖြစ်သူနှင့်အတူ နေထိုင်ရသည့် အချိန်ကာလမှာ (၇) လ (၈) လထက် မများပေ။ အဖမ်းမခံရမီ အချိန်ကလည်း တာဝန်ဖြင့် သွားလာလုပ်ကိုင်နေရသဖြင့် ဇနီးဖြစ်သူနှင့် အတူမနေရသည့် အချိန်က များနေခဲ့သည်။ ကိုအုန်းမောင်နှင့် ဇနီးမမြင့်မြင့်တို့မှာ တိုတောင်းသော အချိန်ပိုင်းကလေးမျှအတွင်း ပေါင်းသင်းနေထိုင်ခဲ့ရလျက်၊ (၈) နှစ်မျှကြာအောင် ခွဲခွာနေကြပြီးလျှင် ဇနီးဖြစ်သူကလည်း ချစ်လင်လွှတ်လာမည့်နေ့ကို စိတ်ရှည်လက်ရှည် စောင့်စားနေခဲ့ရှာလေသည်။

သူတို့တွင် သားသမီးမရှိချေ။ ထောင်မှလွတ်စဉ်၌ မြောက်ဥက္ကလာပရှိ မမြင့်မြင့်၏ အစ်မတော်အိမ်တွင် နေထိုင်ကြရပြီး များမကြာမီကမှ တောင်ဥက္ကလာပတွင် အိမ်ပေါက်အိမ်ငှားရမ်းကာ ဇနီးမောင်နှံ ပြောင်းရွှေ့နေထိုင်ခဲ့ကြ၏။ ယခုအချိန်တွင် ကိုအုန်းမောင်၏အသက်မှာ (၄၁) နှစ်မျှ ရှိပေသေးသည်။

ကိုအုန်းမောင်၏ အသွင်မှာ တည်ငြိမ်အေးဆေးသောအသွင်ရှိ၏။ စကားနည်း

ပြီးလျှင် ယုံကြည်ချက်တွင် စွဲမြဲသူဖြစ်သည်။ လုပ်စရာရှိလျှင် ပြတ်သားစွာလုပ်တတ်သူဖြစ်၏။

ထောင်မှလွတ်ပြီး များမကြာမီတွင် ကိုအုန်းမောင်နှင့် သခင်ဖေငွေးတို့အား ရန်ကုန်မြို့အတွင်း လှည့်လည်ပြသရန် ကျွန်တော်၏မိတ်ဆွေ ကိုမြင့်ဇော်က ကားတစ်စီးဖြင့်ခေါ်ဆောင်လာခဲ့ပြီး ကျွန်တော်ပါဝင်ရမည့်သဘောဖြင့် သူတို့နှစ်ယောက်နှင့်အတူ ကျွန်တော်တို့ထွက်၍လည်ပတ်ကြပါသည်။ သူတို့အဖို့ရာ အရာရာတိုင်းအသစ်ဖြစ်နေသည်ကို တွေ့ရ၏။ နှစ်ယောက်စလုံးမှာ နှစ်ပေါင်းများစွာ အပြင်လောကနှင့် အဆက်ပြတ်နေခဲ့သောကြောင့် ရန်ကုန်မြို့ကြီးသည် သူတို့အဖို့ရာ လောကသစ်ကြီးတစ်ခုလို ဖြစ်နေပေတော့သည်။ ရန်ကုန်မြို့တွင်း၌ လှည့်လည်ပြသပြီးလျှင် ပျော်ပွဲစားရုံများ၊ ရုပ်ရှင်ရုံများသို့ပို့ဆောင်ခဲ့၏။ ကားရပ်ပြီးလျှင် တစ်နေရာရာသို့ ဝင်ထွက်သွားလာတိုင်း အနီးအနားမှ လူတွေက ဂရုတစိုက်ကြည့်ရှုခြင်းကိုခံရ၏။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် တစ်ယောက်က ချိုင်းထောက်နှင့်သွားရပြီး ကျန်တစ်ယောက်က ကိုယ်တစ်ခြမ်းစောင်း၍ ခြေတစ်ဖက်ခွင်ကာ တုတ်ထောက်၍ လျှောက်ရသူနှစ်ယောက် အတူတွဲပြီးသွားလာနေသည်ကို မြင်ရသော သူတွေအနေဖြင့် စိတ်ဝင်စားစွာ ကြည့်ရှုကြခြင်းဖြစ်လေသည်။

ကိုအုန်းမောင်မှာမူကား ယခုအချိန်တွင် ချိုင်းထောက်နှင့် လမ်းသွားခြင်းမပြုတော့ဘဲ လက်ကိုင်တုတ်သေးသေးဖြင့်ပင် ထောက်၍သွားနိုင်ရန် လေ့ကျင့်သွားလာလျက်ရှိသည်ကိုတွေ့ရပါသည်။

• • •

ကွန်မြူနစ်ပါတီကွဲခဲ့သောအခါတွင် ကိုအုန်းမောင်သည် ဗမာပြည်ကွန်မြူနစ်ပါတီဘက်သို့ပါဝင်ခဲ့ပြီး သခင်ဖေငွေးမှာ အလံနီဘက်သို့ ပါဝင်ခဲ့သူဖြစ်ပါသည်။ အဖွဲ့အစည်းချင်း အယူအဆချင်းမတူညီကြသော်လည်း သူတို့နှစ်ယောက်သည် ရန်ကုန်ထောင်တွင်လည်းကောင်း၊ ကိုကိုးကျွန်းတွင်လည်းကောင်း၊ အင်းစိန်တွဲဖက်ထောင်အတွင်း၌လည်းကောင်း၊ ထိန်းသိမ်းရေးစခန်းများ၌လည်းကောင်း အတူတကွနေထိုင်လာခဲ့ရသော အချိန်ကာလမှာ နှစ်ပေါင်းများစွာ ကြာမြင့်ခဲ့ပါသည်။

ထို့ကြောင့် အဖွဲ့အစည်းချင်း အယူအဆချင်း မတူညီစေကာမူလည်း ဘဝတူများဖြစ်ပါသည်။

သူတို့နှစ်ယောက်လုံးသည် ပင်ကိုယ်သဘာဝ ကျန်းမာရေးဓာတ်ခံကောင်းမွန်သူတွေဖြစ်သော်လည်း ထိခိုက်ဒဏ်များရခဲ့မှုကြောင့် ကိုယ်အင်္ဂါအစိတ်အပိုင်းတစ်ခု၏ သန်စွမ်းမှုချို့ငဲ့နေရခြင်းသာ ဖြစ်လေသည်။ သို့သော်လည်း သန်စွမ်းမှုချို့ငဲ့နေရသော

သူတို့ တစ်တွေအပေါ် အာဏာပိုင်တွေကထားရှိသော သဘော... ...

...ရခြင်းမှာကား သူမတူအောင် ပြင်းထန်သည်ကို တွေ့ခဲ့ရလေသည်။

ဂေါ်တူး (ခေါ်) လိပ်ကျွန်းတွင် နိုင်ငံရေးသမားထဲမှ သူတို့နှစ်ယော... ...နောက်ဆုံးအချိန်ထိ ကျန်ရစ်နေခဲ့ရ၏။ နှစ်ယောက်တည်းကျန်နေ... ...နှစ်ယောက်တည်းပင် တိုက်ပွဲဝင်ခဲ့ကြလေသည်။ ထောင်ထဲတွင် အကြာဆုံးနေ... ...မှာလည်း သူတို့ပင်ဖြစ်၍ နောက်ဆုံးမှလွတ်ရသူများမှာလည်း သူတို့ပင်ဖြစ်...။

သခင်ဖေငွေး၏ မစွမ်းမသန်ဖြစ်ရခြင်းမှာ ငယ်စဉ်ကမတော်တဆ လိမ့်... ...ဖြစ်ခဲ့ပြီးလျှင် ရန်ကုန်ဆေးရုံကြီးသို့ တက်ရောက်ကုသနေစဉ်၌ စောင်းသွားသော ...ပါး၊ ခြေထောက်တို့ ပြန်ဆန့်ရန် ခုတင်ပေါ်တွင် စပရိမ်သံကြိုးဖြင့် ဆွဲထားခဲ့၏။ ...သံကြိုးနှင့် ချိုဆွဲထားပြီး လေးငါးခြောက်လကြာအောင် ခုတင်ပေါ်၌ ပက်လက်နေခြင်း ...ကို ငယ်ရွယ်သူဖြစ်သည့်အတိုင်း သည်းမခံနိုင်သဖြင့် ဆရာဝန် ဆရာမများ အလစ်တွင် ...စောင့်ကုလားများအား ဆွဲဆန့်ချည်နှောင်ထားသည့် စပရိမ်ကြိုးများကို ဖြုတ်ပေးရန် ...ကဲဆံပေးစေခိုင်းကာ နေတတ်သလို နေခွင့်ရအောင်ကြိုးစားခဲ့သဖြင့် သူ့ကိုယ်ခန္ဓာမှာ ...နှင့်လည်ဖြောင့်တန်းသင့်သလောက် မဖြောင့်တန်းခဲ့ရခြင်းပင် ဖြစ်လေသည်။

ကိုအုန်းမောင်အနေဖြင့်မူ သေနတ်မှန်သော ဒဏ်ရာအ...သရာတွင် အစအဆုံး ...သခွင့်ရပြီးလျှင် ပလတ်စတာကိုင်လိုက်ရလျှင် သူ့ခြေ...ဖက်မှာ ကောင်းစွာ ...နှင့်လည်သန်စွမ်းလာနိုင်စရာရှိပါသည်။

သူတို့ကား ပြည်သူအတွက် သူတို့၏ယုံကြည်ချက်...ကိုင်ဆောင်ရွက်ရာ ...၌ သူမတူအောင် ဖွံမြဲကြီးသူတွေ ဖြစ်ကြ၏။ တိုင်းပြည်အ... အနစ်နာခံရန် ဦး ...လေးခဲ့ကြသူများ ဖြစ်ကြ၏။ သူတို့၏ ဘဝခရီးတစ်လျှောက် ...ပ်ကိုင်ဆောင်ရွက် ...ပုံများကိုကြည့်လျှင် သူတို့၏ဘဝအား ကိုယ်ကျိုးမဖက်...၊ ...ိုင်းပြည်အတွက် ...ပ်နှင်းထားခဲ့ခြင်းသာဖြစ်ကြောင်း တွေ့ရှိကြရမည်ဖြစ်လေသည်။ သူတို့သည် အတိတ် ...လက သူတို့ဆောင်ရွက်ခဲ့သမျှ၊ အနစ်နာခံခဲ့သမျှတွေနှင့် သူ...ကိုယ်သူတို့ ဂုဏ်ယူ ...ဝါကာ ရောင့်ရဲတင်းတိမ်နေကြသူများ မဟုတ်ချေ။ ရှေ့...လည်း သူတို့၏ ယုံ ...ည်ချက်အတိုင်း ဆက်လက်ဆောင်ရွက်ကြဦးမည့်သူတွေ... ဖြစ်လေသည်။

တိုင်းပြည်တစ်ပြည် တိုးတက်ကြီးပွားရန်အတွက် ...သားသောစေတနာ၊ ...ိုင်းပြည်ကိုချစ်သောစိတ်ဓာတ်တွေ ထက်မြက်ပြင်းထန်စွာဖြင့် ...ယ်ကျိုးမဖက်၊ အနစ် ...၍ ဆောင်ရွက်မည့်သူတွေ မြောက်မြားစွာလိုအပ်လ...။ နိုင်ငံရေးသမားတွေ ...သော်လည်း မိမိ၏တက်လမ်းကို နိုင်ငံရေးနှင့် ရှာဖွေ...သူများ၊ ကိုယ်ကျိုးရှာလို ...၊ ဖိုးထင်ပေါ် လုပ်ချင်သူတွေ၊ နေရာရဖို့လောက်သာ အာရုံထားသူတွေ၊ အခွင့်

[illegible]ပွဲလိုသူတွေ၊ လူတွင်ကျယ်လုပ်ကာ ခြယ်လှယ်လိုသော စိတ်ဓာတ်ဖြင့် [illegible]သူတွေသာ ပြွတ်သိပ်နေခဲ့သော်၊ တိုင်းပြည်၏ တိုးတက်ရာတိုးတက်ကြောင်းကို ဖွံ့ဖြိုးပေါ်မလာစေဘဲ၊ တိုင်းပြည်အဖို့ရာ ရေစုန်မျောနေရဖို့သာ များပါသည်။

သို့ကြောင့်အယူအဆ ကွဲပြားခြားနားမှုကို အပထား၍ တိုင်းပြည်အတွက် စေတနာကောင်းနှင့် ရိုးသားစွာ အနစ်နာခံကာ ဆောင်ရွက်ခဲ့သူတွေ၏ အကြောင်းကို အလျဉ်းသင့်သလိုရေးသားဖော်ပြလိုက်ရခြင်းမှာ နိုင်ငံရေးသမားတွေ မှိုလိုပေါက်ကာ ပေါများနေသလောက် နိုင်ငံရေးသမားကောင်းများ ရှားပါးနေသေးသည့် အချိန်မျိုးတွင် သူတို့၏အကြောင်းကို ရေးသားတင်ပြတင်ရခြင်းမှာ သင့်လျော်လျောက်ပတ်တန်ရာသည်ဟု ထင်မိ၏။

ယနေ့အခြေအနေတွင် အကျိုးတူ အရေးကိစ္စတစ်ခုအတွက် ဆောင်ရွက်ရာ၌ပင်လျှင် ကွဲလွဲမှုတွေ မြောက်မြားစွာ ဖြစ်ပေါ်နေကြသည်ကို တွေ့ကြရမည်ဖြစ်ပါသည်။

ကွဲလွဲမှုများတွင် အကျိုးချင်းဆန့်ကျင်မှုကြောင့် ကွဲလွဲခြင်းနှင့် အကျိုးတူ အရေးကိစ္စ တစ်ခုတည်းအပေါ်တွင် ကွဲလွဲခြင်းဟူ၍ နှစ်မျိုးရှိပါသည်။ အကျိုးချင်းဆန့်ကျင်ဘက်ကိစ္စ၌ ကွဲလွဲခြင်းကိုမူကား ညှိနှိုင်းဖြေရှင်းသွားနိုင်ရမည်သာ ဖြစ်ပေသည်။

အရင်းရှင်လူတန်းစား အကျိုးအတွက် ဆောင်ရွက်နေသူနှင့် အလုပ်သမား လူတန်းစားအကျိုးအတွက် ဆောင်ရွက်နေသူတို့သည် အကျိုးချင်းဆန့်ကျင်မှုကြောင့် အမြင်အယူအဆကွဲလွဲမှုများ တူညီလာအောင်ညှိနှိုင်းယူ၍ ရနိုင်မည်မဟုတ်သော်လည်း 'အလုပ်သမား လူတန်းစားအကျိုး' ကိုသာ လိုလားမှုချင်းတူညီလျှင် အယူအဆကွဲလွဲမှုများ ဖြစ်ပေါ်လာတတ်သည့်တိုင် သာမန်ကွဲလွဲမှုနှင့် ယာယီမျှသာ ဖြစ်ရပါလိမ့်မည်။

အလုပ်သမား လူတန်းစား၏အကျိုးတွင်မူတည်ကာ ကြည့်မြင်တွေးခေါ်လျှင် အတွေးအခေါ်အယူအဆသည် အလုပ်သမား လူတန်းစားအရေးတွင်သာလျှင် အခြေစိုက်ရပေလိမ့်မည်။ သို့ကြောင့် 'အကျိုးတူအရေးကိစ္စ' တစ်ခုထဲအတွက် ဆောင်ရွက်နေရပါသည်ဆိုသူတွေအချင်းချင်း အမြင်ချင်းတူညီမှု၊ အယူအဆချင်း ကိုက်ညီမှု ရရှိအောင် ညှိနှိုင်း၍ မဖြစ်နိုင်စရာမရှိဟု ကျွန်ုပ်တို့က ယုံကြည်ထားပါသည်။

သို့ ညှိနှိုင်းဖြေရှင်း၍ [illegible] ရန် တစ်ခုတည်းသော အခြေခံမှာ 'အလုပ်သမား လူတန်းစားအရေး' [illegible]ဋ္ဌာန်ကျကျ ကြည့်မြင်သုံးသပ်ခြင်း ထိုအရေးကိစ္စအတွက် ရိုးသားစွာ[illegible]ထားခြင်းသာ ဖြစ်ရပေလိမ့်မည်။ အလုပ်သမားလူတန်းစား အကျိုးလိုလားပါသည်ဆိုသူ အချင်းချင်းသည် တကယ်ရိုးသားစွာ လိုလားရိုးမှန်ခဲ့လျှင်၊ တကယ့်မိတ်ဆွေများ၊ တကယ့်ရဲဘက်များသာ ဖြစ်ရပေမည်။ သို့ကြောင့် ရိုးရိုးသားသား ဖြစ်ပေါ်တတ်သည့် သဘောကွဲလွဲမှုများကို ညှိနှိုင်းရန်မှ

ခက်ခဲစရာမရှိဟု ထင်ပါသည်။

မိမိလိုလားပါသည်ဆိုသော အရေးကိစ္စအတွက် ဆောင်ရွက်ရန် ပေါ်ပေါက်လာသူတစ်ယောက်ကိုတွေ့လျှင် အားတစ်အားအနေဖြင့် လိုက်လှဲဝမ်းမြောက်စွာ ခေါ်ဖက်ကာ အတူလက်တွဲချီတက်သွားရန်မှတစ်ပါး အခြားမရှိချေ။

"အကျိုးတူအရေးကိစ္စ (COMMON CAUSE)ဟု ဆိုသော်လည်း ထိုအရေးကိစ္စကို လိုလားပါသည်၊ ဆောင်ရွက်ပါသည်ဆိုသူအချင်းချင်း ညှိနှိုင်းမရအောင် ဖြစ်ပွားနေကြသည်၊ ပဋိပက္ခမှုတွေ ပြင်းထန်စွာ ဖြစ်ပွားပေါ်ပေါက်နေသည်ဆိုလျှင် တစ်စုံတစ်ရာမှုမမှန်ခြင်းများ ပါရှိနေသောကြောင့်သာ ဖြစ်ရပေလိမ့်မည်။ အကျိုးတူကိစ္စအတွက်ကွဲလွဲမှုသည် ဖြေရှင်း၍ရသော ပဋိပက္ခမျိုးသာ ဖြစ်ပါလျက်၊ ၎င်းကိုဖြေရှင်း၍ မရဆိုလျှင် တစ်စုံတစ်ခုက မှုမမှန်ဘဲ ချွတ်ချော်နေ၍သာ ဖြစ်ပေသည်။

တစ်ခုတည်းသော အရေးကိစ္စအနေဖြင့် မကြည့်မြင်နိုင်သည်နှင့်အမျှ ထိုအရေးကိစ္စကို ဆန့်ကျင်ဖျက်ဆီးသည့် အခြေခံတစ်ခု၊ ဆန့်ကျင်ဘက် အကျိုးစီးပွားတစ်ခုအတွက် ရပ်တည်နေမိခြင်း၊ ထိုအရေးကိစ္စကို အဓိကမထားဘဲ ကိုယ်ရေးကိုယ်တာ အဓိကထားခြင်း၊ ရိုးသားမှုမရှိခြင်းစသော အကြောင်းတရားများကြောင့်သာလျှင် ညှိနှိုင်းဖြေရှင်း၍ မရနိုင်ခြင်းသာ ဖြစ်ရပေလိမ့်မည်။

သို့ကြောင့် 'တစ်ခုတည်းသော အရေးကိစ္စ' အတွက် လိုလားဆောင်ရွက်နေပါသည်ဆိုသူ အချင်းချင်းအကြားတွင် ဖြစ်ပေါ်လာတတ်သည့် အယူအဆကွဲလွဲမှုများ 'ဘဝစဉ်' တည်နေနိုင်သည်ဆိုခြင်းမှာ သဘာဝမကျချေ။ မမှန်ကန်ချေ။ သစ္စာတရား မဟုတ်ချေ။

'အရေးကိစ္စ တစ်ခုတည်း' တွင် အခြေခံကြသည်ဆိုလျှင် အားလုံးလက်တွဲနိုင်သူတွေချည်း ဖြစ်ရပေမည်။ ထို 'အရေးကိစ္စ' တွင်သာလျှင် အဓိကထား၍ ကြည့်မြင်နိုင်ကြသည်ဆိုလျှင် 'ရိုးသားမှု' ရှိသည်ဆိုလျှင် ကွဲလွဲမှုတွေကို ဖျောက်ဖျက်ကာ တူညီမှု၊ ညီညွတ်မှုအုတ်မြစ်ပေါ်တွင် အတူတကွ ချီတက်နိုင်ရမည်သာ ဖြစ်ပေသည်။

ဆရာကြီးရွှေဥဒေါင်း၏ ဘဝတစ်သက်တာမှတ်တမ်းကို ဖတ်ကြည့်ရာ၌ ဆရာကြီးများအားထုတ်သောအခါတွင် 'ငါ' ပျောက်ဖို့အရေးကြီးပုံကို ဆရာကြီး သိမြင်လာပုံကို ရေးသားဖော်ပြထားလေသည်။ ၎င်းစာကိုဖတ်ရင်း အများပုပ်သမား လူတန်းစားအကျိုးစီးပွားနှင့် ပတ်သက်ကာ မာ့က်(စ်)၊ လီနင်ဝါဒ၏ အနှစ်သာရကိုလည်း အဘိုလိုတွေးမိလာပါသည်။

မာ့က်(စ်) လီနင်ဝါဒသည် ပုဂ္ဂလိကဆိုသည့် သဘောကိုဖျက်သိမ်း၍ 'သံဃိက' သဘောကို တည်ဆောက်သည့် အနှစ်သာရပင် ဖြစ်လေသည်။ သို့ကြောင့် မာ့က်(စ်)

လီနင် ဝါဒသမားတို့အနေဖြင့် 'မာ့က်(စ်) လီနင်ဝါဒအရေးတော်' အောင်မြင်အောင် စွမ်းဆောင်နိုင်ဖို့ရာ 'ငါ' ပျောက်ဖို့အရေးကြီးပြီးလျှင် ထိုအတွက်ဆောင်ရွက်နေသူ အားလုံး 'ငါ' ပျောက်ကာ၊ 'အလုပ်သမား လူတန်းစား' ဆိုသည့် အမြင်တစ်ခုထဲသို့ ရောက်ဖို့ အရေးကြီးပေသည်။

'ငါ'ပျောက်ကာ 'အလုပ်သမားလူတန်းစား' ဆိုသည့် တစ်ခုတည်းသော အခြေခံပေါ်တွင် ဇောက်ချကာ ဘဝကို မမြှုပ်နှံနိုင်သေးသမျှ၊ 'အကျိုးတူကိစ္စ တစ်ခုတည်း' အတွက် ဆောင်ရွက်နေပါသည်ဆိုသူအချင်းချင်း ညှိနှိုင်းမရအောင် ကွဲလွဲနေသေးသည်ဆိုသည့် ရက်ဖွယ်လိလိ အဖြစ်သနစ်ကြီးကို မြင်တွေ့နေရလေဦးမည်ဟူ၍ တွေးထင်မိသည်။

အလုပ်သမားလူတန်းစားအကျိုးကိုသာ အဓိကထားသူ အချင်းချင်း၊ ၎င်းလူတန်းစားအကျိုးကို တကယ်ရိုးသား လိုလားသူအချင်းချင်းသည် မုချညီညွတ် စည်းလုံးမိမည်ဟူ၍ ယုံကြည်ပါသည်။ ကိုအုန်းမောင်၊သခင်ဖေဌေးတို့ကဲ့သို့ ယုံကြည်ချက်အတွက် ကိုယ်ကျိုးမဖက်ဘဲ အနစ်နာခံကာ ဆောင်ရွက်နိုင်သူတွေ၊ ဘောလ်ရှီဗစ်ဇွဲရှိသူတွေ ပေါ်ထွန်းပါစေ....။ အလုပ်သမားလူတန်းစားအကျိုးနှင့် ပြည်သူလူထုများစု၏ အကျိုးအတွက် ရိုးသားစွာဆောင်ရွက်မည့်သူတွေ ပေါ်ထွက်သည်ထက် ပေါ်ထွက်ကာ၊ ပေါ်ထွက်နေပြီးသူများ၏အရည်အသွေးသည်လည်း ပြောင်လက်ထက်မြက်ပါစေသတည်း။

သခင်မြသန်း

ဇန်နဝါရီလ ၁၈ ရက်နေ့၊ ၁၉၆၂

သခင်ဖေငွေး
လွတ်ပြန်ပြီ

ရန်ကုန် ဧပြီ ၉

ငြိမ်ဝပ်ပိပြားရေး ပုဒ်မ ၅ အရ ဖမ်းဆီး ခံရပြီးနောက် အထွေထွေ လွတ်ငြိမ်းခွင့် အရ လွတ်ဖြေခံ ထားသော လူငယ် တစ်ဦးအဖွဲ့ချုပ်နာယက သခင် ဖေငွေးအား ယမန်နေ့ညက ပြည်ထောင် မှ လွတ်ပြီး ရဲအစောင့် ရထားဖြင့် ရန်ကုန် ဘူတာသို့ ပို့ဆောင်ရာ ယနေ့ နံနက် ၆ နာရီက ရောက်သည်။

သခင်ဖေငွေးကို ၁၉၆၂ ခု၊ နိုဝင်ဘာလအတွင်းကဖမ်းဆီး ပြီး ရန်ကုန်ထောင် မှ ပြည်သို့ ပို့ခဲ့သည်။

ပုံမှာ သခင်ဖေငွေး အား ယနေ့ နံနက်က ကြည့်မြင်တိုင် ဝေဠုဝန် ကွက်သစ် ဦးရွှေမှန် လမ်း နေအိမ် တွင် တွေ့ရပုံ ဖြစ်သည်။

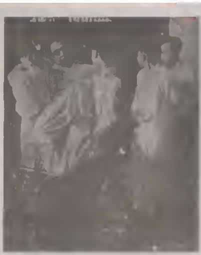

ဇန်နဝါရီလ ၂၆ ရက်နေ့
ညနေ ၅ နာရီ
၁၅ မိနစ်အချိန်က
အင်းစိန်ထောင် မှ
သခင်ဖေငွေး
လွတ်လိုက်စဉ်
ထောင်ဝမှ ဓမ္မ. ယူလာပုံ

မတ်… ၂၃ ရက်နေ့ ၁၂ နာရီအချိန် ရန်ကုန်မြို့ မြန်မာပြည်သတင်းထောက်အသင်းသို့
ထောင်ထွက်အလံနီ သခင်ဖေငွေးက သတင်းထောက်များအား ရှင်းလင်းပြောပြနေစဉ်။

သခင်ဖေငွေး ကွယ်လွန်ပြီ

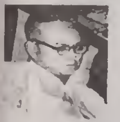

သခင်ဖေငွေး

ရန်ကုန် နိုဝင်ဘာ ၁၀

နိုင်ငံရေး ဝေါင်းဆောင်ဟောင်း၊ သခင်ဖေငွေး (၅၁နှစ်)သည်ယမန်နေ့ညဥ့ ၁ဝနာရီက ကြည့်မြင်တိုင်ဝေဠုဝန်ရပ် ဦးရွှေမှန်လမ်း၊အမှတ်-၄၄တိုက်နှလုံး ရောဂါဖြင့် ကွယ်လွန်အနိစ္စရောက်သွားသည်။

သခင်ဖေငွေးသည်မြစ်တိုင်၊ အင်းပေါက်ကျေးရွာ ဦးမြကင်သင်းဒေါ်ပွားကျိ၏ ဒုတိယမြောက်သားဖြစ်ပြီး ညောင်တုန်းဇာတိဖြစ်သည်။

ကျောင်းသားဘဝ ၁၉ဝဝ ပြည့် အရေးတော်ပုံမှ စ၍ နိုင်ငံရေးလောကထဲသို့ ဝင်လာခဲ့သည်။ ၁၉၃၈ ခုနှစ်တွင် ညောင်တုန်းမြို့ တို့ဗမာအစည်းအရုံးတွင် အတွင်းရေးမှူးအဖြစ် တာဝန်ယူ ဆောင်ရွက်ခဲ့သည်။

ထက်လပ် နယ်ချဲ့ ထောင်လုန်ရေးပက်ဆစ်ဆန့်ကျင်ရေးလှုပ်ရှားမှုများတွင် တက်ကြွစွာ ပါဝင်ဆောင်ရွက်ခဲ့၍ ၁၉၄၁ခုနှစ်တွင် ဖမ်းဆီးခံခဲ့ရသည်။

၁၅ ဒို ●●●

●●● သခင်ဖေငွေးမှ

ဂျပန်ခေတ်တွင် ကွန်မြူနစ်ပါတီဝင် ဖြစ်လာခဲ့ပြီးနောက် စစ်ပြီးခေတ် ကွန်မြူနစ် ပါတီ နှစ်ခြမ်း ကွဲချိန်တွင် အလံနီကွန်မြူနစ်ပါတီသို့ ဝင်သွားပြီး ပေါ်လစ်ဗျူရိုဗဟိုကော်မတီဝင် အဖြစ် တာဝန်ယူ ဆောင်ရွက်ခဲ့သည်။

ဖဆပလ အစိုးရလက်ထက်တွင်ပုဒ်မ-၅ဖြင့်ထောင် ၁၂ နှစ် ကျခံခဲ့ရသည်။ ထောင်ထဲတွင် ရက်ပေါင်း၊ ၁၆ဝ ကြာ အစာငတ်ခံ တိုက်ပွဲဝင်ခဲ့သဖြင့် လွတ် မြောက် လာ ခဲ့ သည်။ ထောင်သက် အများဆုံး နိုင်ငံရေးသမားဖြစ်ခဲ့သည်။

၁၉၆၁ ခုနှစ် ကိုယ်စောင့် အစိုးရ လက်ထက်တွင် ကိုကိုးကျွန်းနှင့် လယ်ကျွန်းသို့ အပို့ခံခဲ့ရသည်။

သခင်ဖေငွေး ကွယ်လွန်သွားပြီ

ရန်ကုန် နို… ဘာ …

[illegible]

… ၁၇ ရက် ၁၉၇၃ … ☆☆☆

လေထီးဗိုလ် အုန်းမောင်နှင့် စာရေးဆရာ ဗန်းမော်တင်အောင်
အား ရန်ကုန်ထောင် အတွင်း၌ တွေ့ရစဉ်။

ကိုကိုးကျွန်းနေ အခမ်းအနားတွင် ဗိုလ်အုန်းမောင် စကားပြောနေစဉ်။

"..,
the Secretaries of Home Ministry, judicial Ministry and information Ministry, Maung Maung as Defence General Staff representative with the General Staff Officers I In charge of Operations Lt-Col. Kyi Han end Director of Defence intelligence Lt-Col Bo Lwin,.......IGP (Chief of Police) U Bo,and Deputy IGP(U Ba Aye), Noel Maung Gyi DIGCID (often sit in) as the principal members with Home Secretary as joint Secretary with Colonel Kyi Han(GSO I Operations) and what ever assistants were necessary. ....

He told them he would be very strict over the issue and the well known pro-insurgent persons whether from political parties or misguided private persons aiding or abetting with insurgents (often sending information, and medicines and funds to the underground communists) would be all arrested, detained and then to keep them really to be beyond contact with the insurgents would be deported to the Cocos island ....,

This shook the pro-insurgents groups and isolated them entirely from the public as the latter also fear of being sent to Cocos island for an undetermined period separated from family and friends but especially from their occupation. Also Maung Maung had a broadcast of public sending in by post secret information of insurgents or those who were known to keep contacts with the latter. In short he proceeded to break down the contacts between insurgents and their above ground sympathisers and helpers and informers,..........................,

ဖြည့်စွက် ခန့်မှန်းခြေ ၅ ကုဋေခွဲ

ကိုကိုးကျွန်းတွင် ထောင်ဆောက်၍ မကျေနပ် ပညာရေးနှင့်တရားရေးတောင်းငွေ ခွင့်ပြုခြင်

ဖေဖေါ်ဝါရီလ ၁၇-ရက်နေ့၊ နံနက် ၁၁-နာရီအချိန်တွင် ပြည်သူ့လွှတ်တော် အစည်းအဝေးကိုကျင်းပရာ သက်ဆိုင်ရာ ဝန်ကြီးများက ၁၉၅၈-၅၉ ခုနှစ် ဖြည့်စွက် ခန့်မှန်းခြေ ငွေစာရင်းများကို ဌာနဆိုင်ရာ အတွက်တောင်းဆိုရာ ပညာရေးဌာနနှင့် တရားရေးဌာနအတွက် တောင်းဆို ငွေများ၌ ဖြတ်တောက်ရေး အဆိုများကို တင်သွင်းကြကြောင်း။ • • • •

ဖြည့်စွက်ခန့်မှန်းခြေတောင်းဆိုငွေမှာ ၅၅,၂၃၃,၀၅၀-ကျပ်ဖြစ်ကြောင်း။

ပညာရေးဝန်ကြီးဦးကာကာပညာရေး အတွက်ငွေပေါင်း၁၀၃၈၂၁ခွင့်ပြုအောင်း ဆိုရာ လယ်ဝေးအမတ် သခင်ကြည်နိုင်က ကျောင်းသုံးစာအုပ် ထုတ်လုပ်ရေးကို နိုင်ငံတော်အစိုးရက တိုက်ရိုက်မကိုင်ဘဲ အာသာပြန်စာပေအသင်းအား လွှဲအပ်ထားခြင်းကိုမကျေနပ်၍ဆွေးနွေးလိုသည်ဟုအကြောင်းပြပြီးတောင်းဆိုငွေထဲမှငွေ ၁-ပြတ်တောက် ရန် အဆို တင် သွင်းကြောင်း။

တရားရေး ဌာနဝန်ကြီး ဦးချန်ထွန်းအောင်က အကျဉ်း ထောင်များအာတွက် မ,တည် ငွေရင်း ၁၀၄၂၉၀ဝိကို ခွင့်ပြုရန် တောင်းဆိုရာ မြိတ် အရှေ့ပိုင်းအမတ် ဗိုလ်ထွန်းစိန်က ကိုကိုးကျွန်း အကျဉ်းထောင်ဆောက်လုပ်ခြင်းကို မကျေနပ်၍ ဆွေးနွေးလိုကြောင်း အကြောင်းပြပြီး တောင်းဆို ငွေထဲမှ ငွေ ၁ပြတ်တောက်ရန် အဆိုတင်သွင်းကြောင်း။

ဗိုလ်ထွန်းစိန်ကအကျဉ်းထောင်ရေးကြပ်တည်းနေဝဉ် ကိုကိုးကျွန်း ထောင်ဆောက်ခြင်းဖြင့် ငွေတသိန်းကျော်ကုန်မည်စိုး၍ ဖြတ်တောက်ရေး အဆို တင် ရခြင်း ဖြစ်ကြောင်း။

မိုင် ၂၅၀ ကွာဝေး

ကိုကိုးကျွန်းသည် မြန်မာပြည်နှင့် မိုင် ၂၅၀ ကွာဝေးသော ကျွန်းဖြစ်ကြောင်း။ ဤမျှ ကွာ ဝေး သော ကျွန်းပေါ်တွင် ထောင်ဆောက်၍ အကျဉ်းချခြင်းမှာနယ်ချဲ့အင်္ဂလိပ်က ဗမာ့ အပေါ် ထားခဲ့တဲ့ စိတ်ထားတက် ဗမာအစိုးရက မသနားရာ ကျရောက်နေကြောင်း။ ထိုငွေနှင့် ပျက်စီးနေသော ထောင်များ ကို ပြုပြင် သင့်ကြောင်း ပြောဆို သွားကြောင်း။

ထောက်ခံဆွေးနွေး

ထိုအဆိုကို မျဉ်းမနား တောင်ပိုင်းအမတ် ဦးမြမောင်နှင့် ပုသိမ်အရှေ့ပိုင်း အမတ် ဦးအောင်မိုးတို့က ထောက်ခံဆွေးနွေးသွားကြောင်း။

တရားရေးဝန်ကြီး ဦးချန်ထွန်းအောင်က ကိုကိုးကျွန်းတွင် ထောင်ဆောက်ခြင်းမှာ ယခုအစိုးရလက်ထက်ကျမှ ဆောက်လုပ်ရန်စီစဉ်ခြင်းမဟုတ်ဘဲ ၁၉၅၃-၅၄ ခုနှစ် ဖဆပလအစိုးရကပင် ပြည်တော်သာ ၄-နှစ်စီမံကိန်းအရဆောက်လုပ်ရန် စီစဉ်ခဲ့ခြင်းဖြစ်ကြောင်း။

ကိုကိုးကျွန်းကိုဦးနုကိုယ်တိုင်ပင် ၂ရက် ခန့်သွားနေပြီး ၎င်းကျွန်းတွင် စိုက်ပျိုးရေးအတွက် သစ်သီးဝလံများကို တိုးချဲ့စိုက်ပျိုးလျှင် အကျိုး ရှိမည် ဟု ယူဆခဲ့ကြောင်း။

ကိုကိုးကျွန်းသည် မိုင်အားဖြင့် ၂၅၀ သာကွာဝေးသော်လည်း ဟံသာဝတီခရိုင်ထဲတွင် ပါဝင်ကြောင်း။ အကျဉ်းသားများကို ညှဉ်းပန်းသည့် အနေနှင့် ကိုကိုးကျွန်းသို့ ပို့သည် ဆိုခြင်းမှာ မဟုတ်ကြောင်း။

ကိုကိုးကျွန်းတွင်အဆောက်အဦ၊ ရေသေးရေး၊ ကျန်းမာရေးဘို့အတွက် လိုလေသေးမရှိအောင် စုံစမ်းပြီးမှ သင့်တော်၍ သုံးခဲ့ကြောင်း။

ကိုကိုးကျွန်းတွင်ကျန်းမာရေးအတွက် ဆရာဝန်တဦးကို ထားရှိပေး ကြောင်း။ အကျဉ်းသားများမှာ ဆိုလျှင် လည်း ချုပ်ချယ်မှုမရှိဘဲသွားလာနိုင်ကြကြောင်း ပြင်ပြေပြောကြား သွားကြောင်း။

အဆိုရှင်က ဝန်ကြီးပြောကြားချက်ကို မကျေနပ်၍ ပြန်လည်ရုပ်သိမ်း နိုင်ဟု ပြောဆိုသဖြင့် အဆိုပြင်မဲခွဲစာ၊ အဆိုရှုံး သွားသဖြင့် အကြောင်းဆိုငွေအတိုင်း လွှတ်တော်က သဘောတူ လက်ခံလိုက် ကြောင်း။

ကိုကိုးကျွန်း အကျဉ်းထောင်နှင့် ပတ်သက်သ၍

နံကတ် ၄ နာရီအဖမ်းအဆီးများ

ပမညတ၊ ရဲဘော်နှင့် လူငယ်တပ်ဦးမှ ပါဝင်ကြခြင်း

ဖမ်းဆီးခံရသူများအား ကင်းစိန်နှင့် ရန်ကုန်အကျဉ်းထောင်သို့ ပို့ ခြင်း

အဖမ်းခံရသူများ

စစ်ဘက်၊ ရဲဘက်တို့မှ ဖမ်းဆီးလိုက်သောပုဂ္ဂိုလ်များမှာ ပ-မ-ည-တ အထွေထွေ အတွင်းရေးမှူးချုပ် ဗိုလ်မြသွေး၊ ပမညတ သဘာပတိအဖွဲ့ဝင် ပြည်သူ့ဒီမိုကရေစီပါတီ အတွင်းရေးမှူး သခင်ဘမောင်၊ ပြည်သူ့ရဲဘော်ပါတီ အထွေထွေ အတွင်းရေးမှူး ဗိုလ်အုံးတင်၊ အဲလင်းရောက်ရဲဘော်များထိန်းသိမ်းရေးအဖွဲ့ဝင် အတွင်းရေးမှူးဗိုလ်မျိုးမြင့်၊ လမ်းစဉ်... ဗီတာချုပ် ဦးစောလှိုင်၊ ကျောင်းလင်း... တိုက်ပိုင်ရှင် ဦးအုန်းမြင့်၊ သတင်းစာ... ဟောင်းနှင့် လူငယ်တပ်ဦးဥက္ကဋ္ဌဟောင်း ဦးကိုကိုလေး၊ ရှမ်းပြည်နယ်ကျောင်းသား ခေါင်းဆောင် ကိုလှမင်း၊ လူငယ်တပ်ဦးမှ ကိုဝင်းထွဋ်၊ လူငယ်တပ်ဦး အသေ... တပ်မှ ကိုခိုင်လှ နှင့်ကိုမြင့်အောင်၊ မ... ကမ္ဘာ့ကိုအုပ်ချုပ်ရေးမှူးသခင်ဗတင်... ကြောင်း။

ပုဒ်မ၅များကိုကိုးကျွန်းပို့ခြင်း

ဦးအောင်သန်းနှင့်ကျောင်းသား ၂ ဦးပါသွားခြင်း

နိုင်ငံရေး အကျဉ်းသမားများနှင့် နှစ်ကြီးအကျဉ်းသမား စုစုပေါင်း ၅၀ ခန့်ကို ရတနာပုံ ရေတပ်စခန်းမှ မီးပြသင်္ဘောဖြင့် ပို့ပုံ။

ရန်ကုန်ထောင်နှင့် အင်းစိန်ထောင်တို့တွင် ဖမ်းဆီးချုပ်နှောင်ထားသော ပုဒ်မ ၅ နိုင်ငံရေးအကျဉ်းသမားများ၊ ကျောင်းသားခေါင်းဆောင်များနှင့် ရိုးရိုးအကျဉ်းသမားအပါအဝင် အကျဉ်းသား ၅၀ ခန့်တို့အား တတိယအသုတ် အဖြစ် မေလ ၇ ရက်နေ့မွန်းလွဲ ၁ နာရီအချိန်တွင် ရန်ကုန် ရတနာပုံ ရေတပ်စခန်းမှ မီးပြသင်္ဘောဖြင့် ကိုကိုးကျွန်းသို့ ပို့လိုက်သည် ဟု သိရကြောင်း။

ကိုကိုးကျွန်းသို့ပို့လိုက်သောနိုင်ငံရေး အကျဉ်းသမားများမှာ အမျိုးသား တိုးတက်ရေးပါတီမှ ဦးအောင်သန်း၊ ပမညတ သဘာပတိအဖွဲ့ဝင်သခင်လှကျော်၊ ရဲဘော်ပါ၊ လူငယ်တပ်ဦးမှ ကိုသောင်မြင့်၊ ဆိုရှယ်လစ်ရဲဘော် ခင်မောင်၊ ယူအယ်လ်ထိုမှ ရဲဘော် ပြည်သူ့ရဲဘော်အစိမ်း၊ ရဲဘော်မြင့်ဇော်၊ တက္ကသိုလ်ဥက္ကဋ္ဌ ကိုခင်မောင်ထွန်း၊ တက္ကသိုလ် အတွင်းရေးမှူးဟောင်း၊ ပြည်... လူငယ်ကိုအောင်ဘုန်းတို့ ပါဝင်သည်ဟုကြောင်း။

ကျန်လူများမှာ နှစ်ကြီး အကျဉ်း... သမားများဖြစ်သည် ဆိုကြောင်း၊ ငွေ... နှင့်အတူ ဓားနှင့် ရိုက္ခာ များပါ ... ဆောင်သွားသည်ဆိုကြောင်း။

ကိုကိုးကျွန်းမှ နိုင်ငံရေးသားများ

ဒီဇင်ဘာလ ၁၃ ရက်နေ့အမှီ ရန်ကုန်ပြန်ခေါ်မည်

လွှတ်လပ်၍တရားမျှတသောရွေးကောက်ပွဲကြီးဖြစ်မြောက်ရေးနှင့် ... ရွေးကောက်ပွဲကြီးတွင် ပြဋ္ဌာန်းထားသည့် အရည်အချင်းများနှင့် ပြည့်စုံသော ပြည်ထောင်စုသားများ၊ မည်သူမဆို လွတ်လပ်စွာဝင်ရောက်ယှဉ်ပြိုင် အရွေးခံနိုင်စေရေးတို့ကို မြော်ကိုး၍ ပုဒ်မ(၅)ဖြင့်ဖမ်းဆီးကာ ကိုကိုးကျွန်းသို့ ပို့ထားသော နိုင်ငံရေးသမားများ အားလုံး ကိုကိုးကျွန်းမှ ဒီဇင်ဘာလ ၁၃-ရက်နေ့အမှီ ရန်ကုန်သို့ ပြန်ခေါ်ရန်အတွက် နိုင်ငံတော်အစိုးရက ဆောင်ရွက်လျက် ရှိသည်ဟု သိရကြောင်း။

ဖမ်းဆီးထိန်းသိမ်းခံ နိုင်ငံရေးသမားများ

ကိုကိုးကျွန်းသို့ ပို့စဉ်ကသတင်းများ